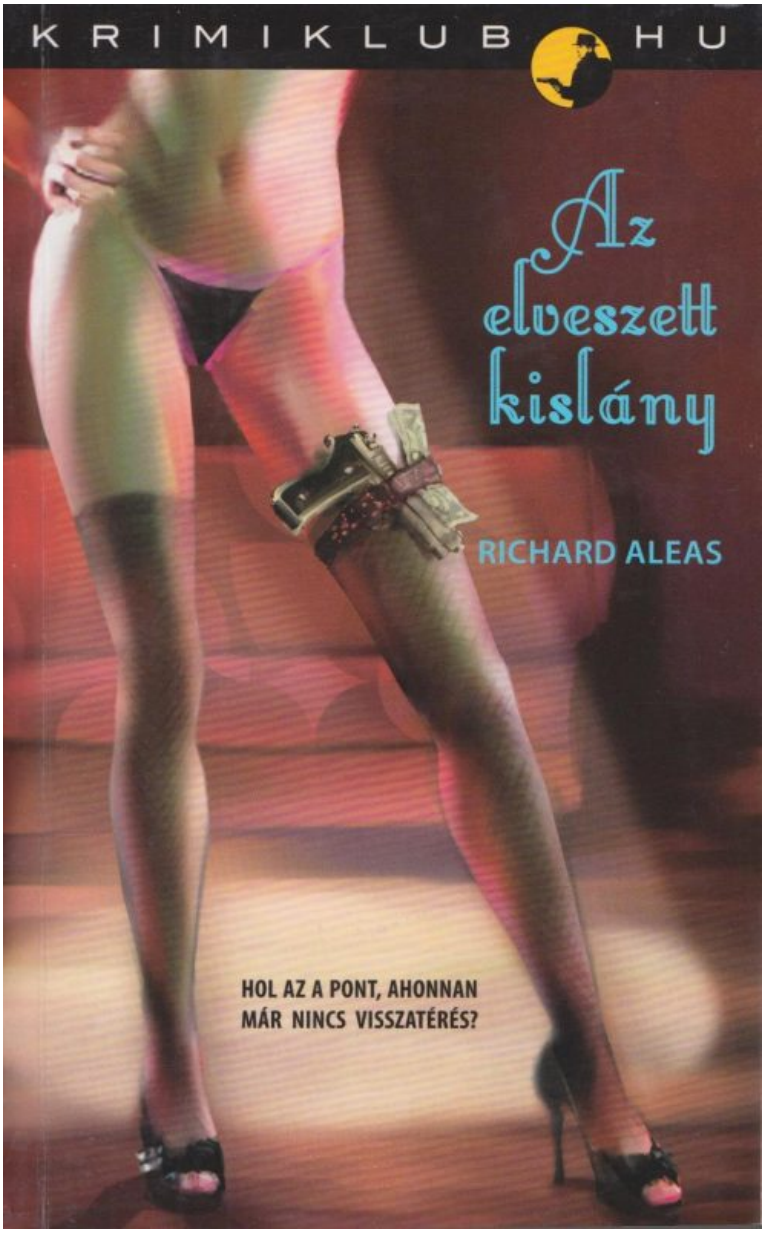
KRIMIKLUB.HU
Az elveszett kislány
RICHARD ALEAS
HOL AZ A PONT, AHONNAN MÁR NINCS VISSZATÉRÉS?

RICHARD ALEAS

Az elveszett kislány

Krimiklub.hu
2007

Richard Aleas: *Little Girl Lost*
First published in English by Winterfall LLC
© Winterfall LLC, 2004
Hungarian translation © Vándor Judit, 2007
ISBN 978-963-87639-4-5
Felelős kiadó: Heller Gábor, László Helga
Borító illusztráció: Kupcsik Zsuzsa
Sorozatszerkesztő: Heller Gábor
Felelős szerkesztő: Wertheimer Gábor
Készült: a Dandera Nyomdában, 2007-ben
Krimiklub.hu könyvek 2007

Naominak

1 5
2 8
3 15
4 21
5 26
6 31
7 37
8 44
9 56
10 63
11 68
12 73
13 79
14 84
15 91
16 98
17 103
18 109
19 117
20 123
21 129
22 137
23 147
24 154
25 163
26 171
27 178
28 182
29 189
30 196

1

Le kellett ülnöm, amikor megláttam az újságcímet, mellette a fényképet és az alatta lévő kéthasábos cikket.

Miután elolvastam, az asztalra terítettem, két kézzel kisimítottam, és bámultam a fényképet. Nem olvastam, már nem, csak néztem a lányt, aki a fényképről nézett vissza rám olyan széles mosollyal, hogy az összes foga látszott; a fotós vakuja miatt hunyorgott, a négyszögletű kalap alól szőke fürtök bomlottak elő. Ez volt az egyik kép az újságban; a másik a tizenkilencedik oldalon, ahol a cikk folytatódott. Nem lapoztam újra a tizenkilencedik oldalra, csak álltam, az öklömre támaszkodva bámultam le az asztalra, és őt néztem. Nagyon furcsa dolog jutott az eszembe: a madárra gondoltam.

Polifómból készült, a sárga-vörös festék, gondolom, a tollakat volt hivatva jelezni, csőre fekete műanyag, drótlába karomba hajolt. A folyosó végén lévő szeméttárolóban találtam rá, a balsafából készült kalicka a mosogató szélén egyensúlyozott. Azért mentem be, hogy anyám kérésére kidobjam a konyhai szemetet, úgyhogy kinyitottam a tároló ajtaját, és belecsúsztattam az összekötözött műanyag zsákot. De a szemem a madáron volt: viharvert polifóm madár, viharvert fakalickában.

Bizonyára valamelyik szomszédunk dobta ki, vagy Tolberték, vagy Nelsonék, esetleg Mrs. Knetchel, a 14-D-ből. Senki nem bánná, ha elvinném, gondoltam. A mamám ugyan morgott, hogy mocskos, de nem volt az, vagyis nem nagyon, és mikor megígértem, hogy lesikálom, megengedte, hogy megtartsam.

Az apám kampót csavart a könyvespolcomra, felakasztotta rá a kalickát, magasabbra, mint hogy elértem volna, és így

maradt ott, ahol a következő tíz évben, valahányszor ágyba bújtam, láthattam. Az apám közben valamikor elhagyott bennünket, de a madár maradt.

Mikor Miranda Sugarman végül megengedte, hogy lefeküdjek vele, a madarat nézve tette meg. Tíz év felgyülemlett pora fedte a festéket, a kalicka fája a kampónál felhasadt. Másnap ballagtunk, egy héttel később Miranda New Yorkból Los Alamosba utazott, ahol reményei szerint elkezdheti az orvosi egyetem előkészítőjét, és elindulhat a szemészeti vagy szemsebészeti karrier útján, mindig elfelejtem, melyikről volt szó.

De arra az estére emlékszem. Emlékszem remegő szemhéjára, amikor megcsókolt, és hogy utána hogyan fúrta ujjait a hajamba, és húzta a fejemet a mellére. Emlékszem a válla ívére, ahogy az ágy széléről lehajolt, hogy a padlóról felvegye a poharát. Emlékszem, hallgattam a szívét, ahogy egyre lassabban és lassabban ver a bordái alatt. A melle ragacsos volt az izzadságtól, az volt az én arcom is, és hosszú ideig feküdtünk így.

Hirtelen megszólalt:

– Utálom. Azt a madarat. Tényleg.

Követtem a tekintetét, és mintha most vettem volna észre először a kalickát a magasban. Nem is értettem, miért akartam valamikor annyira. Lábujjhegyre álltam, hogy leemeljem, kicsit megszédültem, mert a fejembe szállt a vér. Miranda nevetett, éreztem a kezét a derekamon, vissza akart húzni, de én fogtam, és kivittem a kalickát a nappaliba, ő meg követett, a derekára csavarta a takarómat. Mikor kinyitottam a bejárati ajtót, suttogva szólt rám: – Meztelen vagy! –, de tartotta nekem az ajtót, én meg kimentem a folyosóra, elhaladtam a 14-B és 14-C és 14-D lakások előtt. A szeméttároló ajtaja nyikorgott, amikor kinyitottam, és akkor is, amikor, miután a kalickát a mosogató szélére helyeztem, hagytam, hogy becsapódjon mögöttem.

Visszamentem, végig azon a hosszú folyosón, oda, ahol Miranda a takarómba burkolózva várt rám, az arcán huncut öröm fénylett, és az utolsó pillanatban, mikor valamelyik szomszéd még kinyithatta volna az ajtaját, és megpillanthatta volna, széttárta a takarót, és a lábára csúsztatta.

Célzás a jövőre? Akkor nem annak vettem. Csak azt tudtam, abban a pillanatban, és talán csak abban a pillanatban, hogy szeretem: úgy szeretem, ahogy csak egy tizennyolc éves, a szüzességétől és a középiskolától egyazon éjjelen megszabaduló fiatal szerethet. Magunk alá gyűrtük a takarót. Nem számított, hogy anyám nappalijában voltunk. Igyekeztünk csendben maradni, de hiába. Szerencsére anyám nem ébredt fel – vagy ha mégis, elég tapintatos volt ahhoz, hogy hálószobája csukott ajtaja mögött maradjon. Ha mégsem, azt mi nem vettük észre.

A következő nap délutánján a zenetanárunk a Pomp and Circumstancest verte a zongorán, én ennek hangjaira léptem fel a színpadra, amikor hirtelen eszembe jutott: tegnap este pontosan azon a helyen és úgy hagytam ott a madarat, ahol és ahogy tíz évvel korábban rátaláltam a mosogató szélén. Eltelt ugyan egy évtized, de még most is ugyanazok a szomszédaink. Valaki közülük dobta ki a madarat. Micsoda döbbenet lesz, gondoltam, micsoda Szürkületi Zóna élmény, ha ugyanez a szomszéd, aki évekkel korábban kitette a madarat, ma bemegy a szemétégetőbe, és megpillantja, pontosan ott, ahol tíz éve hagyta. Mit gondol majd? Azt hiszed, hogy valamitől megszabadultál, hogy így vagy úgy, de örökre kizártad az életedből, és akkor tíz évvel később besétálsz egy szobába, és ott áll, bámul bele a képedbe.

Mirandát egy héttel később láttam utoljára. Elment, és noha mind a ketten azon voltunk, mégsem tartottuk a kapcsolatot. Fogalmam sincs, mi történt vele, de el tudom képzelni: az egyetem után élte a biztonságos, józan és dolgos középnyugati életet, fene jó orvos lett belőle, én meg – én New Yorkban

maradtam, és az lettem, amivé New York teszi az embert.

Azt hittem itt ért véget a történet – és így is volt –, egészen addig, amíg az érettségi után tíz évvel beléptem a szobába, és a *Daily News* címlapjáról Miranda Sugarman tablóképe mosolygott rám, felette a szalagcím: „Meggyilkolták a sztriptíztáncosnőt!”.

2

Egy sztriptízbár nappal leginkább egy kivilágított kísértetkastélyhoz hasonlít. Oda a varázslat. Esténként a Sin Factory valószínűleg olyan, mint egy kaszinó, villognak a reklámok, az ajtóban szmokingos kidobóember ellenőrzi a személyiket. Talán még bársonyzsinórt is kifeszítenek, hogy a vendég különlegesnek érezze magát, amikor végre beengedik. De délután háromkor senki nem állt az ajtóban, a neont lekapcsolták, és még az utcára kihallatszó zene is csak amúgy tessék-lássék ütemre lüktetett.

Az ajtón az üvegezett táblára a héten fellépő Mandy Mountains és Rachel Firestone képeit tették ki. Mandy a melleit dajkálta, amit valami őrült doktor szilikonból és rosszindulatból készített. Rachel sovány barna lány, egy széket lovagolt meg, mellei a háttámla résein kukucskáltak ki. Formája alapján ő is kés alá feküdt, de Mandyéhez képest Rachel méretei egészen szerénynek tűntek. Vagy azért, hogy a rendőrök ne vegzálják a klubot, vagy azért, hogy az arra járók ne kapjanak ingyen túl sokat a műsorból, a vezetőség apró ezüst csillagot nyomott a két lány mellbimbóira. Fent, a kerettel párhuzamosan nyomtatott felirat hirdette, hogy melyik napon melyik nő lesz műsoron. Rachelnek még több mint egy hete volt hátra, de Mandynek ma volt az utolsó estéje.

Kinyitottam az ajtót. A helyiség kisebb volt, mint általában a

sztriptízbárok: egyetlen keskeny terem, az egyik fal mellett a bárpult, a helyiség távolabbi végében apró, fából készült színpad. A falakon a tükrök kétség-beesetten igyekeztek a helyet és a tömeget a valóságnál nagyobbnak mutatni, de a próbálkozás hiábavalónak bizonyult. A bárszékek üresek voltak, a közönség mindösszesen két férfiból állt, a színpad két oldalán ültek, és a tükrök senkit sem csaptak be.

A pult mögött egy nő a poharakat törülgette, és tette a feje fölötti polcra. Nyitott fekete blézere alatt mélyen kivágott, csipkeszegélyes fekete fűző. A melle akkor sem lett volna jobban kitárva, ha a tenyerén tolja felém. Szőke haját gumi fogta össze, a körmei rikító színűre lakkozva.

Leültem egy bárszékre, és kértem egy pohár szódát. A nő megnyomott egy gombot az automatán, és amíg a gép töltött, a pohárba dobott egy műanyag keverőt meg egy szeletke citromot.

– Csak hogy tudja – mondta, – a műsorhoz minimum kettőt kell innia. Mindegy, hogy szódát rendel, mert bort kell felszámolnom.

– És mennyibe kerül a bor?

– Tíz dollár egy pohár.

A zsebemből elővettem egy marék pénzt, kiválasztottam egy húszast és egy ötöst, a többit visszaraktam. – Nagyon jó bornak kell lennie.

Nyomogatott valamit a pénztárgépén, a tálca kiugrott, a húszasom eltűnt benne. Az ötös a blézer zsebébe került.

– Magával viheti a poharat. Csak intsen, ha kér még.

– Jó lesz így – mondtam. – Itt maradok.

– Ahogy tetszik. – Visszatért a munkájához, eltörölgette, majd a polcra tette a poharakat.

A terem távolabbi sarkából a vendégek soványkа tapsa hallatszott. A dal véget ért, és amíg a következő zenére vártunk, a színpadon a lány lágyan ringatózott, nevetséges volt, ahogy a csendben a csípőjét ringatta. Nem Mountains

volt, és nem is Firestone, de ő se viselt melltartót, és az is látszott, hogy dolgozott már rajta plasztikai sebész. Kimerültnek tűnt, de szemlátomást nem volt másik lány, aki felváltsa, így folytatta a táncot, vagy legalábbis mozgott annyit, hogy megmozduljon a színpadon a levegő.

A baloldali alak pont úgy nézett ki, mint egy Wall Street-i üzletember az ebédszünetben, csakhogy most délután három volt, és a nyugati Huszonnegyedik utcában ültünk. Előtte üres söröspohár, mellette a kiömlött italban egy kis halom pénz ázott. A nyakkendője a vállára vetve, a szemüvegét meg gyakran levette, hogy megtörülgesse egy szalvétával.

A színpad másik oldalán ült az a férfi, aki az utolsó számvégén tapsolt, és most, hogy elkezdődött az új dal, megint összecsapta a tenyerét. De az egyik dal vége és a másik eleje között másképp is kimutatta elismerését: figyeltem, a keze a nyitott sliccében matatott.

A pultoslányhoz fordultam.

– Nem zavarja, hogy a barátja kiveri?

– Miért? Magát zavarja?

– Nem az én klubom.

– Az enyém sem – felelte.

– Ja, de magának kell elmosni a poharát.

– Ha szólni akar neki, tőlem tegye – mondta. – Ami engem illet, amíg a gatyájában tartja, addig csak rá meg a mosónőjére tartozik.

Feltettem a kezemet:

– Igaza van.

Utánatöltött, pedig még csak egy kortyot ittam.

– Gusztustalan – mondta halkan, és előrehajolt, hogy a fülembe súghassa a titkot: – De tudja, ez itt igaziból nem ám a Scores.

Finoman fogalmazott. New Yorkban, mint mindenütt másutt is, vannak jó és kevésbé jó helyek, de ez még a kevésbé jó kritériumának sem felelt meg, tizedrangú ha volt. A Scores

az „úriemberek klubja”, ahol a táncszámok közti szünetben ritka finom sertésbordát ehetsz, és plazmatévén nézheted a hokimeccset. Ricsit lejjebb helyezkednek el a Flashdancers és a Priváté Eyes féle bárok, itt már nincs borda, de még mindig rendes, nagy színpadon táncolnak a csinos, jópofa jelmezbe öltözött lányok, akik úgy viselkednek, mintha törődnének avval, milyen benyomást keltenek. A Sin Factory más állatfaj. Fájt arra gondolnom, hogy Miranda itt dolgozott.

– Kérdeznék valamit.

– Nem randizom vendégekkel.

– Nem erről van szó. Azt hiszem, ismeri egy barátnőmet. Itt volt táncosnő.

– Igen? És ki lenne ő?

Kortyoltam egyet a szódából.

– Miranda Sugarman.

Láttam, hogy az arcizmai megkeményednek.

– Mi maga, zsaru vagy riporter?

– Egyik sem – feleltem. – Csak Miranda egyik barátja.

Azon töprengett, hogy beszéljen, vagy kidobjon.

– Együtt jártunk gimibe – folytattam. – Tíz éve. A barátnőm volt.

A pultos lány megrázta a fejét.

– Sajna nem ismertem.

– Az újság szerint itt táncolt.

– Sok lány táncol itt. – A színpadon vonagló lányra pillantott. – Az ott legalább olyan régen van itt, mint a barátnője volt. De nem ismerem. Csak annyit tudok, hogy ’Star’-nak nevezi magát, és minden nap nyavalyog, hogy milyen hideg van az öltözőben.

– És hideg van?

– Mint abban a kurva Alaszkában.

Megkavartam a jeget a poharamban. – Mi volt Miranda neve, amikor itt dolgozott?

– Randy – mondta. – Nem is tudtam, hogy igaziból

Mirandának hívják. Ha engem kérdez, bármire gondoltam volna, csak Mirandára nem. Miért választana egy sztripper olyan nevet, ami az igazi neve rövidítése? Nem ismertem jobban azt a lányt, mint magát.

– Soha nem beszélgetett vele?

– Dehogyis nem. „Szia, hogy teltek az ünnepek?” Néha zárás után a Derbybe ment enni valamit.

– Mennyi ideig dolgozott itt?

– Nem is tudom. Hónapokig? Nézze, nem tudok segíteni, sajnálom.

– Rendben – mondtam, és felálltam. – Tudja, amikor legutoljára láttam, az orvosi egyetemre készült. Csak szeretném megérteni, hogy került onnan ide.

– Orvos szeretett volna lenni? – kérdezte a lány. – Jézus. Én csak a modelkedést adtam fel.

– Egen. Köszi a bort – mondtam, és kiittam a szóda maradékát.

Elvakított a napfény, amikor kiléptem. Jóformán el is felejtettem, hogy nappal van. Az évnek ebben a szakában nem soká marad így, és ha egyszer leszáll az est, jön vele a tömeg is. Újév után rendszerint nem nagyon megy az üzlet, de a Sin Factory ma sok vendégre számíthat, vonzani fogja őket az újságcikk. A gyilkosságot a tetőn követték el, és ha nem tévedek, a vendégek oda nem igen juthatnak fel, de ez nem jelenti azt, hogy nem jönnek, és nem próbálkoznak. Mandy Mountains talán egy kis többlet pénzhez jut a városban töltött utolsó estéjén, és ha nem járt még le a munkaideje, ez vár a pultos lányra is. De ettől Mirandának egy cseppet sem lesz jobb.

Azt akartam, hogy jobb legyen? Ezen töprengtem, miközben a huszonharmadik utcai metrómegálló felé ballagtam. Ha igen, akkor nagy csalódás vár rám, mert Mirandának többet már semmi nem lesz jobb.

Metróval elmentem a Nyolcvanhatodik utcáig, onnan két

háztömbnyit kellett visszasétálnom. A vöröstéglás bérház, ahol gimnazista korunkban Miranda lakott, még állt, de a mellette lévő zsinagógából ifjúsági központ lett, bent az ablakokra papírból kivágott karácsonyfákat ragasztottak. Úgy gondoltam, ha valaki meg tudja magyarázni, hogy mi történt Mirandával, az csak az anyja lehet – de ha nem, akkor is megérdemel egy látogatást.

Amikor azonban megkértem a portást, hogy csengessen fel, nem tudta, kiről beszélek. Mrs. Sugarman? Itt nem lakik semmilyen Mrs. Sugarman. 8-C? Ott Bakerék laknak.

– Nézze! – mondta a portás, és bizony a kapucsengő tábláján a „Baker" név virított ott, ahol valamikor az állt, „Sugarman".

– Valamikor itt laktak Sugarmanék – makacskodtam. – Van valaki, aki tíz évvel ezelőtt is itt dolgozott?

Gondolkozott egy darabig.

– Talán a gondnok. Akar beszélni vele?

Akartam.

A gondnok alacsony, futball labda nagyságú pocakkal megáldott pasas volt, ősz haja a fülére nőtt. Mikor utoljára láttam, több volt a haja, de már akkor is őszült. Akkor még csak portás volt, azóta az idő feljebb tolta a ranglétrán. Mikor megpillantott, rám mutatott, és elvigyorodott. – Na nézzünk oda! Felnőtt lettél! Hogy vagy?

Kezet ráztunk, aztán alaposan meglapogatott. – Hallottam a lányról. Rettenetes. Rettenetes. Még szerencse, hogy az anyja nem élte meg.

– Mi történt?

Hátra lépett. – Nem tudod? Újévkor lelőtte valaki.

– Mármint az anyjával – mondtam. – Mrs. Sugarmannel mi történt?

– Ja, hát igen, az is rémes volt – felelte a gondnok, és a fejét csóválta. – Szegény asszony, hat vagy hét éve ment el. Szívroham. Fiatal volt, azt hiszem, ötvenhat. De egyetlen

pillanat alatt. Csak így. – Csettintett az ujjával. – Az áruházban ruhát próbált, és… – Ismét csettintett. – A padlón találtak rá. Már semmit nem tehettek.

Hat vagy hét éve, számolgattam. Miranda akkor fejezhette be az alapképzést, de az is lehet, hogy még nem kapott diplomát. Próbáltam elképzelni, milyen lehetett neki egyedül, egy félkontinensnyi távolságra, amikor az egyetlen élő rokona hirtelen meghalt.

– És Miranda eljött?

– Én nem találkoztam vele, az biztos. Csak annyit tudok, hogy hónap végén nem jött a lakbér, és a tulaj szólt, hogy pakoljuk ki a lakást. Rengeteg mindent dobtunk ki, egy kanapét, asztalt, polcokat. És könyveket, rengeteg könyvet. Meg lemezeket. A járdára hurcoltunk mindent, hátha talál közte valaki valamit, amire szüksége lehet, még mielőtt ideér a lomtalanító. Utána kifestettünk, betettünk egy új tűzhelyet meg frigót. Bakerek három héttel később költöztek.

– És többet nem látta Mirandát?

– Soha. Soha. Kivéve most, az újságban.

Zsákutca. De talán van egy szál, amin el lehet indulni, mert az biztos, hogy Mrs. Sugarman nem hagyhatott sok pénzt Mirandára. Ha hagyott egyáltalán valamit. És ha jobban megnézzük azokat a fiatal lányokat, akik sztripperek lettek, általában oda lyukadunk ki, hogy pénz van a háttérben. Itt van Miranda, talán egy éve van hátra a diplomáig, arról álmodik, hogy orvos lesz, és az anyai támogatás egyszerre semmivé lesz, nincs több pénz, nincs segítség. Talán az iskola támogatta valamennyire Mirandát, de az is lehet, hogy nem, de akár így, akár úgy, a megélhetéshez pénz kell, és mi mást tehetne egy csinos fiatal lány, aki egész nap az iskolában ücsörög, mint hogy esténként a testével keresi a pénzt? Persze más választás is létezik. Elmehetett volna egy ügyvédi irodába részmunkaidőben esténként aktákat rendezgetni és leveleket faxolni, vagy hamburgert nyomkodhatott volna a zsömlékbe a

McDonald's-nál. De hol másutt lehetne egy éjjel több száz dollárt keresni, ráadásul készpénzben? A sztriptíz értelmes és világos válasz, nincs benne semmi trükközés.

De mindez csak spekuláció. Kell lennie valahol valakinek, aki tudja, hogy valójában mi történt. Valaki, akit a főiskoláról ismert, valaki a gimiből, akivel tartotta a kapcsolatot, valaki, akiben megbízott, mikor visszatért New Yorkba, valaki, akit megtalálhatok, ha elég kitartóan keresem.

A gondnok átölelte a vállamat. – És te mit csinálsz mostanában? Még egyetemre jársz?

– Nem – feleltem. – Már évek óta nem. Dolgozom.

– Egy nagyvállalatnál? Bank? Számítógép?

Megráztam a fejemet. – Kisvállalkozás. Nyomozás.

– Az mit jelent?

– Magánnyomozó vagyok. – Az arcán láttam, hogy nem esett le a tantusz. – Detektív – tettem hozzá.

– Na ne! – Úgy nézett ki, mint aki azt várja, hogy elnevetem magam, és megmondom, hogy csak vicceltem. De nem vicceltem. – Tényleg? Mint a filmekben?

– Bizony – mondtam. – Pont, mint a filmekben.

3

Hazafelé beugrottam az irodába. Leo bent volt, az iratokat rendezgette. Öt akta az asztalán hevert, kettő a padlón, a széke mellett. A papírkosár dugig volt. Az én asztalomon ehhez képest katonás rend honolt: félig befejezett ügyek aktái egy stószban, mellette egy kisebb halom levelezés, számlák és prospektusok, meg a telefonüzenetek. Megnéztem az üzeneteket, egyik se volt fontosabb, mint egy héttel korábban. Nemcsak a sztriptízipar lassul le így ünnepek idején.

– Odamész? – kérdezte Leo, anélkül, hogy felnézett volna.

– Már odamentem.

– És?

– Rémes. Kis lyuk, alig van hely a színpadnak. Nem értem én ezt, Leo.

– Mit nem értesz?

– Semmit se értek. Mit keresett itt New Yorkban, mint sztriptíztáncos? Ez a lány, aki… nem kellett mindenképpen orvosnak lennie. Ha az nem sikerült, sikerülhetett volna annyi más.

Leo nem válaszolt.

– Oké, nehéz az élete, sztriptíztáncos lesz. Valahogy visszakeveredik New Yorkba. Mondjuk, így történt. De mi a fenét keres egy olyan helyen, mint a Sin Factory? Ahhoz túl okos volt, hogy ott dolgozzon.

– Mióta ellenőrzik a táncosnők IQ-ját?

– Csak azt akartam mondani, hogy ennél okosabb volt. Oké, kell a pénz, jó nő vagy, táncolsz hetente néhány este – de nem egy olyan helyen, ahol már akkor szerencsésnek mondhatod magadat, ha valaki egy dollár helyett egy ötöst dug oda.

– Talán nem kapott jobb munkát.

– Ugyan már. Remek alakja volt, ott dolgozhatott volna, ahol akar.

– Mondja ezt valaki, aki tíz éve nem látta. – Leo letette a jelentést, amin épp dolgozott, és ráejtette a szemüvegét. – Kénytelen leszel szembe nézni a tényekkel, Johnny. Lehet, hogy lepusztult, megfáradt, elhízott, megbolondult, lehet, hogy pocsék táncos volt, nem tudhatod.

– Jó táncos volt – mondtam.

– Tíz évvel ezelőtt. Nem tudod, most milyen lehetett.

Nem, csak annyit tudtam, hogy most halott.

– Nem kérem, hogy segíts – feleltem.

– Nem is ajánlottam fel.

– Tudom, hogy időpazarlás.

– A te időd az én időm is, ha elfelejtetted volna.

– És mi az a fontos ügy, amin helyette dolgoznom kéne

szerinted? Ez? – kérdeztem és felmutattam a telefonüzenetet. – A pasi sántának tetteti magát, hogy pénzt szedjen ki a munkáltatójából.

– Ez is hoz valamit a konyhára.

– Hát nem sokat. És különben is, már megszereztem a fényképeket. Csak a takarítás van már hátra.

– És mi van Leventonnal?

– Leventon várhat.

– Fizető kuncsaft.

– Attól még várhat. Egy nő meghalt, Leo, valaki, aki sokat jelentett nekem. Nem mondhatod, hogy üljek a seggemen, és ne csináljak semmit.

– Miért, mit tehetsz?

– Nem tudom – mondtam. – De valamit muszáj. Mi értelme detektívnek lenni, ha nem csinálsz semmit, amikor valami ilyesmi történik?

– Ki mondta, hogy van értelme? Ebből élsz, mintha fogorvos vagy cipész lennél. Ennyi.

– Ezt magad se hiszed – válaszoltam. – Legalábbis remélem, hogy nem.

– Magánnyomozók vagyunk. Nem zsaruk. Nem oldunk meg gyilkossági ügyeket. Ez az olcsó regényekben szokott csak előfordulni.

– Legalább pár napig hadd szaglásszak. Meg kell nyugodnom, Leo. És képtelen leszek rá, ha nem tudok meg többet.

A kezével az állát simogatta, ez volt a vereség jele nála. – Soha nem is voltál rá képes – mondta.

Leo Hauser kétszer idősebb volt nálam, de még ennél is öregebbnek látszott. Ha ránézett az ember, eszébe se jutott volna, hogy a hetvenes években micsoda kőkemény egy zsaru volt. Akkor mászkált New York utcáin, amikor a Disney és Giuliani még nem csinált egy hatalmas bevásárlóközpontot a

Times Square-ből. Mutatott lényképeket, és istenemre, illett rá az egyenruha, jó kiállású, acélos tekintetű ember volt, és ha ez nem lett volna elég ahhoz, hogy az emberek komolyan vegyék, hát néhány kiló fémet hurcolt a csípőjén a pisztolytáskában. Ma – hát, ma egyáltalán nem emlékeztet zsarura, de még magánnyomozóra sem. Úgy néz ki, mint egy bérszámfejtő. A haja megőszült, már ahol még megmaradt. Ránézel a tizenkét dolláros ingére, a homlokára tolt szemüvegére, és a bácsikádat látod, kerti sütögetés közben.

De Leo volt az az ember, aki megtanított a szakma csínjára-bínjára, és közben láthattam, mire képes. Sokszor kaptunk olyan vállalatoktól megbízást, amelyek háttérellenőrzést kértek egy leendő alkalmazottról – a legtöbb kis ügynökség ilyen munkákból él, és ezeket a telefon vagy számítógép segítségével el lehet végezni. De olykor-olykor kemény kulimunkára is szükség volt, és Leo ebből is rendesen kivette a részét, kibogozta a szálakat, és szembeszállt a szálakat mozgató emberekkel. Mostanában azért már más a helyzet, Arlene halála óta megcsappant a vadászkedve. De még ma is ragaszkodik ahhoz, hogy velem tartson egy-egy alkalommal. Valamikor azt gondoltam, hogy így ellenőriz, szemmel tartja a féleszű irodalmárt, akit kivett a bölcsészkarról, és akiből megpróbált detektívet faragni, de azután rá kellett jöjjek, ő így tartja rajta a kezét a dolgokon.

Mikor megmutattam neki a Mirandáról szóló cikket, azonnal figyelmeztetett, hogy ne másszak bele, és tudtam, hogy tapasztalatból mondja, amit mond.

– Nem fog tetszeni, amit találsz. Ezt itt és most megmondhatom. Bármire jössz is rá, azt fogod kívánni, bárcsak ne tudtad volna meg.

– Máris azt kívánom – mondtam. – Azt kívánom, bárcsak élne, két gyereket nevelne, és Wisconsinban lenne szemész. És szeretném, ha ott lennék vele. De mit számit ez? Én itt vagyok, ő is itt van, és valaki belelőtt egy kibaszott golyót. Nem

üldögélhetek itt, arra várva, hogy mit ír róla az újság.

– Még mindig jobb, mint ha te is az újságban végeznéd.

– Nem fogom.

– Jobban is teszed – mondta Leo. – Túl vén vagyok ahhoz, hogy újra kezdjem valami kölyökkel.

A sarki koreai boltban vettem egy szendvicset, és úton hazafelé megettem. Ahogy a nap lenyugodott, megerősödött a szél, most semmi kétség nem lehetett afelől, melyik évszakban járunk. Az emberek nyáron többet panaszkodnak New Yorkra, az elviselhetetlen augusztusi hőségre, a pártartalomra, de nekem telente szokott eszembe jutni, hogy pakolok, és lelépek. Ami rossz ebben a városban, az télen is rossz, csak még a jeges széllel is számolni kell.

Felmásztam a negyedik emeletre, a lakásomban a kattogó radiátor társaságában ledobtam magamról a cuccaimat. A háziúr rövidéletű háláját fejezte ki a karácsonyi borravaló miatt – de februárra elfelejti, és megint a konyhában fog vacogni mindenki.

A határás hírekben nem mondtak semmit, de beállítottam a videót, hogy felvegye a tizenegy órás híradót. Az ember soha nem tudhatja. Forró vízben lezuhanyoztam, aztán eltöltöttem egy kis időt az Interneten: minden Mirandára, a Sin Factoryra és a gyilkosságra való utalást megnéztem. Nem sokat találtam. Természetesen a helyi lapok mindegyike beszámolt a gyilkosságról, de nem hosszan, alig-alig részletezték. Rét golyó lőtte seb a tarkóján, üreges hegyű golyók, hogy tökéletes legyen a roncsolás. Az áldozat a helyszínen meghalt, a rendőrség nyomoz. A klub igazgatója, Wayne Lenz talált rá, közvetlenül éjfél után, és azonnal hívta a mentőket a mobilján. Gyorsan odaértek, de semmi nem lehet elég gyors, ha fejbe lőttek két üreges hegyű golyóval.

A Sin Factorynak saját honlapja volt, már ha honlapnak lehet nevezni, ha mutatják a lógót és egy meztelen mellű nőt,

aki az egyik lábát egy rézrúd köré fonja. A képernyő jobb oldalán ordító felirat hirdette: „Széles választék a bárban!” „Gazdag svédasztal!” és „Tíz fantasztikus lány élőben!” El nem tudtam képzelni, hova tudnak benyomni tíz fantasztikus lányt, a svédasztalról nem is szólva. De hát nem ez lett volna az első sztriptízbár, ami jobban néz ki a weben, mint a valóságban.

Ami Mirandát illeti, a Google egyetlen linket adott ki, az újmexikói Rianon Főiskola diáknévsorát. De a link nem működött, hiába kattintgattam az egérrel. A Google archívumában tárolt ősrégi másolat rendben előjött, de csak annyit tudtam meg, hogy a hosszú listán, amin feltehetőleg az évfolyamtársai nevét gyűjtötték össze, az ő neve is szerepel. A Heward Hallban lakott, 1140-es szoba, telefonmellék: 87334. Kerestem, hogy van-e még valami a „1140”-nel kapcsolatban, de csak egy nevet találtam: Jocelyn Mastaduno, 87333-as mellék. Felírtam a nevet.

Azután, mivel rengeteg elütni való időm volt, utánajártam Jocelyn Mastadunónak. Egy J. Mastadunót találtam Pensacolában. Egy másikat Cedar Rapidsban. Egy találat se volt New Yorkban, de miért is lett volna? Nem minden orvosi előkészítős jön New Yorkba, vagy végez itt.

Elég késő van már? Megnéztem az órát, és úgy döntöttem, nincs kedvem tovább várni. Vagy olt lesz Lenz, vagy nem. És vagy megtudok valami hasznosat, vagy nem, de legalább csinálok valamit, és nem csak a számítógép előtt ücsörgők.

Ahogy kikapcsoltam a gépet, hirtelen belémvillant egy kép. Miranda a számítógépes teremben küszködött – ez még az Internet korszak előtt történt, de a mi sulinkban lehetett számítógépes ismereteket tanulni, és mind a ketten felvettük a tárgyat. Emlékszem, a monitor előtt ültünk, Miranda kétségbeesetten igyekezett befejezni a feladatot, én meg a nyomtatóval vacakoltam, de a masina nem volt hajlandó nyomtatni. Végül sikerült megbuherálnom, és öt perccel

kicsengetés után beadtuk a munkát.

Nem késtünk volna öt percet sem, ha a folyosón nem nyom a szekrényekhez, hogy – miután gyorsan körbepillantott, hogy meggyőződjön róla, biztosan kettesben vagyunk – a számra szorítsa a száját. – Te vagy az én hősöm – mondta, és hátrasimította a hajamat. – Mindig mellettem leszel, hogy megjavítsd a nyomtatómat?

Leoltottam a lámpát, és visszamentem a Sin Factoryba.

4

Nem volt bársonyzsinór, az ajtóban álló férfi nem szmokingot, hanem bőrkabátot és bő, nagyzsebes vászonnadrágot viselt, de a zene teljes erővel bömbölt, az összes neon égett, és csak úgy vonzotta a tömeget. Valahányszor a biztonságis kinyitotta az ajtót, a megtöltött és kiürült poharak koccanása és a house-techno keverék lüktető basszusa rezegtette meg az utcát. A szomszédos éjjel-nappaliból figyeltem, öt ember ment be egymás után, és négyen jöttek ki. Többnyire üzletemberek, meglazított nyakkendőjük kivillant nehéz télikabátjuk alól, a karikagyűrűt elrejtette a bőrkesztyű. Voltak azért kisebb kaliberek is a környéken, minden sztripklub körül ott látni őket: túlsúlyos pasasok edzőcipőben, tollkabátban, a varrás mentén itt-ott kitüremkedik a töltőanyag. Tulajdonképpen meglepett az arány, nem hittem volna, hogy ennyi üzletembert fogok itt látni. Ők ugyanis megengedhetik maguknak a Scores-t is.

A biztonsági őr megállított az ajtóban, egyik kezét könnyedén a mellkasomnak nyomta. Mondták, később még örülni fogok, hogy fiatalnak látszom, és talán igazuk is van – Leo valószínűleg ölne azért, hogy tíz évvel kevesebbnek lássék. De ha az ember majdnem harminc, és még mindig elkérik a személyijét, akkor valahogy nem találja ezt olyan

szórakoztatónak.

– Ma már voltam itt – mondtam. – Akkor senki nem állított meg. – De azért elővettem a tárcámat. Gondolom, a nyomozói igazolványomat is megmutathattam volna, de ez ritkán válik be, ha csak nem akarja az ember igazán felkavarni a kedélyeket. A jogsimat halásztam elő.

A biztonságis a fény alatt ide-oda forgatta, majd visszaadta. – Oké.

– Hadd kérdezzek valamit. Látta ma már a nagyfőnököt?

– Catchet?

Nem értettem.

– Lenz – mondtam. – Lenz itt van?

Széles vigyor terült el a pasi arcán. Két aranyfogat sikerült megszámolnom, mielőtt visszaállt volna a rend. – Egén. Lenz itt van. De szerintem ne szólítsa őt nagyfőnöknek.

– Miért ne?

– Még sose találkozott a hapsival, igaz?

Ráztam a fejemet.

– Na, akkor menjen egyenesen előre, és nevezze, aminek akarja. Hamarosan viszontlátjuk egymást. – Torka mélyéből olyan hang tört elő, mint egy ősrégi teherautó utolsókat rúgó motorjából.

– Kösz az ötletet – mondtam.

– Azért fizetnek, hogy megelőzzem a bajt – felelte.

A terem zsúfolásig megtelt. Lehet, hogy csak az izgalmas hírre kíváncsi sakálok gyűltek össze, akik a klub hirtelen jött híres-hírhedtségét akarták kiélvezni, de valahogy nekem mégsem ez volt a benyomásom. A pultnál a törzsvendégek kényelmes tartásával könyököltek az emberek, a színpad környékén egyértelműen Erosz és nem Thanatos járt a vendégek fejében.

Nem volt nehéz az ajtóra kirakott fényképek alapján azonosítani a lányokat. Mandy volt az alacsonyabb, kicsikét

idősebb, mint a képen, de semmivel se kevésbé jól eleresztett. A tömegben dolgozott, a színpad szélén térdelt, és egyik vendég a másik után préselhette arcát a melléhez. A bugyijában is volt néhány bankó, némelyik pedig a színpadra hullott. Azt hiszem, az egyik egy húszdolláros lehetett, valami nagymenő adhatta, de esküdni nem mernék rá.

Közben Rachel Firestone a rúdnál magasra tartott karral afféle Salome-tekergést produkált, de a közönség nem sokat törődött vele. Akik nem Mandy mellétől csurgatták a nyálukat, azok füttyögtek és tapsoltak, amikor hátrahajolt, és a ritmusra emelgette a csípőjét. A dal alatt a csípőjére kötött csokornyakkendőkkel játszadozott, és most, hogy kellően felcsigázta a nézősereget, gyakorlott mozdulattal kioldotta a masnikat, eleresztette a zsinórt. Ilyet italméréssel rendelkező klubban nem szabad ám megtenni, de nyilván egyetlen zsaru sem volt a teremben, vagy legalábbis olyan nem, aki kifogást emelt volna, mert a lány tovább riszálta magát a reflektorfényben.

A dal eljutott a csúcsra, majd elhalkult, és ekkor következett Rachel. Amikor elkezdődött a következő szám, előrelépett. Mandy felkapkodta a bankókat, néhány csókot szórt a közönségnek, és a hátsó ajtón elhagyta a színpadot. Vélhetőleg a túl hideg öltözőbe ment, ahol a következő lány várta, hogy átvegye Rachel helyét a rúdnál.

Körbenéztem. A tükrös fal nem könnyítette meg a tájékozódást, különösen, hogy néhány tükör ajtót takart, mint például a színpad mögöttit is. Az egyik ajtó kivágódott, mögötte egy kiütött pasas bézs színű papírba törölgette a kezét. A másik mögött egy tűsarkú cipőt és testhez tapadó köntöst viselő nő kézen fogott egy tántorgó vendéget. Afféle VIP szoba, gondoltam, ahol a lányok tényleg kereshettek, felszámolták a „pezsgőt” és a kétszemélyes ölbe-táncot. Hogy meddig mentek el a dolgok odabent, az a klubtól függött, meg

attól, hogy mennyire kívánták betartani a törvény előírásait. Természetesen csak egy röpke időre nyerhettem betekintést a hely és a törvények viszonyába. A zárt ajtók mögött valószínűleg minden lány magáért felelt.

Pontosan olyan valószerűtlennek tűnt, hogy Miranda egy hátsó szobában árulja magát, mint az, hogy egy ilyen helyiségben meztelenül táncol. De hát azt sem tudtam elképzelni, hogy kapott két golyót a fejébe.

Valaki megérintette a könyökömet, puha nyomást éreztem a karomon, egy nő érkezett hátulról. Körülbelül olyan magas volt, mint én, kínai, zöld ruhája elöl és oldalt felhasítva, megmutatott magából egy kis ezt meg egy kis azt. A mosolyában körülbelül annyi természetes báj, mint egy cipőbolti eladóéban. – Szia, szivi. Meghívsz egy italra?

– Lenzet keresem – feleltem.

A mosoly lefagyott az arcáról. – Itt van valahol, az előbb láttam. – A válla fölött a bár felé nézett. – Nem tudom, talán hátul lehet. Egy perc és itt lesz. – Megveregette a karomat. – Megyek dolgozni. – És kivirult újra a mosoly.

Utat törtem magamnak a pulthoz, rendeltem egy szódát, és amikor megkaptam, adtam érte cserébe egy húszast. A csapos nem ugyanaz a nő volt, mint délután, de egy alomba tartoztak. Közelebbről nézve kiderült, hogy a haja göndörebb, a bőre sötétebb, a melle nem akart kibuggyanni a kosárból, de ki vágyott volna közelebbről megnézni. A teremben minden fej a színpad felé fordult, kivéve azokét, akik a parketten dolgozó lányokkal voltak elfoglalva. Én sem a csapos lányt néztem, hanem a mögötte lévő tükörben visszatükröződő termet figyeltem.

De nem elég alaposan, és kicsit megrezzentem, amikor hátulról valaki megfogta a könyökömet. Ezúttal erős marok volt, és nem édesítette meg egy mell finom puhasága.

– Hallom, engem keres.

Megfordultam, és lemásztam a székről, hogy valamelyest

egyensúlyba hozzam a dolgokat, de nem sok sikerrel. Lenz még a magas sarkú csizmában is csak az államig ért. Bozontos oldalszakálla volt, és valami fénylő kencével nyalta le a haját. A fejét mereven hátraszegte, és úgy bámult, hogy éreztem, muszáj lenne valami okosat mondanom.

– Jasmine mondta, hogy keres. Azt hiszem, nem találkoztunk még. Üzleti ügyünk lenne?

– Lehetséges – feleltem. – Miranda Sugarman barátja voltam.

Szemmel láthatóan megmerevedett. Azok után, amiken átment, gondolom, erre a találkozásra volt a legkevésbé szüksége. Leo viszont arra tanított, hogy okosabb az elején tisztázni a dolgokat, a direkt megközelítéssel kell elsőre próbálkozni.

– Régen volt, még a gimnáziumban – folytattam. – Az újságban olvastam, hogy mi történt, és arra gondoltam, ide jövök, hogy beszéljek valakivel, aki mostanában ismerte. – Láttam rajta, hogy egyre mérgesebb, ebből arra következtettem, hogy nem túl jók az esélyeim. – Szeretnék beszélgetni róla. Ráér pár percre?

Oldalra billentette a fejét. – Hogy van-e egy percem? Nem, egy kibaszott percem sincs. Két napja a kibaszott zsaruk itt turkálnak a seggemben, és faggatóznak. A barátnője itt dolgozott, meddig is, vagy négy hónapig. Meggyilkoltatja magát a klubomban, bekerülünk a kurva újságba…

– Nem úgy tűnik, mintha rosszat tenne az üzletnek.

– Mi a faszt tud maga az üzletről? Jézusom, és most meg a kibaszott gimnazista barátjával kell beszélgetnem. Hány éves, tizenhat? Az a kurva Roy mindenkit beenged. Takarodjon innét!

Most már néhány fej felénk fordult. Még Rachel Firestone is minket nézett a színpadról, bár a táncot azért nem hagyta abba.

Lenz el akarta kapni a karomat, de én kibújtam a fogásából,

és felemeltem a kezemet.

– Csak pár percet kérek az idejéből.

– Nem, maga csak szórakozik velem – mondta. – De ma este szerencséje van, mert megússza annyival, hogy kidobom. – Az ajtóhoz terelt, és kipenderített a járdára. A biztonságishoz fordult, és a mutatóujját az orra alá nyomta: – Ha még egyszer beengeded, ki vagy rúgva! Értetted? – Bevágódott mögötte az ajtó.

– Én szóltam, hogy ne nevezze nagyfőnöknek. – Ezt már Roy mondta.

5

Hát ennyit a direkt megközelítésről.

Kiegyenesedtem, és sértett büszkeségemet egy sarokkal arrébb vonszoltam. Elhagytam korábbi rejtekemet, az éjjelnappalit, elmentem egy bedeszkázott FedEx iroda, majd egy Rádió Shack mellett, amit fényesen kivilágítottak, de zárva volt, és egyenesen egy kocsmába tartottam, ami sötét volt ugyan, de még nem zárt be. A járdára kitett fekete táblára krétával írták ki a napi ajánlatot – húsos pite, kolbász és krumplipüré, resztelt máj –, valamint néhány italt és annak a triónak a nevét, aki élő zenét játszott hétfőtől csütörtökig, este kilenctől éjfélig. Hétfő volt, de éjfél elmúlt, a zongora és mikrofon némán állt.

A söntés mögött egy ősz hajú férfi, felgyűrt ingujjban, ősöreg kék tetoválásokkal a két alkarján, egy ronggyal törülgette a pultot. Azután is gondosan törölgetett, hogy leültem, és csak akkor hagyta abba, amikor rendeltem egy italt. Egy másodperccel tovább nézett rám, mint ezt tette volna másokkal, de a végén mégse kérte, hogy igazoljam magam.

– Mit lehet ilyen későn enni? – kérdeztem.

Elém tette az italt. – Amit csak kér, feltéve, hogy az

hamburger.

– Mi a helyzet a sajtburgerrel?

– Kicsit túlzásnak tűnik – felelte –, de a séf talán megbirkózik vele. – Elsietett, hogy leadja a rendelést a konyhában.

Ő lenne Reegan? Gondolkoztam. Lehet, hogy Reegan a tulaj, valahol lenn él Floridában, vagy Arizonában, és közben más vezeti helyette a kocsmát. Lehet, hogy Reegan soha nem is létezett, talán csak egy név, ami jól mutat a cégértáblán. De ez talán mindegy is.

Csak az számított, hogy Reegan's Brown Derby-je volt az egyetlen Derby a környéken. Megittam az italomat, és vártam, hogy megérkezzenek a táncosok.

Az éjszakai pultoslány jelent meg elsőnek, egyedül érkezett. Azután megjött néhány táncoslány is. Az első csoportban felismertem Jasmine-t, a másodikban Rachel Firestonet. A legtöbben bő pulcsit viseltek bő kabátjuk alatt, a sminket lemosták magukról, a hajukat kötött sapka alá rejtették. Az volt a benyomásom, hogy nyár kellős közepén is így öltöznének – bármit felvesznek, csak rejtse el az alakjukat, amit egész éjjel közszemlére tettek, csak nehogy felkeltsék valami csődör figyelmét, aki a sztriptíz bárok környékén próbál felcsípni egy-egy táncoslányt.

És természetesen azt is felfogtam, hogy engem is ebbe a kategóriába sorolhatnak, ha nem vagyok elég óvatos. Megvártam, amíg nyolcan-kilencen összegyűltek, és leültek a sarokban, két összetolt asztal mellé. Sült krumplit és hamburgert ettek, csipegettek egymás tányérjából. Lezser léptekkel odamentem, közben ügyeltem, hogy a kezemet mindig lássák.

– Bocs, hogy zavarok – mondtam, – de…

– Tünés, hapsikám.

Begyakorolt válasz volt, reflexesen érkezett, mint amikor a

doki a térdedre koppint a kalapáccsal. De érezni lehetett a valódi feszültséget is – a nyolc szempárban, amelyik hirtelen észrevette a létezésemet, a nyolc nőben, akik alig negyvennyolc órája veszítették el egyik társukat.

– Tűnj a francba, vagy hívjuk a zsarukat – mondta a csaposlány. – Nem viccelek.

– Magánnyomozó vagyok. – Elővettem a tárcámat, és ezúttal kibányásztam az igazolványomat. Lehet, hogy nem tudták elolvasni onnan, ahol ültek, de azt láthatták, hogy egy műanyag bevonatú kártyát emelek fel, amin ott az állami pecsét. Gondolom, ennek volt valami hatása.

– Miranda Sugarman halála ügyében nyomozok. Nagyon hálás lennék a segítségükért.

– Maga ott volt este a klubban. – Ezt Rachel mondta, aki a legközelebb ült hozzám. Beszéd közben a szemembe nézett.

– Igen.

– Maga az az alak, akit Lenz kidobott.

– Igen.

– Azt mondta, a barátja volt, vagy ez csak szöveg? – kérdezte a csaposlány.

– Igazat mondtam. Ismertem tíz évvel ezelőtt. Együtt jártunk gimnáziumba.

Csönd volt az asztalnál. Az ételt sem csipegették már.

– Ismerte valamelyikük? – kérdeztem.

Jasmine vette át a szót. – Múlt héten együtt dolgoztunk a C műszakban. Akkor találkoztam vele először.

– Mondott valamit, ami furcsának tűnt? Szokatlannak? Valamit, ami megmagyarázhatná, hogy mi történt? – Jasmine tagadóan rázta a fejét. – Egyikük sem emlékszik semmire?

– Nem sokat beszélt – mondta az egyik lány, páran meg helyeslőleg bólogattak. – Csak bejött, megcsinálta a melót, felöltözött és elment.

– Valaki azt mesélte, hogy néha együtt evett magukkal.

– Talán egyszer. Nem emlékszem, hogy bárkivel is két

szónál többet váltott volna.

– Voltak visszatérő kuncsaftjai? Olyan vendégek, akik csak miatta jöttek?

Senki nem emlékezett ilyen vendégre.

Néztem az arcukat, egyiket a másik után, és mindegyikben láttam valamit. Félelmet, bizalmatlanságot, de ugyanakkor óvatos reményt is, mintha azért rimánkodtak volna magukban, hogy tényleg igazat beszéljek, és nehogy kiderüljön rólam: egy közönséges szélhámos vagyok. Különösen Rachel – sokkal jobban figyelt rám, mint a többiek, és mintha rágódott volna valamin. De bármi volt is az, nem állt elő vele.

Elővettem egy csomó névjegykártyát, odaadtam mindet Rachelnek, aki kiosztotta a többieknek. – John Blake-nek hívnak. Az ott a mobilszámom. Ha bármi eszükbe jut, akármi, kérem, hívjanak. Ha történik valami, akármi, hívjanak. Rendben? – Néhányan bólintottak.

– Mr. Blake – szólt utánam az egyik, amikor épp indultam volna. Visszafordultam. – Gondolja, hogy újra megtörténik? Úgy értem, valaki a táncosnőkre utazik? Vagy csak Mirandát akarták elintézni?

A tarkójába lőtt két golyóra gondoltam. Leo klasszikus kivégzésnek mondta. Talán az átlagnál kicsit véresebb – két ilyen golyó közvetlen közelről a fél arcodat leszakítja – de nem az, amit egy sorozatgyilkostól vagy a gyilkolásban szexuális örömet lelő alaktól várnál.

Isten a tudója, ezek a nők valamiféle megnyugtatást akartak, meg is érdemelték volna, én pedig szerettem volna megadni nekik. De mi van, ha erre fel megszűnik az óvatosság, azután kiderül, hogy tévedtem?

– Nem tudom – mondtam. – Sajnálom.

Visszasétáltam, elgyalogoltam a klub mellett. Sötétben pihent a gondosan bezárt fémajtó mögött. A Sin Eactory egy

három emeletes barna téglaépület földszintjét foglalta el, de sejtésem szerint az egész épület a klubé volt – el nem tudtam képzelni, hogy egy ilyen intézmény fölött lakók éljenek, ha másért nem, hát a zaj miatt. Bár New Yorkban az ember soha nem tudhatja.

Az épület oldalánál keskeny átjáró húzódott, akkora, hogy elférjenek az este maradványaival megtömött szemetes zsákok. A kukás pár órán belül megérkezik, de addig a patkányok telezabálhatják magukat.

Eloldalaztam a szemét mellett, és egy aprócska hátsó udvarba jutottam, amit az ajtó feletti hatvan wattos körte sápadt fénye világított meg. A hátsó falat grafittik borították, az alján sötét foltok éktelenkedtek. Az ajtóra a szokásos cilinderes Rabson zár mellett a kilincs fölé egy Medeco biztonsági zárat is szereltek, s noha nagy volt a kísértés, hogy kinyissam és bemenjek, az elmúlt hat évben tanultam annyit, hogy ne próbálkozzak. A filmekben mindig úgy látszik, mintha mi sem lenne egyszerűbb, mint egy zár feltörése, de az az igazság, hogy könnyebb leakasztani az ajtót a pántról, mint kinyitni egy Medecót.

Ráadásul más megoldás is kínálkozott, hogy bejussak, ha olyan nagyon akarok. A hátsó falon ott a tűzlépcső. Két oldalt az épületek csak alig valamivel voltak magasabbak, és jó esély volt rá, hogy nem Medeco védi mind a két kaput. De ha mégis, mellettük meg alacsonyabb épületek álltak – valószínűleg a gyilkos is így jutott a tetőre, és így menekült el.

De mit láthatnék, ha most bejutnék? Felmehetnék a tetőre, és megnézhetném, hol halt meg Miranda, talán megéreznék valamit annak az estének a levegőjéből, de nyomokat keresni felesleges erőfeszítés lenne. A rendőrök minden négyzetcentimétert átvizsgáltak, és biztosan nem hagytak maguk után semmit. Jobb munkát végeztek, mint én tenném hajnali kettőkor, a sötétben.

Kimentem, ahogy jöttem, háttal a falnak oldalaztam,

igyekeztem nem belélegezni a szemét savanykás bűzét. Az utcán alig volt forgalom, és a mellettem elhúzó kocsik között egyetlen üres taxi se volt, úgyhogy lesétáltam a metróhoz, és bementem a belvárosba. Mikor kijöttem az aluljáróból, a csípőmön lévő műanyag tartóban megszólalt a mobilom. A kijelzőn kis boríték villogott, hangposta üzenetet kaptam. Behúzódtam egy üres kapualjba, beütöttem a *86-ot és a jelszavamat.

– Mr. Blake? Itt Rachel Firestone. Ma este találkoztunk. Szerettem volna beszélni magával. Gondolom, most nincs telefonközelben. – Vártam, de a hangposta csak ennyit rögzített. Lehet, hogy a lánynak elfogyott a mondandója, vagy valami félbeszakította. De azután ismét megszólalt. – Nincs olyan szám, amin el tudna érni. Jöjjön holnap hatra a Derbybe. Csak nyolctól vagyok színpadon, addig beszélhetnénk. Rendben? Jó, akkor holnap.

Amikor felértem az emeletre, újra lejátszottam az üzenetet, azután miközben levetkőztem, még egyszer, de egyik alkalommal sem tudtam meg belőle többet, mint első hallásra. Nem tehettem mást, várnom kellett.

De erre képtelen voltam – fel akartam kelni, a számítógéphez ülni, és vagy tucatnyi szálat felgöngyölíteni. Ajtókon akartam dörömbölni, míg valaki megmondja nekem, miért fekszik a halottasházban Miranda Sugarman. De már majdnem hajnali három volt, kimerültem, és Miranda úgyse megy már sehova. Kényszerítettem magam, hogy lefeküdjek, becsuktam a szememet, és igyekeztem elaludni.

6

Reggelire ettem egy pirítóst, megittam egy csésze kávét, aztán nekifogtam telefonálni. Egyedül csak az lassított, hogy

délig kellett várnom, amíg a nyugati parton is kinyitnak az irodák.

A megtalált Mastadunók közül egy se volt Jocelyn – az egyiket Jessicának, a másikat Jerome-nak hívták –, és egyikük sem ismert semmilyen Jocelynt. Üzenetet hagytam a Rianon Főiskola tanulmányi osztályán, és a segítségüket kértem. Rácsatlakoztam az Internetre, és kimásoltam azoknak a lányoknak a nevét, akik a Heward Hall tizenegyedik emeletén laktak, és ha már benne voltam, azokét is, akik a tizediken és a tizenkettediken. Volt ott Smith meg Jones, és ehhez hasonló semmitmondó név rengeteg, de találtam ennél izgalmasabbat is, őket igyekeztem kikeresni a telefonkönyvekből. Találtam egy Lainie Burroughs-t a Wisconsin állambéli Midlandből, és pontosan az a Lainie Burroughs volt, aki nekem kellett, de nem ismerte sem Mirandát, sem Jocelynt. Találtam egy Maya Eskint. Találtam egy Jody Sienkiewiczet. Jody emlékezett Jocelynre, és mind a ketten emlékeztek Mirandára, de egyikük se tudta, mi lett velük.

– Igazán jóban voltak – mondta Jody. – Emlékszem, mindig kettesben láttam őket. Nem találkoztunk túl gyakran, de amikor igen, akkor mindig kettesben voltak. Azután soká egyiküket se láttam, és amikor érdeklődtem utánuk, valaki mondta, hogy kimaradtak.

– Ki mondta?

– Várjunk csak, ki is volt? Talán Katherine? Valószínűleg Katherine, ő jobban ismerte őket nálam.

– Milyen Katherine?

– Most Lewisnek hívják, akkor még Chin volt.

– Tudja, hol érhetném el?

– Igen. Várjon egy kicsit. – A vonal másik végén valamit kinyitottak, hallottam a lapok surrogását. – Katherine Lewis. Most Chicagóban él, a Gyerekkórházban dolgozik. Megadhatom a munkahelyi számát.

– Köszönöm.

Telefonszámokat és neveket kaptam. A listámról neveket húztam ki, és újabb nevekkel bővítettem. Ahogy szaporodtak a hívások, úgy rajzolódott ki a kép Mirandáról, ami részben ismerős volt, részben azonban teljesen idegen. Nem volt sok barátja, de azzal a néhánnyal viszont rendkívül szoros kapcsolatot alakított ki. A gimnáziumban még kifejezetten jó tanuló volt, de a Rianonban az első évet gyenge eredménnyel zárta, és ez később se változott. Nem járt senkivel. Vagy talán mégis – itt ellentmondásossá vált a történet. A második szemeszterben költözött egy szobába Jocelynnel, és egy évvel később mind a ketten kimaradtak. A pletykák szerint azért, hogy útra keljenek, átszeljék az országot, vagy felmenjenek Kanadába, de biztosat senki nem tudott.

Végül a főiskola tanulmányi osztályáról valaki hajlandó volt visszahívni. A rendőrséggel már beszéltek, másokkal nem szívesen osztották meg ismereteiket. Azt azért elárulnák, hogy Miranda és Jocelyn valóban a harmadév előtt maradtak ki? Nem, sajnos ez személyes jellegű információ. Esetleg tudják Jocelyn címét? Az is személyes információ. Akkor, ha annyit megtennének, hogy ha ismerik a címét, továbbítanának egy üzenetet? Na ebbe, ha nagy mogorván is, de beleegyeztek. Írtam hát egy rövid levélkét, és elfaxoltam az irodájukba. Túl sok reményt nem fűztem az ügyhöz.

Hát ilyen a nyomozó élete. Semmitől sem lehet sokat várni, azonban ha kitartóan dolgozol, rengeteget telefonálsz, kellő számú ajtón kopogtatsz, akkor valami csak kialakul. Legalábbis ebben reménykedünk.

Két órára már fájt a vállam, annyit szorongattam a telefont, és felhívni se volt már kit, végére értem a listámnak. Átváltottam a számítógépre. A Google és a hozzá hasonló keresőprogramok csak kiindulásnak jók, bár annak nagyon. Ha benne vagy a dolgok sűrűjében, akkor minden más forrást is ismersz, például, amelyekkel nyomon lehet követni a

városház aktáit, az üzleti aktákat és akciókat, a biztosítási adatokat, bírósági jegyzőkönyveket, és az ehhez hasonlókat. Én mindegyiket átnéztem, közben fél szemmel az órát lestem. Négy óra hosszúnak tűnhet, de az Internet úgy zabálja az időt, ahogy a kissrácok a pattogatott kukoricát.

Miranda nem sok nyomot hagyott maga után. Nem tartóztatták le, nem ítélték el, nem vettek róla ujjlenyomatot. Nem volt vállalkozása, nem vett fel kölcsönt, legalábbis nem olyat, aminek nyoma lett volna. Jocelyn hasonlóképp élt. Két fiatal lány, akik egy reggel kiléptek a kollégiumi szoba ajtaján, és eltűntek.

De Wayne Lenz és a Sin Factory már más lapra tartoztak. Iratban nem volt hiány: nem csoda, nem lehet úgy éjszakai lokált nyitni és fenntartani, akkor sem, ha sztriptízklubról van szó, hogy ne kellene rengeteg papírt kitölteni. Lenzzel kapcsolatban azonban egyéb finomságra is bukkantam.

Elgyötört arc nézett rám a képernyőről. Született 1959-ben Ohióban, majd miután szülei a címlapra kerültek, mert a hídról egyenest a folyóba hajtottak, nagynénje nevelte. Valószínűleg tizenévesen költözött New Yorkba, mert már 1978-ban megismerkedett az ottani rendőrökkel, és ez a kapcsolat hosszúnak bizonyult. Egy év alatt kétszer ítélték el: először csoportos garázdaság miatt, bár ekkor csak felfüggesztettet kapott, majd még ugyanabban az évben csalásért. A csalás részletei nem voltak egészen tiszták, ahogy ez már lenni szokott a bűnügyi jegyzőkönyvek esetében, de úgy tűnt, hogy szélhámossággal próbálkozott, ám silány munkát végzett. Öt évet kapott, ebből kettőt töltött le. A nyolcvanas években meghúzta magát, és azután ’93-ban, a drogkereskedelemben bukkant fel megint. Vissza a börtönbe, ezúttal négy évre.

És ezek után vette meg a Sin Factoryt? Nem, a klub aktái szerint Lenz csak egyszerű alkalmazott. A klub tulajdonosa egy korlátolt felelősségű vállalat volt, a Good-Life LLC,

központja Delaware-ban, postacíme egy postafiók. És ki áll a GoodLife mögött? Úgy tetszett, nem szívesen adja az aláírását, de napjainkban olyan idők járják, hogy az ember nem maradhat sokáig névtelen. Csak egy kis botlás, figyelmetlenség, és máris kész a baj. Leóval ennél a faszinál sokkal dörzsöltebb alakokkal is találkoztunk már. Körülbelül egy órányi vadászat után végre találtam valamit. Amikor bejegyeztették a Sin Factory honlapjának domainnevét, egy Mitchell Khachadurián nevű férfit jelöltek meg kapcsolattartóként. A telefonja New Jersey-i szám volt.

Megvártam, hogy hetet csöngjön, majd nyolcat, azután hallottam, hogy valaki levegő után kapkodva a kilencedikre felveszi a kagylót.

– Igen? Tessék?

– Mr. Khachadurian?

– Igen. Kivel beszélek?

– Michael Stern nyomozó vagyok a külső-belváros déli körzetből, és a Sin Factoryban történtek miatt…

– Elegem van abból, hogy maguk örökösen hívogatnak. Semmi közöm a bátyám üzletéhez. Semmit nem tudok, és nem is akarok tudni.

– Az ön nevét adták meg, mint kapcsolattartó a honlap…

– Hányszor könyörögtem, hogy változtassa meg! – vágott a szavamba a férfi. – Ez egy három évvel ezelőtti történet. Idehallgasson, már több mint egy éve nem is beszéltem Murcóval.

– Mr. Khachadurian, nem tudja, hogyan léphetnénk kapcsolatba Murcóval?

Felhorkantott. – Maguk biztos jobban tudják, mint én. Az tuti, hogy többet látják.

– Mi volt az utolsó szám, amin még elérte?

Egy másodpercig gondolkodnia kellett, de azután beugrott neki, és kinyögött egy 917-es számot. Nagy valószínűséggel mobil. Leírtam.

– Ha beszél vele – mondta Mitchell, – ne említse, hogy tőlem kapta a számot, rendben?

– Rendőrtiszti becsületszavamra – feleltem.

Pontban hatkor léptem be az ajtón, de Rachel még nem érkezett meg. A pult mögött ott állt az öregember, és biztosan emlékezett rám, mert azt kérdezte: – Még egy sajtburgert? A konyhafőnök már egész belejött.

– Kösz, most nem, csak egy kólát.

Megtöltötte a poharat, a szalvétára tette, és beleejtette a szívószálat. – Láttam, este beszélgetett a lányokkal. Helyes banda – mondta. – Nem könnyű az életük.

– Nem – feleltem.

– Csendet és nyugalmat keresnek itt, és örülök, ha megadhatom nekik. Kell egy hely, ahol kiereszthetik a gőzt, és biztonságban vannak. Nem tartanék én nyitva olyan későig, de akkor hova mennének szegények?

Bólintottam.

– Időnként – folytatta, – betér ide valaki, aki rájön, miből élnek, és olyankor legszívesebben törzsvendég lenne. Gondolom, fel akarja csípni őket, vagy társaságot szervezne estére, hogy ugye jobban teljék az idő. De a lányok ezt nem szeretik, és én sem.

Töltött még kólát, mert már leülepedett a habja.

– Maga tisztességes pasasnak látszik, a ruhája is rendes, ezért beszélek így magával. Van, akivel szót lehet érteni, van, akivel nem. Azoknál más módszert kell alkalmazni.

– Értem én – mondtam. – A lányoknak velem nem lesz bajuk.

– Ennek örülök. Vigyáznunk kell egymásra ebben a világban, nem igaz?

Akkor hol volt, amikor Mirandának arra lett volna szüksége, hogy vigyázzon rá valaki? Majdnem hangosan is feltettem a kérdést, ám végül csak annyit mondtam: – De bizony.

Ekkor láttam meg a belépő Rachelt. Körbenézett, és észrevett a pultnál. Farmerben és pulóverben volt, a kalapját a füléig lehúzta. Ahogy jött felém, levette a kalapot, és megrázta a haját.

– Ne törje el a sípcsontomat – mondtam, – ő hívott ide.

A terem végében ültünk le, a lehető legtávolabb az ajtótól, de Rachel még így is örökösen hátra pislantott.

– Köszönöm, hogy hajlandó volt találkozni velem. Még abban se voltam biztos, hogy megkapta az üzenetemet.

– Sajnálom, hogy nem sikerült elérnie. Éppen a metrón ültem.

– Semmi baj.

Egy darabig mind a ketten hallgattunk. Neki volt valami mondandója, és úgy néztem, ki is böki, ha úgy érzi, eljött az ideje. Nekem viszont eszem ágában se volt kinyitni a számat, nehogy még valahogy elijesszem azzal, hogy rosszat mondok.

– Azért akartam találkozni magával, mert Randy beszélt velem egy nappal az előtt, hogy lelőtték –, mondta végül. – Azt mondta, fél, hogy valaki meg fogja ölni.

– Megmondta, hogy kitől fél?

– Igen – felelte Rachel. – Murco Khachaduriantól.

7

Reszketett a keze. Én meg leküzdöttem a vágyat, hogy átnyúljak az asztalon, és a tenyerembe zárjam.

– Nem mintha ismertük volna egymást – folytatta. – Alig néhány hete álltam munkába. Korábban Jerseyben, egy Carson's nevű klubban dolgoztam. Pont a híd másik oldalán van.

Bólintottam.

– Szóval mi közünk lehetett egymáshoz? Én csak egy új lány

voltam. – Belekortyolt az italba, a maradékot meg kevergetni kezdte a kis piros szívószállal. – Korábban egyáltalán nem beszélgettünk. Egyetlen szót se. De az utolsó szám után együtt öltöztünk, csak ketten voltunk az öltözőben, gondolom, muszáj volt valakivel megosztania. Istenem. Bárcsak szóltam volna valakinek, de nem vettem komolyan. Pedig nem viccelt. Csak egyszerűen nem hittem el, hogy igaz, amit mond.

– Mit mondott?

Rachel behunyta, majd összehúzta a szemét. Már észrevettem, hogy vannak, akik akkor csinálnak így, amikor feszt igyekeznek visszaemlékezni. Bár másoknál meg azt jelentheti, hogy nagyon nem akarnának a szemedbe nézni, miközben átvernek. – Azt, hogy csúnya dolgok történnek a klubban, mire én valami olyasmit válaszoltam, hogy most a nagy fordulatszámra gondol-e, de ő azt felelte, hogy sokkal rosszabbra.

– Nagy fordulatszám?

– Tudja, sok tapenolás. – Rám nézett. Gondolom, most döbbent csak rá, mennyire fiatalnak nézek ki – tisztességes fiatalember, ahogy pultos barátom fogalmazott – és talán azon töpreng, mennyit tudhatok a világ dolgairól. – Vannak klubok, ahol szigorúan betartják az el-a-kezekkel szabályt. Itt nincs „fordulatszám." Másutt a táncosoktól elvárják, hogy tekerjenek egy kicsit a hastánc alatt, de a pasik nem vehetik le a gatyájukat, és a kezük csak odabenn matathat. Ez az alacsony fordulatszám. És aztán van, ahol az a lényeg, hogy a pasas elélvezzen. Gyakorlatilag bárhova nyúlhatnak, kivéve a bugyidba, és a lányok mindent megtehetnek, épp csak nem kefélhetnek velük.

– És ez a nagy fordulatszám.

Bólintott. – Ezt már csak a teljes körű kiszolgálás követheti. A legtöbb lány nem dolgozna nagy fordulatszámú klubokban, de persze nem tudhatod rögtön, milyen helyre kerültél. Így a lányok figyelmeztetik az újakat, és azt hittem, Randy is ezt

teszi.

– De nem erről volt szó.

– Nem. Azt mondta: – Hidd el nekem, örülnél, ha valaki csak kézimunkát kérne tőled. Mire én: – Miről beszélsz? Szado-mazo? Mert vannak olyan helyek, rendszerint lenn a pincében, ahova titokban azért járnak a férfiak, hogy valaki alaposan korbácsolja meg őket. Sose értettem az ilyesmit, de amúgy nem zavar – szívesebben hussogtatom a lovaglóostort, mint szopok. De ő azt felelte, hogy nem szexről, hanem drogról van szó.

– Drogról?

– Aha. Randy valami olyasmit mondott, hogy a tulaj valójában díler, és a lányokat használja fel a közvetítésre, és ha nem szállsz be, vagy ha eljár a szád, akkor egy árokban végzed Jersey Cityben.

– De ő beszélt róla magának.

– Pontosan. Én meg arra gondoltam, hogy túl sokat nézhette a *Maffiózókat* a tévében, mert pontosan olyan mesét adott elő. Itt nem a legtisztességesebb emberek dolgoznak … – Rachel zavartan elhallgatott. – Bocs.

– Semmi baj.

– De jártál vele.

– Már régen volt.

Egy darabig hallgattunk. Rachel kisöpörte arcából, szeméből a haját, ettől egy pillanatra Mirandát juttatta az eszembe. Amúgy semmiben se hasonlítottak, de a mozdulatban volt valami ismerős – ez, na meg hogy láttam meztelenül táncolni az előző este, és most itt ülünk, teljesen normálisnak, mondhatni abszolút hétköznapinak látszik. Mintha a Mirandával való kapcsolatom negatívja lenne.

Azt is észrevettem, hogy a színpadi festék, hajzselé és az iparág egyéb kellékei nélkül Rachel nagyon is szép lány. Lehet, hogy nem kellett volna meglepődnöm, én mégis meglepődtem. A színpadon csak egy volt a sok lány közül, egy

magas sarkúba bújtatott hosszú lábú, pucér mellű csajszi, akiben nem sok erotikusát találtam. De itt, a kocsmaasztal másik oldalán, alkonyaikor, kopott farmerben és gyömbér színű pulóverben hétköznapi lány volt, és ettől sokkal, de sokkal vonzóbb.

– Mit mondott Miranda, mitől fél?

– Rájött a kábszer ügyre, valahogy összetűzésbe került a tulajjal, ezzel a Khachaduriannal, és biztos volt benne, hogy a pasas meg fogja ölni. Igaziból félt. De tudód, a lányok sokszor csak bebeszélik maguknak, hogy félnek, vagy dühösek, vagy szégyellik magukat, és rendszerint mindennek az egytizede, ha igaz. Igyekeztem megnyugtatni. Emlékszem, azt mondtam: – Biztos, nem annyira vészes a helyzet. Nem szóltál senkinek, igaz? Akkor meg mi oka lenne bárkinek is bántani téged? – És erre egy nappal később halott.

– Lehet, hogy a két dolognak semmi köze egymáshoz – mondtam. De közben már tudtam is, hogy rettentő hülyeséget mondtam.

– Az egészben az a legrémesebb, hogy amikor meghallottam, mi történt, elsőnek nem ő jutott az eszembe, hanem, „Istenkém, nekem elmondta, és most én leszek a következő”.

– És?

Rachel megrázta a fejét. – Semmi nem történt. Eddig legalábbis. Még hat estém van hátra, utána mehetek, és elhiheted, nem fogok visszajönni. Már az is megfordult a fejemben, hogy előbb lelépek, de nem akarok felesleges felhajtást.

– És igaz, amit Miranda a tulajról mondott? A táncosnők szállítják az árut? – Bevillant egy kép az előző estéről. Öltönyös üzletemberek jöttek-mentek, pedig egy efféle helyen nem őket várná az ember. De ha a kábítószert is beszámoljuk, máris sokkal érthetőbb, hogy mit keresnek a Sin Factoryban olyan alakok, akiknek degeszre van tömve a tárcájuk.

– Semmit nem láttam. Persze lehet, hogy a gyilkosság után leálltak, mert hemzsegtek a rendőrök. Előtte meg nem voltam itt elég soká ahhoz, hogy valamit észrevegyék.

– És láttál valami mást?

– Mint például?

– Valamit, ami nem tetszett, ami zavart.

Felnevetett, de keserű volt ez a nevetés. – Semmi olyat, ami rosszabb a Carson's-nál.

– Annyira rémes az a hely?

– Egyformák ezek mind. Hacsak nem úgy nézel ki, mint Jennifer Lopez, vagy a *Playboy* középső oldala, mert akkor talán másfajta helyeken kaphatsz munkát. Bár én ezt is kétlem. Biztos, hogy több a pénz, de hogy a górék meg a kuncsaftok mások lennének, azt nem nagyon hiszem.

– Finomabb a bőr a korbácson – mondtam.

– Pontosan.

– Találkoztál Khachaduriánnal?

– Csak egyszer láttam, az első napon – mondta. – Lenz egy a fél folyosót betöltő pasassal jött be. Az egyik lány mondta meg, hogy ki ő.

– És Lenz? Ő milyen fickó?

– Ugyanolyan. Egy hülye faszkalap. Pontosan olyan mindenkivel, mint veled volt tegnap este. – Az asztal alól halk csipogás hallatszott, a mobiltelefon Ravel Boleróját csengette. Rachel felvette a táskáját, az asztalra tette, és addig turkált benne, míg meglett a telefon.

– Vedd csak fel – mondtam. – Odébb megyek.

– Nem hívás. Csak az ébresztőórám. – Megnyomott egy gombot, a telefon elhallgatott. – Muszáj mennem. Sajnálom. Még át kell öltöznöm, és rendbe kell hoznom magamat. – Megint remegett a keze. De az is lehet, hogy végig remegett.

– Hogy érhetlek el, ha szükség lenne rá?

Még mindig a kezében tartotta a mobilját, úgy gondoltam, a válasz nyilvánvaló, de aztán eszembe jutott, hogy a

hangpostán azt mondta, nincs biztonságos telefonszáma.

– Sajnálom – mondta újra. – Senkinek nem adom meg a számomat. Összesen, ha négy ember tudja. Te egész rendesnek látszol, de nem ismerlek.

– Tökéletesen igazad van – mondtam, és így is gondoltam. Minél óvatosabb, annál jobb. – A számomat tudod. Hívj, ha történik valami. Ha mégis kapcsolatba kéne lépnünk, hogyan legyen? Mi lenne, ha itt hagynék üzenetet?

Helybenhagyólag bólintott, és felállt. – John…– Lehalkította a hangját. – Szerinted Randynek igaza volt? Az egyik énem azt mondja, hogy csak felfújta a dolgokat, túl élénk volt a képzelete, azt szívom most én. De valaki meggyilkolta, és ha az az alak volt, akinek dolgozom, akkor valóban veszélyben lehetek.

Ezúttal túl gyorsan szaladt ki belőlem a megnyugtató mondat, már nem tudtam visszaszívni. – Szerintem biztonságban vagy, Rachel. Még ha ő is ölte meg – és nem is tudom, de valahogy nem hangzik hihetőnek, miért ölte volna meg a saját bárja tetején? De ha mégis, nem hinném, hogy mostanában meg akarná ismételni, addig semmi esetre sem, míg a rendőrség figyeli a helyet. Valószínűleg itt vagy a legnagyobb biztonságban az egész városban.

Bólogatott, nagyon szeretett volna hinni nekem. Aztán halkan azt mondta: – Susan.

– Tessék?

– Rachelnek szólítottál. Az a klubba való. Az igazi nevem Susan. – Kezet nyújtott, és most végre megfoghattam.

Figyeltem, ahogy elmegy, azután fizettem, és én is leléptem. Az utcák sötétek voltak, már amennyire Manhattanben sötétek lehetnek az utcák. A kirakatok rendesen megvilágították a járdát, a mellékutcákban azonban már más a helyzet. Az utcai lámpák szabályos időközönként fénykort vontak a járdára, de előttük és utánuk minden sötétbe borult.

Két parkoló autó között kiléptem az utcára, és ott baktattam. Nem tudom, miért, de ez a szokásom. Nem igazán csökkenti a kockázatot, sőt, ha már itt tartunk, növeli annak a valószínűségét, hogy egy arra haladó kocsi elcsap, mert el akarok kerülni egy esetleges nem-kívánatos találkozást a sötét járdán. De nagyobb biztonságban érzem magam, ha az egyik oldalamon nem üres, bedeszkázott épületek, a másikon meg üres autók állnak.

Ma este könnyű volt a dolgom: sehol egy ember, sehol egy autó. A távolból idehallatszott, hogy valaki veszettül nyomja a dudát, és időnként kerékcsikorgás verte fel a csendet, de ez is valahol messze történt. Az egész utca az enyém, csak az enyém volt.

Félúton a Nyolcadik és Hetedik sugárút között megszólalt a mobilom. Elsőre nem értettem, de mikor befogtam a másik fülemet, tisztábban hallottam a férfi hangját.

– …a lányom, Mr. Blake? Ott van?

– Itt vagyok. Kivel beszélek?

– Daniel Mastaduno vagyok. Küldött egy faxot a mobilszámával. Rosszkor hívom?

– Nem – feleltem. Kellett egy másodperc, hogy beugorjon a név. Mastaduno. A szobatárs. – A maga lánya Jocelyn Mastaduno?

– Igen.

– Hol van? Beszélhetnék vele?

– Azt reméltem, majd maga megmondja, hol van. Hat éve semmit sem tudunk Jocelynről, Mr. Blake. Ön tudja, hol van?

Hat éve? – Nem – válaszoltam. – Én…

Az ütés hátulról ért, és pontosan a vesémet találta el. A telefon kirepült a kezemből, és egy autó ajtajának csapódott. Térdre rogytam, a gyomromat egy csizma találta el, és kirúgta belőlem azt a kevés levegőt, ami még bennem maradt. A következő rúgás a hasamat érte, majd jött egy újabb. A mellkasom lüktetett, az oldalam veszettül fájt. Szerettem volna

megmozdulni, de képtelen voltam rá. Nem kaptam levegőt. Csak annyit tehettem, hogy nem hányom el magam.

Három méterrel odébb a telefonom még mindig csiripelt: – Halló? Halló? Mr. Blake?

Egy kesztyűs kéz a hajamba markolt, és felrántotta a fejemet a földről. Éreztem, hogy egy száj liheg a fülembe: – Szállj ki jóember, mert legközelebb nem csak arra kapok megbízást, hogy figyelmeztesselek.

A kéz lágyan leengedte a fejemet. A mobilom elhallgatott. Egyetlen autó sem jött.

8

A szánalom Leo tekintetében majdnem olyan rossz volt, mint a verés.

– Hogy engedhetted, hogy az az alak észrevétlenül a közeledbe kerüljön?

– Már mondtam, éppen telefonáltam.

– Az isten verje meg a mobilokat – felelte. – Hányszor mondtam már…

– Sokszor. Most ne kezd megint.

– De nem elégszer. Nézd meg magad!

– Leo, kérlek. Szeretném, ha összehoznál valakivel, aki ismeri Murco Khachaduriánt.

– Akiket ismertem a rendőrségnél, már öt éve mind nyugdíjba mentek, de mondok én valami mást. Még ha ismernék is valakit, akkor se szólnék. Nem fogok abban segíteni, hogy kinyírasd magad.

– Nem nyíratom ki magam.

– Na jó, akkor mondd ezt el újra úgy, hogy előtte felállsz.

A váróban feküdtem, hanyatt a bőrkanapén. Azért mentem az irodába, mert közelebb volt a Sin Factory-hez, mint a lakásom, és nem kellett lépcsőt mászni. A kanapén töltött

éjszaka következtében elfeküdtem a nyakamat, addig ezzel nem volt bajom, cserébe legalább a gyomrom valamivel kevésbé intenzíven fájt. Valahányszor megfordultam, az oldalamban még mindig mintha tüzes kést forgattak volna, felállásról szó sem lehetett.

Leo az egyik fiók mélyén talált egy régi melegvizes palackot, megtöltötte a kávégépben melegített vízzel. Már régen kihűlt, de túl bonyolult lett volna kivenni alólam. Megitatott egy pohár whiskeyvel is, és most, a hátam alatti piros gumitömlővel, kezemben a reszkető pohárral úgy éreztem magam, mint saját nagyapám.

– Khachadurian benne van – magyaráztam. – Akár ő ölte meg Mirandát, akár más, részese annak, ami történt, és én beszélni akarok vele.

– Mégis hogyan? Felhívod a mobilodon?

– Igen. Pontosan ezt fogom tenni. Az öccsétől megszereztem a számát, és ha nem működik, szerzek mástól másik számot.

– Soha nem kellett volna tanítsalak – válaszolta Leo.

– Leo, meg fogom találni azt az embert, beszélek vele, és ha ő a gyilkos, nem ússza meg. Csak annyit kérek, hadd tudjak meg többet róla, mielőtt felhívom. Minél többet tudok, annál jobbak az esélyeim, hogy egy darabban maradok.

– Igyál még egyet.

A padlóra csúsztattam a poharat. – Nem akarok még egyet inni. Már az elsőt se akartam. Csak információt akarok. Ha te nem segítesz, máshoz fordulok. De nem mondd nekem, hogy azért nem tudsz segíteni, mert nem ismersz senkit. Néhány kapcsolatod még megmaradt.

Leo fogta a poharamat, teletöltötte, és a kezem ügyébe helyezte. – Alkudjunk. Amikor képes leszel egyedül kimenni a vécére, akkor – ugyan ígérni semmit nem ígérek – felhívok pár embert.

Megpróbáltam felülni, de úgy belém nyilallt a fájdalom, hogy eltorzult az arcom.

– Amikor – mondta Leo.
– Egén. Amikor. – Elnyúltam a kanapén.

Délre már egyedül is fel tudtam állni, legalább annyi időre, míg a szék támlájára támaszkodtam. Egy órakor Leo hozott egy pulykahúsos szendvicset meg egy üveg gyümölcslevet, háromkor pedig pisiltem egyet a fürdőszoba ajtajának támaszkodva. Maga volt a keresztrefeszítés. De olyan büszkén jöttem vissza, mint egy frissen vécére szoktatott totyogós.
– A slicced – figyelmeztetett Leo.
– Most már kezdhetsz telefonálni.
Visszatotyogtam a kanapéhoz, ő meg közben átment a másik szobába telefonálni. Az igazság az, hogy talán már senkit nem ismert a rendőrségen, a kortársai így vagy úgy, de már mind kiszálltak a játékból, nyugdíjba mentek vagy meggyilkolták őket, és azok az újoncok, akik a nyugdíjazásakor kezet ráztak vele, már rég a maguk útját járták. De a haverjainak voltak gyerekei, a rendőrség pedig még egyike a régi nagy dinasztikus munkahelyeknek: ha a papád zsaru volt, jó eséllyel juthatsz be magad is az Akadémiára, amikor eljön az ideje. Szóval Bill O'Malley, Leo első öt évének társa már nem volt elérhető, de ifjabb Bill igen. Leo biztos megtalálja a kapcsolatot.
Már csak nekem kellett betartanom az alku rám eső részét, és mivel Leo a másik szobában volt, nem kellett jó pofát vágnom a dologhoz. Tény, ami tény, pocsékul éreztem magam. Járni már tudtam, de belül nem volt egyetlen ép porcikám se, de istenemre, az se fájt volna jobban, ha nem így van. Arra az alakra gondoltam, aki ezt tette velem. Amíg nem szólalt meg, nem voltam biztos benne, ki is ő, de a hangja feledhetetlen volt. A Sin Factory biztonsági őre csapott le, és ez azt jelenti, hogy vagy Lenz, vagy maga Khachadurian adta a megbízatást. Ami azt is jelenti, hogy már felfigyeltek rám.
Ez nem jelentette biztosan, hogy Rachelnek – Susannek –

igaza volt. Nem jelentette biztosan, hogy Khachadurian maga lőtte a golyókat Miranda tarkójába, vagy adta ki az utasítást, hogy végezzenek a lánnyal. Csak azt jelentette, de azt biztosan, hogy nem örülnek annak, ha szaglászom, és véletlenül kiderítem, milyen piszkos kis üzelmeket folytatnak a pezsgős szoba zárt ajtaja mögött. Talán csak szex és nem drog, vagy esetleg mégis mind a kettő, de ez nem szükségszerűen jelent gyilkosságot is.

Nem szükségszerűen.

De ahogy Susan mondta, *valaki* meggyilkolta Mirandát, és az a kevés, amit eddig Khachadurianról megtudtam, a fickót a lehetséges jelöltek közé emelte.

Vártam, hogy Leo visszajöjjön, közben a mobilomat babráltam. Az éjjel lemerült, és az irodában nem volt töltőm. De működni fog. Az eleje behorpadt és összekarcolódott, de nem tűnt helyrehozhatatlannak. Ezeket úgy tervezik, hogy bírják a gyűrődést. Bárcsak ugyanez rám is igaz lenne.

Azon töprengtem, amit Dave Mastaduno mondott, amikor félbeszakadt a beszélgetés. Nem, nem Dave. Daniel. Daniel Mastaduno azt mondta: *Hat éve semmit sem tudunk Jocelynről, Mr. Blake.* Szóval a Rianon mégis tovább küldte a faxomat. Megpróbáltam elképzelni, milyen érzés lehetett megkapni. Hat év csend után egyszer csak kap egy faxot, amin a lánya nevét olvassa. Kicsit olyan, mint amikor egy reggel arra ébredtem, hogy Miranda neve virít az újság címlapján. Egy név, egy arc a múltból, és legrosszabb félelmeid kelnek életre.

Jocelyn Mastaduno is halott lenne? Vagy eltűnt? Vagy elbújt? Vagy csak egyszerűen nem akar beszélni a szüleivel? Ha jól belegondolok, én se beszéltem az apámmal vagy hat éve, bár igaz, évente egyszer hűvös hangvételű karácsonyi képeslapot küldünk egymásnak. Nem biztos, hogy igazi rejtéllyel állunk szemben. És mégis, valahogy rossz érzésem volt, mintha Miranda körül a halála mindent megmérgezett volna.

Leo kinyitotta, majd halkan becsukta maga mögött az ajtót, és a magasba emelt egy papírlapot. Kénytelen voltam az egész szobát átszelni, hogy megszerezzem. Igyekeztem rezzenéstelen arccal és a széktámla segítsége nélkül megtenni a távot.

– Mit nem adnék, ha megint annyi idős lehetnék, mint te! Éjjel összevernek, másnap reggel meg készen állsz a maratoni táv lefutására.

Kikaptam a kezéből a lapot, rajta a külső-belvárosi déli körzet telefonszámával. A melléket nem ismertem. – O'Malley?

– Nem, Stan Kirsch fia. Kirby. Tudsz rettenetesebb keresztnevet egy Kirsch nevű pasinak?

– Leo.

– Leo Kirsch? Azzal meg mi a baj?

– Leo.

– Na?

– Kösz.

Leült az asztalához, nem nézett rám. – Nem hagyhatom, hogy egyedül baszakodj. Túl sokat feccöltem beléd.

Mély levegőt vettem, mielőtt nekiindultam volna megmászni a lépcsőket. Minden fordulóban meg kellett állnom, hogy pótoljam az elveszett oxigént, de végül sikerült feljutnom a lakásomig. A mobilomnak órákba telik, míg feltölt, úgyhogy hagytam, dolgozzon magában, én meg lefeküdtem, és az ágyamba vettem a vezetékes készüléket, hogy felhívjam Kirby Kirscht.

– Szia, John, megkaptam az üzenetet, hogy keresni fogsz. Azt hiszem, az apád ismerte az apámat.

– Leo nem az apám. A főnököm. De igen, valamikor együtt dolgozott az apáddal. Azt hiszem, a hetvenes évek végén.

– Valamikor akkortájt kellett lennie – felelte mert hogy apám nem érte meg a nyolcvanas évek elejét.

– Mi történt?

Hallottam, hogy rág valamit, majd nyel egyet. – Lövöldözés egy utcai vásáron, a pasas két járókelőt és két rendőrt nyírt ki, mielőtt szétlőtte a saját agyát.

– Jesszusom – mondtam. – Sajnálom.

– Igen. Én is. De ilyen munka ez. – Hallottam, hogy megint rágni kezd. Jó fogai vannak, az biztos.

– Az üzenetből kiderült, miért kereslek?

– Csak annyi, hogy hívni fogsz.

– Pár nappal ezelőtt lelőttek valakit, akit régen jól ismertem, egy Miranda Sugarman nevű lányt.

– Sugarman, a sztriptíztáncosnő?

– Igen, amikor meghalt, akkor az volt. De tíz évvel ezelőtt a barátnőm volt a gimnáziumban. – Most neki kellett volna azt mondania, hogy *sajnálom,* de nem tette. – Megpróbáljuk kideríteni, hogy…

– Megpróbáljuk? Többes szám?

– Leo irodájában dolgozom. Kicsivel többet szeretnénk tudni.

– A családnak dolgoztok?

– Nincs családja – mondtam. – Engem érdekel az ügy.

– Mit akarsz tudni?

– Valaki azt mesélte, hogy a klub, ahol dolgozott egy bizonyos Murco Khachadurian tulajdona, és úgy hangzott, nem teljesen tiszta a pali.

– Kibaszott szarzsák, ha tudni akarod.

– Hát, igen. Azt reméltem, erről tudnál többet mesélni.

– Ketten vannak, a kis Murco és a Nagy Murco. Apa és fia. Mind a kettő szarzsák. A fiú egy féreg, a papa meg „üzletember”, ami annyit tesz, hogy valami legális üzleten szerzett egy kis pénzt, örmény szőnyegek vagy ilyesmi, és most folyton nagyban gondolkodik, nagyobban, mint amekkora ő maga, hogy óriási lóvét tudjon leakasztani.

– Drog?

– Drog, alkohol, amihez hozzáfér.
– Elkaptátok?
– Kishal. Szemmel tartjuk, hátha elvezet a nagyok.
– És a gyilkosság?
– Sugarmané? Negyvenen voltak a klubban éjfélkor, lányok, kuncsaftok, a csapos és a kidobóember, bármelyikük tehette.
– De nem Khachadurian.
– Talán még nem is tette be a lábát a klubba.
– Nem személyesen gondoltam.
– Hát, ha elkapjuk, aki meghúzta a ravaszt, majd megkérdezzük, volt-e megbízója.
– És te mit gondolsz?
– Hogy mit gondolok? Sztripperekről, kurvákról, masszázslányokról van szó, ilyenkor szinte majdnem biztos, hogy az egyik lány a tettes. Gyűlölik egymást. „Elvette a rúzsomat. Elvette a kuncsaftomat. Láttam, hogy belenyúlt a szekrényembe". Esetleg valamelyik strici, vagy valaki, akit rosszul masszírozott, de az is lehet, hogy jól, viszont ettől a pasasnak rossz lett a lelkiismerete. Vagy így vagy úgy, de tízből kilencszer innen kerül ki a gyilkos.
– És a tizedik alkalommal?
Egy pillanatig hallgatott. – Mióta dolgozol Leónak? – kérdezte.
– Miért?
– Őt kérdezd meg. A mi munkánkban nem jön be a tizedik alkalom. Ha mégis, az jó, de az esetek többségében nem jön be, és amíg nem muszáj, nem is foglalkozunk vele.
Ezt Leo már elmondta. Sokszor. Akármennyi zsaruész szorult ebbe a rendőrbe, Leóban kétszer annyi volt, és azóta, hogy kiszemelt magának, és részidős kutató asszisztensként alkalmazott, folyamatosan ezzel tömte a fejemet. Mindent tudtam a tízből kilenc esetről, a szokásos rendőrségi eljárásról, az ügymenetről, egy gyilkosság megoldásának menetéről. Azt is tudtam, hogy egy meggyilkolt sztriptíztáncosnő nem lesz a

megoldandó esetek toplistájának elején, és azt is, hogy minden olyan erőszakos bűntény, amit nem oldanak meg negyvennyolc órán belül, valószínűleg örökre rejtély marad. Minden nap tucatnyi új ügyet hoz, és ezekre mindössze tucatnyi rendőrt lehet állítani.

Azt is tudtam, hogy Kirby Kirschnek igaza van, hogy csakis a szokásos ügymenet működhet hatékonyan, semmi értelme bonyolult magyarázatokkal bezavarni egy olyan bűnténynél, ami vélhetőleg a legegyszerűbbek közé tartozik. Mindezt tudtam, de nem segített semmit.

– Szerinted megnézhetném a holttestet? – kérdeztem.

– Nem tanácsolnám. Pláne nem, ha valamikor együtt jártatok. Ember, hiszen darált húsról beszélünk. Annyi nem maradt belőle, hogy rendes fogászati… a lakására kellett mennünk, hogy tudjunk DNA vizsgálatot végezni.

A hapsi még most is zabált. Hallgattam, hogy rág.

– Kösz, hogy beszélhettünk – mondtam. Nagyon igyekeztem, hogy a hangom normális maradjon. – Igazán hálás vagyok.

– Leónak még mindig van súlya errefelé. Sokan emlékeznek rá.

– Megmondom neki – válaszoltam. – Ettől jó napja lesz.

Óvatosan kihámoztam magam a ruhámból, és nagyon, nagyon forró zuhanyt vettem, olyat, amit még éppen el bírt viselni a bőröm.

Amikor ideköltöztem, vettem egy afféle három fokozatú masszírozó zuhanyfejet, de csak az első fokozatot használtam eddig, azt, amiből úgy jön a víz, mint a locsolókannából. Most azonban arra a fokozatra állítottam, amitől az lesz az ember érzése, hogy ezernyi tű szurkálja, és hagytam, hadd böködje a hátamat. A jobb oldalamon első osztályú szilvakék zúzódás terpeszkedett, a legkisebb érintésre is fájt, de mostanra sárgulni kezdett a széle, és már nem okozott ordító kínt, mint

korábban. Túléltem.

Felidéztem a Leóval töltött elmúlt fél évtized alatt szerzett zúzódásaimat, meg a fenyegetéseket és a majdnem-verekedéseket, amelyekből alig-alig tudtam magam kibeszélni, a rengeteg mocskot, amit előbányásztam, és amit mások szerettek volna minél mélyebbre elásni. Hogy történhetett meg velem, hogy ebből élek? Miranda idején azt terveztem, hogy orvos leszek. Mit hittem, mi lesz a dolgom? Erre már nem emlékeztem. Eszembe jutott viszont az a nap, amikor találkoztam Leóval, és az is, amikor eldöntöttem, hogy főállásban vele fogok dolgozni. Vagy ez, vagy elmehettem volna egy Internetes céghez, de még maradt bennem némi önérzet. Soha nem akartam a nyomozásból megélni, de nem emlékszem, hogy helyette bármi mást akartam volna, idővel már úgy éreztem, mintha mindig is ezt csináltam volna.

Meg lehetett élni belőle, ahogy Leo mondta – de nem úgy, mint egy fogász vagy suszter. Inkább, mint egy sztripper, gondolom. Lehet büszke az ember arra, hogy jól végezte a dolgát, csak mocskosnak érzi magát.

Akkor miért? Részben, mert semmi máshoz nem értek. De van valami más is. Azért, mert valakinek ezt is el kell végeznie. Valakinek ki kell állnia az olyan emberekért, mint Miranda. Ilyesmivel csakis a zuhany alatt szórakoztathatja magát az ember, vagy az ágyban, közvetlenül elalvás előtt, és még akkor is csak rövid ideig. Ha túl közel engeded magadhoz ezeket a gondolatokat, még zavarba jössz. De az olyan napokon, amikor nincs más dolgom, megkönnyíti, hogy bemenjek az irodába a horzsolások, kék foltok, az emberek és annak az érzésnek ellenére, hogy szitával merem a vizet.

Amikor elzártam a csapot, hallottam, hogy csörög a mobilom, a rezgéstől zörgött az íróasztalom teteje. Nem bajlódtam törülközéssel, amilyen gyorsan csak tudtam, besiettem, felkaptam a telefont, mielőtt a hívó, lett légyen bárki

is, letenné.

– Mr. Blake?

Megismertem a hangját. – Mr. Mastaduno. Tartsa egy pillanatig. – Magamra húztam a székre dobott gatyát és trikót. Még csak az kellett volna, hogy mindennek a tetejébe még meg is fázzak. – Itt vagyok. Sajnálom, hogy tegnap este…

– Mi történt?

– Csak el kellett intéznem valamit. Beszéljünk inkább a lányáról.

– Mit tud róla?

– Semmit, illetve csak annyit, hogy valamikor egy Miranda Sugarman nevű lány szobatársa volt. Mirandát meggyilkolták New Yorkban szilveszterkor. Azért szerettem volna Jocelynnel beszélni, hogy meséljen nekem Mirandáról.

– Ó. – Hallottam, mekkora a csalódás a másik oldalon. – Azt hittem… Olyan régvolt.

– Megmondaná, mi történt?

– Nem tudom. Tényleg nem tudom. Iskolába járt. Jól tanult, vagy legalábbis mi azt hittük. És akkor…

– És akkor?

– Telefonáltak a dékáni hivatalból, hogy halasztott, és amikor felhívtuk, a telefonja már ki volt kapcsolva. Próbálkoztunk a szobatársnőjével is, de neki se működött a telefonja. Kerestük a barátnőinél, volt egy-két lány, akinek a nevét Jocelyn korábban említette, de egyikük se tudta, hova ment, csak azt, hogy a szobatársnőjével, evvel a Sugarmannel együtt ment el. Ez hat évvel ezelőtt történt, Mr. Blake. Azóta egy telefonhívás, egy levél, még egy képeslap se érkezett. Semmi. Arra gondoltunk, hogy hazajön, akkor is, ha nem megy iskolába, de nem. Az anyja belebetegedett az aggodalomba. Én is belebetegedtem az aggodalomba. Egy szó nélkül…

– Korábban jóban voltak?

– Hogy jóban voltunk-e? A saját gyermekemről beszélünk!

– Felfogadtak valakit, hogy keresse meg?

– Igen, úgy három hónap után. A Serner irodának adtunk megbízást, mert valaki azt mondta, ők a legjobbak.

– Így is van.

– Ezzel az erővel az ablakon is kidobhattam volna a pénzt. Jelentéseket küldözgettek, hogy ide mentünk, meg ott jártunk, ezzel beszéltünk meg azzal beszéltünk, de nem találták meg a lányomat. Pedig azért fizettük őket.

– Értem.

– Érti? Valóban? Hat éve, Mr. Blake. Nem tudok aludni. A feleségem megőszült. Teljesen megőszült. A lányom eltűnt. Amikor elküldte a faxot…

– Sajnálom – mondtam. – Nem akartam rontani a helyzeten.

– Nem maga tette rosszabbá. Csak tudja, már feladtuk a reményt.

Szerettem volna azt mondani, hogy legalább a maga lánya nem halt meg. De lehet, hogy meghalt, és ha mégse, talán jobb ettől valami? Neki talán, de a szüleinek?

Másrészről viszont a biztos tudás talán jobb a bizonytalanságnál.

– Nem akarok hiú reményeket ébreszteni – mondtam, – egyáltalán nem biztos, hogy bármire rábukkanok. Ha Serneréknek nem sikerült, valószínűleg nekem se fog. De megpróbálom, és ha megadja a számát, azonnal telefonálok, amint megtudok valamit.

Mastaduno egy westchesteri számot diktált be, amit odaírtam Kirby Kirsch száma alá. – Még valami. Meg tudná mondani, ki vezette a nyomozást Serneréknél? Talán sikerül valamit megtudnom tőle.

– William Battlesnek hívták. Tudja a számát? Megnézhetem.

Bill Battles. Na, erre a számra nem volt szükségem.

– Kösz, de ismerem – mondtam.

Az évek során sok megbízást veszítettünk el Sernerék miatt – minden kis irodával ez történt. Ha közös munkában vagy,

rengeteg olyan megbízóval találkozol, aki a legnagyobb, legismertebb cég szolgáltatásait akarja igénybe venni, függetlenül attól, hogy tényleg a legjobb munkát végzik-e, és való igaz, hogy Sernerék tényleg jól dolgoztak, szóval jó lelkiismerettel még le se szólhattuk őket. Bill Battles pedig jó nyomozó. Tudta, hogy férhet hozzá minden irathoz, aktához, és ha ingatlanügynököt akartál felfogadni, azt is meg tudta mondani, hogy a hapsi kapott-e büntit a gyerektáborban.

De egy vállalat háttérellenőrzése és egy eltűnt lány két nagyon különböző dolog. Voltak Sernernél olyanok, akikhez magam is elmentem volna, ha az én lányom tűnik el, de Bili Battles nem tartozott közéjük.

Egy másik nyomozó talán jobb munkát végzett volna? Talán. És mi, ha történetesen Mastaduno hozzánk fordul? És ha igen, akkor lehet, hogy Miranda még ma is élne?

Az efféle kérdések megőrjítik az embert. A legjobb céghez fordultak, a cég az egyik legjobb emberét bízta meg a munkával, és Jocelyn Mastaduno továbbra sem került elő. Van ilyen.

Üzenetet hagytam Bill irodájában, és kértem, hogy hívjon vissza. Töprengtem, kit hívhatnék még fel a Nagy Murcón kívül, volt telefonszámom bőven. Szerettem volna hallani Susan hangját, tudni, hogy nincs baja, de ezt nem lehetett könnyen megoldani. Fontolgattam, hogy később majd beugrom a Derbybe, de az oldalam belesajdult a gondolatba.

Már csak egy dolgom maradt. Azt pedig halogattam, de nagyon. Teljesen egészségesen sem volt kedvemre elmenni Zenhez. De többet kellett tudnom Khachadurianról, és ha a zsaruk nem mondanak semmi hasznosat, akkor …. Nos, akkor csak néhány olyan ember marad, akiknek láttán Leo szíve nem repesne az örömtől, pláne nem, ha én beszélgetek velük. És őket Zennél lehetett megtalálni.

9

Zen vagyis Zenobia Salva, és a bárja az odalátogatók számára Zen's. Hivatalos neve Dormicello volt, ami csak a bennfentesek számára érthető poén akart volna lenni, ugyanis Zen első férjét, aki történetesen halálra itta magát, Reuben Dormicellónak hívták. Zent soha élő ember nem látta inni, de jól forgolódott ahhoz, hogy kielégítse szomjas vendégeit. A férjnek is kedvében járt volna, ha megéri a szerencsétlen, de akkor, amikor még élt, Zennek nem volt bárja, semmije se volt, kivéve a rajta lévő ruhát, és azt készségesen levetette, ha volt kétszáz dollárod, amitől szívesen megváltál volna. Akkoriban még nem ismertem, de az évek során sokszor hallottam a történetet a kocsma vendégeitől, és ugyan mindig változott egy kicsit, Zent szemlátomást nem zavarta az a néhány ellentmondás. Rezzenéstelen nyugalommal hallgatott, mint aki felette áll a sértéseknek, de ez természetesen távolról sem jelentette azt, hogy érdemes lett volna megkockáztatni a pimaszkodást.

A történet szerint Zen második férje – aki a Riker's Island-i börtön mosodájában egy késszúrásba halt bele, ott töltötte ugyanis egy fegyveres rablásért kirótt héttől tíz évig terjedő büntetését – pókeren nyerte a kocsmát, és végrendeletében a feleségére hagyta. A pókerparti részt romantikus mesének tartottam, de ki tudja?

– Ramatyul nézel ki – fogadott Zen. Mélyet szívott a cigarettájából, majd letette egy csészealjra. – Alszol te eleget?

– Talán nem, de nem ez a bajom. A minap meggyilkollak valakit, akit régebben jól ismertem. Utána néztem ennek-annak, de sehova se jutottam, valaki mégis azt hitte, hogy igen, mert rám küldtek egy izomagyút, hogy móresre tanítson. – Eljátszottam a gyomorszájon ütést, és válaszul láthattam, hogy ici-picit megrázza a fejét.

– Jobban kéne vigyáznod magadra, John.

– Még itt vagyok, nem igaz?

– Sejted, hogy kivel van dolgod?

– Sejtegetem. Ezért jöttem ide. Gondoltam, hátha ismersz valakit, aki segíthetne.

– Tudod ugye – mondta, – akkor is jöhetsz, amikor éppen nem dolgozol valamin.

– Tudom.

Körbenézett a helyiségben. Még nem volt tele, ez majd csak később következik be, de már látni lehetett, ahogy kialakulnak a csoportok. A volt rabok egymagukban vagy párokban a falak mentén álldogáltak, az ajtókat és egymást tartották szemmel. A kártyások a bárpult mellett üldögéltek, tenyerükben melengetlek poharaikat, és réges-régi történetekkel traktálták egymást, amikor épp csak hogy épp bőrrel úszták meg azokat a hatalmas balhékat, amelyek csupán a képzeletükben léteztek. Néhány férfi a biliárdasztal mellett csoportosult, egymást húzták, közben a táblára krétával írták fel a fogadásokat. Voltak eseti vendégek is, akik egy sörre ugrottak be az utcáról, és nem törődtek a besötétített ablakokkal, a kivilágítatlan kirakattal, azzal, hogy sehol egy kiírás vagy cégtábla, de ezek nem voltak sokan, és rendszerint hamar megérezték, hogy nem kívánatosak. Bár nem mindig. Emlékszem, egyszer egy Wall-Street-i bróker csíkos nyakkendőben, nyakkendőtűvel valahogy lökdösődni kezdett egy Simon Corinna nevezetű vékonyka Puerto Ricó-i kölyökkel. Egy okosabb ember azonnal kiszúrta volna Corinna tekintetét, és leáll, de egy okosabb alak be se teszi a lábát a Zenbe. Hármunknak kellett a végén levakarni róla Corinnát, de hát ha az ember nagyon akarja, egy medvecsapdát is szét tud feszíteni.

Mennyi vér folyt erre a padlóra mielőtt Zené lett, és azóta is? Rendszerint igyekeztem nem erre gondolni, vagy csak annyira foglalkozni vele, hogy az én vérem majd ne csepegjen.

– Mondjad, szerinted ki tehette? – mondta Zen. – Én meg

megmondom, hogy itten ki tudhat róla valamit.

– Murco Khachadurian – feleltem.

– Jesszuskám! Őket ki lehet szúrni. Nagy Murcóról vagy Kis Murcóról beszélünk?

– Az igazat megvallva, nem tudom. Melyiküké a Sin Factory?

Résnyire szűkült a szeme.

– Sztriptízbár a… – mondtam volna.

– Tudom, hogy sztriptízbár. És a barátnőd egy sztripper volt, ugye? Rémlik, mintha olvastam volna, hogy egy szerencsétlen lányt ott lőttek le. A *Postban.*

– A *Daily News*ban is. Tizennyolcadik oldal.

– És honnan ismer egy olyan egyetemet végzett fiú, mint te, egy sztrippert? – Mielőtt válaszolhattam volna, elhessegette a kérdést. – Felejtsd el. Az ember azt hinné, hogy ennyi év alatt megtanultam már, hogy csak a magam dolgával törődjek. Kihozod belőlem a tyúkanyót.

– Semmi gond – mondtam. – Tíz évvel ezelőtt ismertem, együtt jártunk iskolába. Orvos akart lenni. Szemész. Tudod, aki a glaukómát kezeli, és szemüvegeket ír fel. – Hirtelen nagyon elfáradtam. Rettenetesen. Éreztem, hogy hat az ital, amit Leo döntött belém, éreztem a sebeimet, az irodai kanapén töltött éjszakát, de ennél még többet is, éreztem a feladat súlyát, mert többről volt szó, mint arról, hogy megtaláljam Miranda gyilkosát, magát Mirandát akartam megtalálni, megtudni, ki volt, és hogy az istenbe fogom tudni megoldani a feladatot? – Egy nappal a halála előtt valakinek azt mondta, hogy fél, meg fogják ölni. Azt mondta, Murco Khachaduriantól fél. Ez az egyetlen szál, amin elindulhattam.

Zen előre hajolt, a vécék melletti .sarokra mutatott. – Látod ott azt az alakot? A kopaszt? Kék ing, farmer. Ott. – Láttam, kire gondol. A homlokában semmi különös nem volt, hacsak az nem, hogy sokat lehetett látni belőle, mert a haja a koponyája felénél kezdődött. Az arcbőrén régi pattanások

hegei, de amúgy viszonylag jó kinézetű pasasnak volt mondható. – Na, vele kéne beszélned.

Egész normálisnak látszott, és amikor Zen az asztalához kísért, azon kaptam magam, hogy szeretném tudni, milyen bűnöket követett el. Gondolom, a többiek ugyanezt szerették volna tudni rólam.

Mikor odaértünk, előbb Zenre nézett, azután rám, majd vissza Zenre. – Igen?

– Ez az ember a ház barátja – mondta Zen. – Nem akarja tudni a nevedet, és te se akard tudni az övét. Gondoltam, segíthettek egymásnak.

– Miféle segítségre van szüksége?

– Szeretném…

– Fasírtba került Nagy Murcóval – mondta Zen. A férfi felvonta a szemöldökét. – Érted, miért rád gondoltam.

– Mit csinált veled Murco?

Felhúztam az ingemet, és megmutattam a zúzódásaimat. – Ezt, és meggyilkolta egy barátnőmet.

– Beszélgessünk – mondta a pasas.

Zen elhozta a poharamat, újra töltötte a másikét, de egyebekben magunkra hagyott bennünket. A mellettünk lévő asztaloknál nem ült senki, a biliárdasztal és a TV zaja remekül fedte a beszélgetést, de a pasi így is lehalkította a hangját, és ezt tettem én is.

– Mit tett veled Khachadurian? – kérdeztem.

Megrázta a fejét. – Beszéljünk rólad.

Hányadszor mondtam már el a történetet? Kezdtem magam úgy érezni, mint a Vén Tengerész, aki mindenkinek elkapja a gombját, hogy legyen hallgatósága.

De mi mást tehettem volna? Elmeséltem neki. Elmeséltem, hogy láttam meg Mirandát az újságban, hogy mentem el a Sin Factorybe, hogy hajítottak ki, elmeséltem a biztonsági őrt, és hogy mit mondott Miranda Susannak Murcóról. Susan nevét

természetesen kihagytam – mind a két nevét. De a többit elmeséltem.

– A barátnődnek igaza volt – mondta. – Murco a lányokat használja drogszállításra. Nem a vendégeknek, nem erről van szó. Ő csak közvetít. Fog néhány kilót, és teríti a kisebb dílereknek, háromnak, esetleg négynek. Ők árulják azután az utcán, és addigra Murco már nincs is a képben. – Volt annyi eszem, hogy ne kérdezzem, honnan tudja mindezt. De fogadni mertem volna, hogy egyike annak a három-négy kis terítőnek, vagy ami még valószínűbb, egykor díler volt, de Murco kiszorította. – A Jersey City féle árokról nem tudok, de az biztos, hogy nem szerette, ha a lányok túl beszédesek. A barátnődnek nagy volt a szája?

Nagy lett volna? Amikor még ismertem Mirandát, meglehetősen szégyenlős volt. De az emberek változnak. Vállat vontam.

– Murcónál könnyen felmegy a pumpa, és nem ajánlatos rosszban lenni vele.

Megdörgöltem az oldalamat. – Erről tudnék mesélni.

– Ez semmiség. Hallottál a rablásról, nem?

– Nem.

– Itt kellett volna lenned múlt héten.

– Mi történt múlt héten?

– Az elejéről kell kezdenem. Úgy hat héttel ezelőtt két pasi betört Murco házába. Az öreg Scarsdale-ben lakik. A ház olyan, mint két egymás mellé épített udvarház, és az egészet tök egyedül lakja – nincs személyzet, semmi azóta, hogy a fia elköltözött, és a felesége meghalt. Szóval ez a két ipse a környéken kószált, meglátták ezt a hatalmas házat, és úgy számoltak, hogy a tulajnak lehet mit a tejbe aprítania. Szóval a garázson keresztül belátogattak, szobáról szobára jártak, és alaposan megtöltötték a táskáikat. Isten a tudója, van ott elég, amit elvihettek volna, de Murco éppen másnap készült beszerezni az árut, ezért otthon van egy bőrönd tele

készpénzzel, arra várva, hogy egy kolumbiai úr kezébe kerülhessen. A fickók bemennek a hálószobába, és ott van maga Murco, épp a pénzt számlálja. A két pali azt hitte, hogy álmodik, és a mennyországba került. Rá fogják a fegyvert, megkötözik, jól meg is agyalják, fogják a pénzt, és lelépnek. Egy millió dollár készpénzben, plusz amit még útközben felpakoltak. Jobb, mint amire számítani mertek. Csak egy kis bibi van.

– Éspedig?

– Hogy nem ölték meg. – A fickó felhörpintette az utolsó kortyot, és óvatosan letette a poharat. – Én megmondhattam volna nekik. Ha az ember ilyesmibe kezd, végig kell mennie az úton. Nem hagyhatod ott megkötözve, vérző orral, hogy azután a fia találjon rá, amikor az öreg két napig nem telefonál. Nem számít, hogy maszk van rajtad, elváltoztatod a hangod, nem hagysz ujjlenyomatot, ez az ember nem kibaszott rendőr, meg fog találni, és akkor majd azt kívánod, bárcsak meg se születtél volna. És pontosan ez történt.

Éreztem, hogy libabőrös leszek.

– Múlt héten, karácsony után egy nappal lehetett, idejött a fia. Kis Murco, bár nem ajánlanám, hogy szemtől szembe is így szólítsd. Ő 'Catch'-nek nevezi magát.

Eszembe jutott Roy kérdése, mikor először találkoztunk. *Látta ma már a nagyfőnököt?* – kérdeztem, és ő azt válaszolta: – *Catchet?*

– Szóval Catch megérkezik, leül oda, a telefonhoz, a kezében egy kockadobó csésze, és úgy rázza, mint az utcán a kéregetők az aprót. Mindannyian hallottuk, mi történt, és tuti, hogy arra várt, kérdezzen már tőle valaki valamit, de senki egy szót se szól hozzá. Így azután a pulthoz megy, és jó hangosan, hogy mindenki hallhassa, azt mondja Zennek: – Ismered azokat az alakokat, akik betörtek apám házába? Többet nem fogod látni őket. – És kiszórja a csésze tartalmát a pultra. Csupa fogat. Kiszórja, és az egyik ujjával szépen

rendezgeti őket egy kicsit, aztán elmegy.

– Csodás – mondtam.

– Na én nem tudom biztosra, kiknek a fogai voltak, és más sem, mert Zen a lehető legokosabbat tette, megszabadult tőlük. De egy dollárt egy fánk ellenébe, hogy Nagy Murco visszakapta a millióját, és az a két nyomorult valahol a földben nyammogja a túlvilági vacsorát.

– Gyakran csinál ilyesmit? Mármint Murco?

– Nincs rá szüksége. Elég egyszer, és az emberek békiben hagynak.

– A zsaruk szerint kispályás – mondtam.

– Az is. Csak egy vadállat kispályás.

– És Miranda? Mit mondanak arról, hogy meggyilkolták?

– Az emberek szerint valószínűleg… – az ujjával úgy tett, mint aki meghúzza a ravaszt, és kétszer rám lőtt.

– Úgy érted, hogy nem kerültek fogak a csészébe.

– A pasas szeret üzengetni.

Bólintottam. – És miért meséled el mindezt nekem?

– Zen barátja vagy – mondta, – és nekem meg Murco nem a barátom.

Kifelé menet Zen magához hívott. – Na, tudott segíteni?

– Nem beszéltél a fogakról – feleltem.

– Nem akartalak megijeszteni.

– De mennyire, hogy akartál, csak szereted, ha más végzi el helyetted a munkát.

– Ha azt mondom, maradj távol, szót fogadsz?

– Nem.

– De most megteszed, ugye? – A szemembe nézett, és valami olyasmit látott, ami nagyon nem tetszett neki.

Megveregettem a karját. – A zápfogaimat add Leónak. A szemfogakat a pult fölé lógathatod – mondtam.

10

Bill Battles reggel hívott vissza, megbeszéltük, hogy az irodájában találkozunk. Megmondta, még egyeztetnie kell Mastadunóval, hogy valóban megoszthatja velem az infókat, erre annyit mondtam, csak tegye nyugodtan. Mire odaértem, már értekezhetett volt megbízójával, mert üdvözlésképpen három kiló aktát szórt az ölembe, majd félrehúzta a sötétítőt, hogy valami fényt is kapjak, és megkínált egy csésze kávéval.

Erről eszembe jutott, mi hiányzott, amikor Leónak kezdtem dolgozni. Sernerék irodái a Madison és az Ötvenkilencedik sarkán lévő irodaépület felső három emeletét foglalták el, Bill irodája pedig a középső emelet egyik sarkában volt. Gondolom, nem tartozott a legfelsőbb vezetők közé, bár lehet, hogy csak az volt a helyzet, hogy nem a cég közvetlen alkalmazottja volt, minden esetre nem kapta meg a legfelső emelethez való jogot. De Serneréknél egy másodrangú sarokiroda is fényévnyivel előrébb volt, mint az a földszinti iroda, amin Leóval osztoztam Chelsea-ben. Bill ablakai a sugárútra néztek, és elég magasan voltunk ahhoz, hogy lássa a forgalmat, de ne hallja a zaját. Ha jó szögben állt, még a távoli Szent Patrick katedrális tornyát is láthatta. A mi irodánkban, jó szögben állva, az ablak mellől egy indiai étterem konyhájába lehetett bekukucskálni.

Elfogadtam a kávét, jól megégettem vele a nyelvemet, és félretettem. Kinyitottam az első aktát. A dosszié belsejéhez egy fényképet tűztek, két farmeres, Rianon-pulóverben feszítő egyetemista hányról. Az egyikük oldalra feszítette a csípőjét, a karját összefonta, a másik átkarolta a derekát, és feje az első lány vállán pihent. Alaposan megnéztem őket. A baloldali lány volt a következő háromkilónyi akta alanya. A jobboldali pedig Miranda.

Miranda a képen nem sokban különbözött attól a lánytól,

akit még ismertem. Kicsit soványabb volt talán, de az évkönyvben látott fényképen csak a feje látszott, és az én tíz évvel korábbról megmaradt emlékeim, ahogy ezt Leo is kifejtette, nem teljesen megbízhatóak.

Jocelyn Mastaduno valamicskével magasabb és kicsit teltebb volt Mirandánál. A haja rövidebb, és ha a pózból indulunk ki, ő lehetett az erősebb. Mintha testvérek lettek volna. Nem annyira a hasonlatosságra gondolok, mint inkább arra, ahogy álltak, ahogy Miranda átkarolta Jocelyn derekát, a Jocelyn vállán nyugvó arcán látszó elégedettségre. Egy családi fénykép intim hangulatát éreztem.

– Az egyik csoporttársuk készítette a felvételt – világosított fel Bill. – Azt hiszem Katherine Chin.

– Beszéltem vele. Férjnél van, és Chicagóban él. Katherine Lewisnek hívják.

– Jó tudni. Gondolom, ha szükséges, meg tudod adni a számát.

Lapozgattam. Nem olvastam mindent el, inkább az összbenyomás érdekelt, látni akartam, hogy dolgoznak Sernernél, na meg hogy kikkel beszéltek. Tanárokkal, diákokkal, a környéken lakókkal. A város egyik utazási irodájával, ahol az alkalmazott elmondta, hogy egyik lány sem jelentkezett náluk. A helyi rendőrséggel. Az iskolaújsággal, és a helyi lappal. Aztán messzebbre nyúltak: a környékbeli városok lakóit keresték meg, akik még a főiskola előtt ismerték a lányokat. Nagyon alapos munkát végeztek. Kicsit furcsállottam ugyan, hogy engem nem kerestek meg. De persze a nyomozás Jocelynre összpontosított, ami rendjén való, elvégre az ő apja fizetett.

Úgy tűnt, bármit tett a két lány, Jocelyn volt a kezdeményező, az események motorja. A diákok elmondták, hogy Miranda egy héttel Jocelyn után váltott át a pszichológiára, hogy jóga- és jazz balett-órákat vett fel Jocelynnel együtt, hogy Jocelyn akarta, hogy közös szobájuk

legyen a Heward Hallban. Nem úgy emlékeztem Mirandára, mint aki vakon követte volna mások útmutatását, de ebben a kapcsolatban Jocelyn volt a vezér.

És milyen volt ez a kapcsolat? A lányok egy része sok mindent gondolt ám. Se Miranda se Jocelyn nem járt hosszabb ideig egyetlen fiúval sem. Szívesebben töltötték együtt az időt. Nem ez lett volna az első alkalom, hogy két lány egymásra talál a Rianon kampuszán, és az sem meglepő, hogy sokan jutottak bizonyos következtetésre. Ami Sernert illeti, nem volt konkrét bizonyíték sem arra, hogy leszbikusok lettek volna, sem ennek az ellenkezőjére.

Félreraktam az első aktát, és lapozgatni kezdtem a másodikat. Több anyagot gyűjtöttek össze annál, hogysem Bill irodájában olvasgassak, ezért megkérdeztem, hogy van-e itt tárgyalóterem, ahol nyugodtan olvashatok és szétrakhatom magam körül a papírokat.

– Van – felelte –, de felesleges odamenned. Ez itt mind másolat, kivéve a fényképet, azt itt kell tartani, írasd ki a nevedre az anyagot, és magaddal viheted.

– Leo azt fogja hinni, hogy el akarsz csaklizni, ha meglátja az aktáidat az asztalomon.

– Hadd higgye. Talán kapsz fizetésemelést.

Megráztam a fejemet. – Annyit fizet, amennyit tud.

– Remélem, tisztában vagy vele, hogy túl jó vagy ahhoz, hogy egy kis kétszemélyes irodában pazarold el a tehetségedet.

– Ha nem ismernélek, még azt hinném, hogy tényleg csábításról van szó.

– Csak úgy mondtam.

– Figyelj. Itt semmi nem utal arra, hogy Miranda a helyi sztriptízbárokban táncolt volna. Nem tudom, mikor kezdte, de gondolom, valamikor az anyja halála idején lehetett, azaz még mielőtt elhagyta a főiskolát. Nem emlékszel, beszélt valaki valamit erről?

– Ezt a kérdést nem tettük fel.

– Persze, miért is tettétek volna. Csak azt mondom, hogy valamikor el kellett kezdenie. Találok itt valamit erről?

– Nem. Hidd el, ha egy szót is hallottunk volna róla, akkor annak is a nyomába eredünk.

Csalódott voltam, de nem lepődtem meg.

– Talán te találsz valami használhatót.

Átadta a kölcsönzési nyomtatványt, én meg aláírtam. – Igaz, nekünk nem sikerült.

Az ágyán hevertünk, a Nyolcvannegyedik utcai lakásban, ma Bakerék laknak ott, a szomszédban a napközi helyén még a zsinagóga állt. Az anyja dolgozott, és még két órán át nem jön haza, ami azt jelentette, hogy rengeteg időnk maradt a mateklecke megírására, illetve maradt volna, ha el tudtunk volna szakadni egymástól. Épp akkor fedezte fel, hogy milyen hatása van annak, ha a fülembe dugja a nyelvét, én pedig az ő fülével játszottam, szóval ez sokkal jobban érdekelt bennünket a trigonometriánál. A blúza és melltartója a földön, az ingemen hevert, ezt vettük le elsőnek, a szoknyája és a nadrágom összegyűrve mellettünk az ágyon. De a bugyija még rajta volt, én pedig nem szabadultam meg a Fruit of the Loom gatyámtól. Mind a ketten tudtuk, hogy ez így is fog maradni, a magunk szabta, értelmetlenül ódivatú szabályaink utolsó jeleként.

Nem sokat számított. Akkor se éreztük volna jobban magunkat, ha messzebbre megyünk, és most, visszagondolva azokra az órákra, sokkal melengetőbb emlék, mint akármelyik későbbi kapcsolatom, akár az egyetemről, akár az utána következő időszakból. Miranda óta voltak ugyan barátnőim, de egyikbe se voltam szerelmes, még egyetlen éjszakára sem.

Az ágyában feküdtünk, az ujjaim a bugyiján keresztül tapogatóztak, ő pedig a Rianon Főiskoláról mesélt meg a felkészítő kurzusokról. Ez egyike a legrégebbi

intézményeknek, mondta, a kampusza csodálatos, csupa zöld, tágas, levegős, annyira más, mint bármi itt, New York Cityben. Előfelvételivel jutott be, mesélte, ami azt jelenti, hogy már nem kell felvételiznie. És én velem mi lesz?

Én velem mi lesz?

Visszagondolva, emlékszem az ágyra, emlékszem a teste érintésére, a bőrére a kezem alatt, még a hálószoba ablakán beszűrődő fényre is, és a fénypászmában lustán kerengő porszemekre a fejünk felett. De nem emlékszem a válaszomra. Tudtam, kölyökkorom óta tudtam, hogy soha nem megyek el ebből a városból, még csak elképzelni is nehéz lett volna, hogy bárhol másutt éljek. De ezt nem mondtam volna semmi pénzért, akkor nem. Vele együtt álmodoztam, hogy elutazunk Új-Mexikóba, itt hagyjuk a barátainkat, a szüleinket, minden kötöttségünket. Mondtam, hogy vele megyek, én is oda felvételizek, talán irodalom vagy történelem, vagy az isten tudja milyen szakra. És ha igen, hazudtam, vagy komolyan gondoltam, talán csak arra az egy délutánra, talán csak arra az egyetlen percre, de tiszta szívemből úgy gondoltam?

Miranda elment. Én maradtam. De az elkövetkező években énem egy része vele ment, végtelenül élvezte a csodálatos, nyüzsgő, zöld kampuszt, miközben a zsúfolt metróban a Washington Square mellett húztam el, egy tiszta külvárosban éltem vele, miközben valós életem a negyedik emeleti, keskeny, kukázók és drogosok látogatta sikátorra néző rosszul záródó ablakú lakásban zajlott. Leo volt a valódi életem. Miközben Miranda azt tanulta, hogyan gyógyítsa az embereket, Leo arra tanított, hogyan deríthetem ki róluk a legrosszabbakat. De késő éjjel, az ágyban, a bezárt ajtó, elhúzott függönyök mögött, csukott szemmel, az ő szemével láttam, és mert jobb helyen volt, oda kerültem én is.

Csakhogy most már tudom, hogy nem volt jobb helyen, egyáltalán nem. Mindaz, amit róla és neki képzeltem – a boldogság, a kényelmes élet – hazugság volt. Valahol,

valamikor belezuhant az én világomba.

11

Több mint négyszáz oldalt tett ki a rengeteg beszélgetés, és én minden egyes szót elolvastam. Mindenkinek volt valami mondanivalója, és senki nem mondott semmit. Jocelyn olyan lány volt, mint akárki más, rendes, közepes tanuló, aki nem sok érdeklődést mutatott a tanulmányai iránt, a főiskolai élet szürke résztvevője, és az esetek zömében Miranda volt a társa. Aztán elmentek, és senkinek se hiányoztak valami nagyon.

Utalt valami is arra, hogy eltűnésük előtt boldogtalanok lettek volna? Az aktákból nem derült ki. Bajba keveredtek? Nem úgy tűnt, legalábbis nem látszott. Miért hagyták abba az iskolát? A jelek szerint erre a kérdésre mindenki csak a vállát vonogatta.

Kanadába mentek volna, ahogy ezt valaki mondta volt nekem? Ez volt a két lehetőség közül az egyik, a másik, hogy bárhova máshova.

Megpróbáltam magam elé képzelni a két lányt, akik olyanok voltak, mint két testvér, talán még annál is közelebb álltak egymáshoz, amikor érkezik a hír, hogy Miranda anyja meghalt. Jocelyn legfeljebb ha közepes tanuló lehetett, és nem sokat törődött az iskolával. Miranda valamikor sokkal komolyabban foglalkozott a tanulással, de itt a jegyei meglehetősen szánalmasak voltak, és talán úgy érezte, hogy az orvosi egyetem lehetősége egyre messzebbre kerül. Akkor érkezik egy távirat, vagy telefonhívás, és egyik pillanatról a másikra már nincsen családja és nincs pénze sem. Jocelyn talán már régóta győzködte, hogy mindenképpen hagyja abba az iskolát, és ez adja meg az utolsó lökést.

Talán. Lehetséges. De még mindig nagyon távol van a Sin Factory vetkőzős számaitól.

Pénzre van szükségük, akár a tanuláshoz, akár a megélhetéshez, és erre vagy nem elég Miranda öröksége, vagy sokat kell rá várni, vagy a kettő együtt. Talán Jocelyn kaphatna valamennyit a szüleitől, de hát már nem sokat hallat magáról, és különben is, az egy dolog, hogy a szülők támogatják a lányukat, és egy másik, hogy a szobatársnőjét is segítsék, különösen ha az több is talán, mint szobatársnő. Modern táncot és jógát tanultak; szabadok, csinosak, húszévesek; és egy napon valaki mesél nekik egy klubról a szomszéd városban, vagy egy kicsit messzebb, ahol senki nem ismeri őket. Vagy a hétvégi autókázás közben pillantják meg az intézményt, nevetgélve bíztatják egymást, és bemerészkednek. Talán amatőr-esten vettek részt, gyorsan megszerezhető így ötven dollár, bármelyik csinos lány megkeresheti, ha hajlandó felmenni a színpadra, és levenni a trikóját.

Talán. Talán az első alkalom csak arra elég, hogy megtankoljanak, és igyanak egy cseppet, de a második már a könyveiket, a biztosításukat is fedezi, majd hamarosan négy-ötszáz dollárt is keresnek hetente, és mindezért nem kell egyebet tenni, mint hajnali kettőkor hangos zenére táncolni, igaz, másnap túl fáradtak ahhoz, hogy megírják a zárthelyiket. Talán kicsit szeretnének elutazni, ezért halasztanak, kocsiba pakolják a kollégiumi szobában tárolt holmijukat, útra kelnek, és az újonnan felfedezett fizetőeszközzel fedezik a költségeket. Amerikában nincsen olyan normális méretű város, ahol ne lenne legalább egy tucatnyi sztriptízbár a külvárosban, vagy a belvárosban is akár, talán hatalmas szabadságélményként indul, és nem veszik észre azt a pillanatot, amikor bekerültek a mókuskerék fogságába.

Mert biztos, hogy bekerültek. Nemcsak azért, mert ha pénzért vetkőzöl egy csapat részeg állat előtt, akkor pillanatok alatt elveszíted a bájadat, még akkor is, ha a barátnőd melletted van, hanem azért is, mert tudjuk, hogy Államikor útközben a barátok elváltak egymástól. Lehet, hogy testvérek

voltak Új-Mexikóban, de mire Miranda New Yorkba került, már szólóban dolgozott.

Valóban ez történt volna? Biztosan nem tudtam. Talán még együtt voltak, mikor Miranda New Yorkba jött, és csak később váltak el. Talán a vetkőzés nem a Rianonban kezdődött, hanem csak akkor, mikor útközben kifogytak a pénzből. Bármilyen forgatókönyv elképzelhető. A lehetőségek számbavétele során lassan kialakult a kép. Bármi lehetséges, de bizonyos esetek lehetségesebbek, mint mások. Eleinte például azt hittem, csak Miranda vetkőzött, de minél tovább töprengtem, annál világosabb lett, hogy nem így kellett történnie. Miranda szinte mindenben Jocelynt követte – nem valószínű, hogy éppen ebben lett volna ő a kezdeményező.

És ez adta meg az irányt. Két főiskolás lány 1996-ban elindul keletnek, két húszéves Rianonban tanuló szőke ugyanabban az időben, ugyanabban a klubban dolgozik, akár tandemben is – ilyesmire az emberek még hét évvel később is emlékeznek.

Feltéve, ha sikerül telefonvégre kapnom a megfelelő embereket. Most már az volt a kérdés, kit ismerek, akinek kapcsolatai vannak a sztriptízbárok világában? Ott van Wayne Lenz, de nem hinném, hogy ő lenne az, aki szívességet tesz nekem. Ott van Murco Khachadurian is.

És Susan.

A pult mögött a Derbyben megint a barátom állt. Talán ő volt a tulaj, vagy egyszerűen csak szeretett sokat dolgozni. Némi gyanakvással méregetett, amit nem is akart leplezni.

– Nincs itt – mondta.

– Nem is gondoltam. De megbeszéltük, hogy ha látni szeretném, magánál hagyok üzenetet.

– Tudom. Tegnap beugrott, hogy van-e valami.

– Jól van?

– Miért kérdezi?

– Csak szeretném tudni, hogy jól van-e.

– Semmi jele, hogy nem.

– Nem kell mindjárt a torkomnak esni.

– Fiatalember, nem örülök, hogy itt lóg. Legutóbb már mondtam, és komolyan is gondoltam.

Fiatalember. Idejét nem tudom, mikor szólítottak így utoljára.

– Nem tervezem, hogy itt lógjak. Csak annyi, hogy mondja meg neki, kerestem. – Bár lehet, hogy maradnom kéne. Ha tegnap beugrott, valószínűleg ma is idejön.

– Ne az én kocsmámban múlassa az idejét. Az utcán azt csinál, amit akar.

– Fizetek az italomért.

– Itt ugyan nem, mert nem szolgálom ki.

Egy darabig méregettük egymást, míg sikerült erőt venni magamon és lecsillapodtam. Ez ugyan nem a Zen, de akkor se jó meccselni, pláne, ha nem látod a másik kezét. A beszélgetés alatt valamikor Keegan keze eltűnt a pult mögött.

– Jó – mondtam. – Kint várok.

– Remek.

Kiléptem az utcára, felgomboltam a kabátom gallérját. Hideg volt. Jó lett volna egy kesztyű, de otthon nem jutott eszembe. Hát zsebre dugtam a kezemet.

Az ablakon át figyeltem Keegant – már ha ő volt az –, aki engem nézett. Leemelte a fali telefon kagylóját, tárcsázott, majd egy pillanattal később beszélni kezdett. Közben le nem vette rólam a tekintetét.

Kit hívhatott? Csak egy perc múltán nyilallt belém, de akkor a fejemet vertem volna a falba, hogy mekkora barom vagyok. Ki a frászt hívhatna? Hány embert érdekel, hogy valaki itt a Sin Factory lányai körül zizeg? Keegan talán nem annyira atyai érzésektől vezérelve tartja nyitva éjjel is a csehót; épp ellenkezőleg, megállapodott a klub vezetőségével. Szóval így vagy úgy, valamilyen viszonyt ápol azzal a Lenz nevűvel. És

az szorosabb, mint amit velem alakított ki.

Ezzel meg is válaszoltam azt a kérdést, amit már rég fel kellett volna tennem, de valahogy elkerülte a figyelmemet: honnan tudta Roy, hol találhat meg azon az éjjelen, amikor 'figyelmeztetett'? Valaki leadta a drótot Lenznek, amikor kimentem a Derbyből, és most, ahogy láttam, hogy tapad Keegan a készülékre, nem sok kétségem volt, ki lehetett az illető.

Ebből logikusan következett, hogy a legokosabb, amit tehetek, ha szépen lelépek innen. Csakhogy volt egy kis bibi. Ha Keegan elmondta Lenznek, hogy beszélgettem Susannel, akkor a lány is veszélybe került. De ha nincs is veszélyben, muszáj beszélnem vele, viszont a továbbiakban nem jó megoldás, hogy a pultnál hagyok neki üzenetet.

Pár perc híján hat óra, és fogalmam se volt, honnan tudhatnám meg, mikor jön ma a kocsmába Susan, ha jön egyáltalán. Az egyetlen ember, akiről biztosan tudhattam, hogy pillanatokon belül megérkezik, az a pasas, aki két napja majdnem kórházba juttatott.

Már majdnem olyan sötét lett, mint este, de még nem futott le a csúcsforgalom, sokan voltak az utcán. Az autók még siettek, hogy a következő pirosnál összekoccanjanak, és valahogy így közlekedtek a gyalogosok is.

De itt-ott már ritkult a hullámzó tömeg, egy ilyen ritkuló foltban pillantottam meg Royt. A klub felől ballagott, kord nadrág, ing, bőrkabát. Okosabb volt, mint én: nem felejtette el a kesztyűjét.

Mikor már csak fél tömbnyire járt, meglátott a Derby előtt. Nem gyorsított, és legyünk igazságosak, nem is lassított.

A vállam fölött hátranéztem, és nem sok híja volt, hogy elveszítsem szem elől, de azután rájöttem, ki az a nő, akinek a keze Keegan kilincsén, fél lába már odabent.

– Susan! – Karon ragadtam, és elhúztam. Mikor visszanéztem, Roy mintha gyorsított volna. – Gyere.

– Mi történt?

– Később, most siessünk.

– John! – Ellökte a kezemet, és megállt. – Mi folyik itt?

Beszélni kezdtem volna, de már túl késő volt. Roy áttört a minket elválasztó utolsó tömeghullámon. Nem tudjuk lehagyni – ráadásul, ha megpróbálnánk, ha Susan megfordulna, és rohanna velem, az olyan lenne, mintha bevallaná, hogy az én oldalamon áll.

– Ordíts rám – súgtam.

– Mi?

– Rángatlak. Kiabálj!

Ekkor ért mellénk Roy.

12

– Vedd le rólam a mocskos mancsod! – kiáltott Susan.

– Molesztál a pasas? – kérdezte Roy, és megragadta a karomat.

– Be akartam menni, erre elkapott.

– Pedig már volt vele bajunk – mondta Roy, és felém fordult. – Nem igaz?

Mi a fenét csinálok? Még egy verést nem viselnék el. És Roy fejében szemlátomást csak a verés motoszkált. – Nem volt bajunk – makogtam.

– Akkor miért molesztálja a hölgyet, ember? Ilyet nem szabad csinálni. – Megszorította a karomat, és a bélelt kesztyű meg a kabátom ellenére fájt a fogása. – Úgy látom, el kell beszélgetnünk.

– Tévedés volt – magyaráztam. – Összetévesztettem valakivel. – Az arcom megrándult, ahogy erősödött a fogása. A válla felett láttam, hogy Susan elsápad. A táskájában kezdett kotorászni.

– Bizony tévedés – mondta Roy. – Mint ahogy tévedésből

zaklattad két estével ezelőtt is. Sokat tévedsz, ember.

– Nem fog újra előfordulni.

– Na, ez igaz – felelte. – A főnököm arra kért, hogy gondoskodjam erről.

– Mit akar csinálni? – kérdeztem. – Leüt ennyi ember előtt?

– Dehogy – mondta, és a klub felé irányított. – Ma este az egyik privát szobában lesz a műsor.

Nem engedhettem meg, hogy bevigyen – ha megteszi, valószínűleg soha nem jövök ki onnan. De még volt néhány tömbnyi időm. A legfontosabb, hogy elvigyem Susantól. Hagytam, hogy vigyen egy utcányit.

Hirtelen megtorpant, és láttam, hogy kettőnk között egy kéz veregeti meg a vállát. Mindketten megfordultunk. Susan volt az, a kezében egy kölnis üveg nagyságú flakon. Az egyik ujjával megnyomta a spricnit.

Félreugrottam, Roy meg a másik oldalra mozdult, de Susan a nyomában maradt, és a szemébe fújta a borsot, amitől még nekem is könnybe lábadt a szemem, pedig majd egy méterre álltam tőle. Roy felvisított, megpróbálta kitörölni a szemét. A másik kezével vakon hadonászott, igyekezett ellökni a dobozt. Susan még akkor is csak nyomta, mikor már rég csak az inge ujját érte. Karon ragadtam, és az autóknak koccanva rohanni kezdtünk, miközben egyik karomat a magasba emelve igyekeztem megállítani a forgalmat. Az autók egyre másra dudálni kezdtek.

– Ezt nem lett volna szabad – mondtam, miközben magam után húztam.

Átértünk a túloldalra, Roy a Derbytől egy utcányira még mindig a szemét dörgölte és szitkozódott. Tisztes távolságot tartva ugyan, de emberek csoportosultak körülötte. Valaki ránk mutatott, egy másik pedig mintha rendőrért szaladt volna.

– Tűnjünk el innen – tanácsoltam. – Nyomás.

A Huszonharmadik utca felé futottunk, befordultunk a

sarkon, és rohantunk a metróig. Az oldalam megint cefetül fájt, és alig kaptam levegőt. A forgókapunál a zsebembe nyúltam, Susan meg a táskájába. Előhalásztam a bérletemet, és átnyomtam magam két acélrúd között. – Siess, siess!

Lementünk a peronra. Mögöttünk még hallatszott az utca zaja, kiabálás, autótülkölés. Berobogott a szerelvény, mi meg felszálltunk anélkül, hogy tudtuk volna, merre fogunk menni. Valahova biztos, és az jobb, mint a sehova.

Csodával határos módon találtunk két üres széket egymás mellett. Lerogytam az egyikre. Ő leült a másikra, és a kezébe temette az arcát.

– Nem lett volna szabad, Susan – mondtam. Megrázta a fejét, és láttam, hogy sír.

– Mit tehettem volna? Hagyjam, hogy elvigyen?

– Meglógtam volna valahogy.

– Most már soha többé nem mehetek oda vissza.

– Nem, valószínűleg nem. Oda nem.

– Gondolod, hogy bárki is alkalmazna? Mind ismerik egymást.

Újra a kezébe temette az arcát.

A belvárosba tartó metróra szálltunk, ami nem baj, ha valaki a Village-be, a Sohóba vagy a Chinatownba indul. De hova akartunk mi menni? Fogalmam se volt róla, Susan hol lakik, már ha egyáltalán itt, a városban – abból, amit mesélt, utazó lánynak tűnt, aki klubról klubra vándorol, és amennyire tudtam, élhetett valahol az ország másik csücskében is. Felmehetünk hozzám vagy az irodába, de pillanatnyilag egyik sem tűnt valami biztonságosnak. Nem titok, hol dolgozom, és az otthoni telefonszámom ugyan titkos, azért nem valami bonyolult ügy megszerezni a címemet. Olyan helyet kell keresni, ahol nyugodtan összeomolhat, és ahol tuti, senki nem fogja keresni.

Nem sok választásom volt. Leo egyhálószobás lakása Jerseyben volt, onnan ingázott, és én nem fogom oda kirángatni a lányt. Kivehetünk egy szállodai szobát, de nem volt nálam elég készpénz, és hitelkártyával fizetni, amin rajta van a nevem, vagy az övé, nem tűnt bölcs döntésnek. Egyetlen hely maradt a városban, amiről senki nem tud, és amit soha nem hoznak velem kapcsolatba, ahol biztonságban meghúzhatja magát: az egyedüli üres hálószoba, amiről tudtam, mert egykor ott aludtam magam is.

Hazavihetem az anyámhoz.

Mikor láthattam utoljára az anyámat? Hónapokkal ezelőtt. Csalódott bennem, és ez világosan látszott az arcán, de ahhoz túl udvarias volt, hogy megemlítse, különösen nem egy vendég előtt. Susant Rachelként mutattam be, és furcsa érzés töltött el, mikor kezet fogtak. *Anya, ő Rachel. Menekülő sztriptíztáncosnő, egy féreg elől menekül, akit borssal elvakított, és akinek a főnöke egy kábítószer-kereskedőnek dolgozik, aki mellesleg lehet, hogy gyilkos is. Itt maradhatna nálad álnéven?*

– Mióta ismeritek egymást? – kérdezte anyám. Mielőtt bármelyikünk válaszolhatott volna, folytatta: – Bocsánat, ez nem vall jó modorra. Kérsz egy csésze teát? Tudom, hogy John nem issza, de te azért kérhetsz.

Susan megrázta a fejét.

– Gyümölcslé? Kávé? Sajnos más üdítő nincs itthon.

Susan alig hallhatóan mondta: – Köszönöm, semmit.

– Rendben. – Anyám most már az első kérdésre várta a választ.

– Rachel részese egy ügynek, amin dolgozom – mondtam. – Csak pár napja találkoztunk.

– Rendben – mondta lassan az anyám. – Csak azt hittem, hogy azért hozod ide, mert…

– Nem arról van szó, csak nincs hova mennie. – Útközben Susan megmondta, hogy egy szállodában lakik, és a Sin

Factoryben ismerik a helyet. – Gondok vannak a munkahelyén, oda nem mehet, se haza, ezért gondoltam, hogy pár napig talán itt húzhatná meg magát.

– Nos, tudod John, hogy a szobád mindig a tiéd marad, és akkor használod, amikor akarod. – Ezt mondta hangosan. De amit gondolt: *Soha nem hittem volna, hogy váratlanul felbukkansz, és egy ismeretlen nőt hozol haza. Erről később még beszélgetni fogunk, amikor kettesben leszünk.*

– Anya, emlékszel még Miranda Sugarmanre? – Felragyogott az arca. Mindig kedvelte Mirandát, és nem titkolta, abban reménykedik, a végén majd összeházasodunk. A karjára fektettem a kezemet, és gyengéden megsimogattam. – Mirandát pár napja lelőtték. Meghalt.

– Jaj, Istenem!

– Rachel együtt dolgozott vele ott, ahol a gyilkosság történt, és nincs biztonságban. Segíteni szeretnék rajta. Érted?

– Igen, igen, persze. – Mintha véget ért volna az előadás, anyámon hirtelen meglátszott a kora. Pár hete múlt hatvanegy éves, és bár nem szeretek ilyesmire gondolni, minden alkalommal, amikor látom, egyre öregebbnek tűnt. Még otthon laktam, amikor őszülni kezdett, és kéthetente festette. Most már nem. Az arca keskenyebb lett, az orra hegyesebb. És noha egyenesen állt, mint mindig, a feje búbja már csak a vállamig ért.

– Fel kell hívnom Barbarát – mondta, és felállt, indult a telefon felé.

– Sajnálom, Anya, voltam ott, és Barbara… – Lehet ezt jól mondani? Nem voltak közeli barátnők, de időnként beszélgettek, nyilván a majdani unokák érdekében konspiráltak. – Azt mondták, hét éve meghalt szívrohamban.

Anyám megint leült. – Mindenki elmegy – mondta halkan. – Minden nap ez történik, csak be kell kapcsolni a híradót. Múlt héten az a színész, aki mindig westernekben szerepelt.

– Michael Tynant – mondtam. – Én is láttam.

– És tudod, még ki halt meg? Elyse Knetchel a 14-D-ből, emlékszel? A minap az ágyában találtak rá, mintha aludt volna.

– Sajnálom – mondtam.

– És tudod még ki? Emlékszel Mariara? A Hetedik utcában volt péksége. Na, a lánya. Csak huszonkilenc éves volt. Korodbéli. Valami izom-betegségben. Mindenki meghal. – Susanra pillantott, aki csendben álldogált az ajtóban, és bennünket figyelt. A szeme kivörösödött, a keze reszketett. – Nahát, hogy milyen tapintatlan vagyok, erről beszélni, éppen most. Hát persze, hogy itt maradhatsz, kicsikém. Hozok tiszta ágyneműt és törülközőt.

A régi szobámban üldögéltünk, én az egyetlen széken, Susan a frissen áthúzott dupla ágyon. *A Kutyaszorítóban* poszterem még a falon, és biztos voltam benne, hogy az összes régi ruhám, amit költözéskor itt hagytam, érintetlenül áll a szekrényben.

– Most mi lesz? – kérdezte Susan. Élettelen, kába volt a hangja. Nem hibáztattam.

– Pár napig itt maradsz, közben én rendet rakok – feleltem. – A legelső dolog, hogy ideadod a szállodai szoba kulcsát, és elhozom a holmijaidat.

– Nem mehetsz oda.

– Én nem, de a főnököm igen. Őt soha nem látták, és ha figyelik is a szállodát, azt nem tudhatják, melyik a te szobád.

– Hacsak valaki a recepción meg nem mondta.

– Ha figyelik a szobát, Leo nem megy be. Ismeri a dörgést.

– És ha odabent várnak?

– Susan, egy valamikori rendőrről beszélünk. Jobban tud vigyázni magára, mint mi.

– Rendben.

– Szükségem lenne a segítségedre is. Tudnom kell, mi történt Mirandával a Sin Factoryben. Te ismered a szakmabelieket. Szeretném, ha elintéznél nekem néhány

telefont. – Elmondtam, milyennek képzeltem Miranda és Jocelyn pályakezdését, megadtam az időpontokat, a helyszíneket, és megkértem, hogy tegyen meg mindent, amit tud. Hol dolgoztak, mit dolgoztak, mikor jártak ott – mindent.

– Ha tudok, segítek – mondta, – de nem vagyok biztos benne, hogy bármit is találok.

– Szerintem fogsz.

– Rengeteg klubban dolgoztam, de tízszer annyi van, amiről még csak nem is hallottam.

– Csakhogy ismerhetsz olyanokat, akik igen. – Bizonytalanul nézett rám. – Az biztos, hogy nálam többet tudsz. Kérlek. Csak tedd meg, kérlek. Nagyon fontos.

– Rendben – egyezett bele. – És te mit csinálsz, amíg én az amerikai klubokat hívogatom, a társad meg betör a hotelszobámba?

– Murco Khachaduriánnal fogok beszélni.

13

Leot a ház előcsarnokából hívtam fel. Hét óra múlt, normális esetben hamarosan indul a pályaudvarra, hogy elérje a 9.10-es buszt, de volt egy másik busz is 9.40-kor, és ha azt is lekési, még mindig marad a vonat. Megmagyaráztam, mire lenne szükségem, majd közöltem, hogy húsz perc, és ott vagyok az irodában, odaadom a kulcsot.

– Napról napra jobban belevonsz az ügyedbe – mondta. – Talán rosszul emlékszem, de a kezdetek kezdetekor mintha azt mondtad volna, hogy nincs szükséged a segítségemre.

– Azt nem mondtam, hogy nincs rá szükségem. Csak azt mondtam, hogy nem fogom kérni.

– És most kéred?

– Kapsz húsz percet. Nem. Csak tizenötöt. – Nem válaszolt. – Igen, most kérem.

– Pisztolyt vigyek?

– Csak néhány csomagot kell elhoznod a szobából.

– Azt hiszem, viszek pisztolyt – mondta Leo kisvártatva. – Neked is kéne.

Nem különösebben szeretek pisztollyal sétálni, de vannak pillanatok, amelyek fegyverért kiáltanak. – Igen, talán kéne.

Megnyomtam a lift hívógombját, és miközben vártam, egy nő lépett ki a 14-D-ből, karján egy halom kalapdobozzal. Pontosan úgy nézett ki, mint Mrs. Knetchel, vékonyszálú barna haj keretezte ovális, apró ráncokkal behálózott arcát. A testvére, gondoltam, vagy közeli unokatestvér. Megpróbálta csípőjével benyomni a szeméttároló ajtaját. Kinyitottam neki, és tartottam, míg a padlóra engedte a dobozokat. Két bekeretezett poszter már a falnak támasztva várta a sorsát.

– Hallottam mi történt – mondtam. – Részvétem.

– Annyira hirtelen jött – válaszolta. – És annyi holmit kell átnézni. Azt se tudom, hol kezdjem.

Tudtam, mit érez.

Cseréltünk, kulcsért pisztolyt, majd mindketten elindultunk a magunk útján: Leo a Broadway és a Harminckettedik sarkán lévő Martinique szállóba, én a lakásomhoz. A taxi hátsó ablakából ügyeltem, magasba emelt karral igyekezett leinteni magának egy kocsit. A tél közepi sötétségben, nehéz nagykabátjában és gyapjú sapkájában hirtelen nagyon öregnek láttam.

Amikor a ház elé értünk, egyetlen gyalogos se járt az utcán, csak pár autó parkolt a járda mellett. A bejárati ajtó üvegén át látszott a jól megvilágított előcsarnok. Láttam a lépcsőkhöz vezető folyosót, senki nem várt bent. De azért rengeteg búvóhely van egy épületben. Az alagsorba vezető ajtó mögött volt az egyik; az emeletek lépcsőfordulói a másik. És ott volt maga a lakásom. Medeco zárat és rendőrségi hevedert szereltem fel, de egyik se nyújt tökéletes biztonságot a

nemkívánatos behatolók ellen, különösen, ha az épület ablakai nem megbízhatóak.

Megfordult a fejemben, hogy hátra megyek, és a tűzoltó lépcsőn magam is az ablakon át lépek be a lakásomba, de nagy zajt csapnék, és ha van valaki odabent, annak a lehető legkiválóbb célpontot nyújtanám, előbb látna meg, mint én őt, és egyébként is, semmi kedvem se volt hozzá.

Jobbommal megragadtam a zsebemben a pisztolyt, a balommal meg keresni kezdtem a kapukulcsot. Senki nem jött, míg a zárral bajlódtam, és akkor sem, mikor már bent voltam, a postaládák mellett, és akkor sem, mikor vártam, hogy az ajtó becsapódjon. Nem volt senki ott, amikor felmentem a lépcsőn. Senki nem lőtt rám felülről, és senki nem támadott meg alulról mögém kerülve. Minden emeletet lassan másztam meg, minden fordulónál megálltam, hogy kicsit lazítsak a fogáson, megtöröljem a tenyeremet, majd újra megragadjam a pisztolyt. A lépcsőházban csend honolt, csak a televíziók tompán kiszűrődő hangját hallottam.

Amikor a negyedikre értem, egy teljes percen át hallgatóztam a lakásajtó előtt, majd kinyitottam, és óvatosan betoltam a lábammal. Elővettem a pisztolyt, két kézzel fogtam magam előtt, hogy biztosan célozhassak, ha szükség van rá. Hagytam, hogy az ajtó hangos dörrenéssel becsapódjon mögöttem, gyorsan balra majd jobbra fordultam, benéztem a konyhába és a fürdőszobába. Senki nem várt rám, sem a zuhanyfüggöny, sem a konyhaajtó mögött. A szekrényben nem volt hely egy embernek, de azért azt is megnéztem. Körbefordultam, igyekeztem felmérni, hogy minden a helyén van-e. Rendben. Leeresztettem a pisztolyt, visszamentem az ajtóhoz, és bezártam.

Murco Khachadurian telefonszáma ott volt, ahol hagytam, Kirsch és Mastaduno száma mellett. A papírokat az íróasztal fiókjában található összes készpénzzel együtt a zsebembe csúsztattam. Kihúztam a telefonfeltöltőt, összetekertem a

zsinórt, és az egészet a zakóm zsebébe csúsztattam. Fogalmam sem volt, mikor jövök vissza. Mire lehet még szükségem? Körbenéztem. A Serner-akták még most is az ágyon hevertek. Visszagumiztam őket, és az ágy alá toltam az egész halmot. Nem a legjobb rejtekhely, de akkor se dől össze a világ, ha ellopja valaki.

Még mi van hátra? Átöltözhetnék. Újabb forró zuhanyt vehetnék. Megpróbálhatnék aludni egy kicsit, hogy holnap frissen kezdjem a napot. Bölcs dolog lenne mindegyik, de igazából csak arra jók, hogy elodázzam, amit meg kell tennem.

Előbányásztam a mobilszámot, és tárcsáztam.

Amikor végre felvette a kagylót, olyan rekedt volt a hangja, mintha egész éjjel egy zsúfolt bárban kiabált volna, vagy az elmúlt húsz évben napi két csomagot füstölt el.

– Halló, ki beszél?

– Mr. Khachadurian?

– Igen? Kivel beszélek?

– John Blake-nek hívnak – mondtam. – Magánnyomozó vagyok.

– *Blake?* Maga hív? Hogy szerezte meg a számomat?

– Úgy tetszik, tudja, ki vagyok – feleltem. – Akkor feltehetőleg azt is tudja, hogy Miranda Sugarman halála ügyében nyomozok.

Csend. Majd: – Most nem tudok beszélni magával. Társaságban vagyok. Majd visszahívom.

– Mondja azt, hogy személyes ügyben keresik, és muszáj beszélnie – javasoltam.

– Ne sürgessen – felelte. – Majd beszélünk, ha készen állok rá. – A vonal megszakadt.

Az íróasztalra tettem a mobilt, és vártam. Mi mást tehettem volna? Már nem az én kezemben volt a kezdeményezés. Ha tényleg jelentkezik, a mobilomon fog hívni, a készüléke biztosan kijelezte a számomat.

Szerettem volna tudni, mit csinál most. Társaságban van, mondta, és a háttérből valóban beszélgetést, evőeszközök és tányérok csörgését hallottam. Talán vacsoravendégeket fogad Scarsdale-ben, vagy egy étteremben ül, egy háztömbnyire innen. Ezt most nem fogom megtudni.

Ismerte a nevemet. Természetesen ez csak azt jelentette, hogy Lenz beszámolt neki a klubbéli incidensről, vagy esetleg nála landolt az egyik névjegykártya, amit a lányoknak adtam – mindegy is, maga a tény nyugtalanított. Az volt az érzésem, hogy Murco Khachadurian közelebbről figyel, mint ahogy gondoltam volna.

Minél tovább vártam, annál idegesebb lettem. Mi van, ha tudja, hol lakom? Ez bizony lehetséges. Hiszen ezért nem hoztam ide Susant, és ezért lenne okosabb, ha én se sokat tartózkodnék itt. Ugyan senki nem várt a lakásban, de ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy nem figyelik az utcáról az épületet, vagy nem fogják ezt tenni a nagyon közeli jövőben.

Felkaptam a telefont és a pisztolyt, utoljára még egyszer körbepillantottam, hogy nem felejtettem-e el valamit. Éppen bezártam magam mögött az ajtót, mikor megcsörrent a telefon. Zsebre tettem a kulcsaimat, bal kézzel kinyitottam a telefont, a másik kezemmel megmarkoltam a pisztolyt.

– A maga kedvéért korábban fejeztem be a vacsorát, Mr. Blake. Most már beszélhetünk.

– Jó – mondtam, és elindultam lefele a lépcsőn.

– Mindent szeretnék tudni arról, amit Miranda Sugarmanről kiderített – mondta.

– Fura – feleltem, – de én is pontosan ezt akartam mondani.

– Nos, akkor talán leülhetnénk, és megoszthatnánk, amink van.

– Köszönöm a meghívást, de szívesebben beszélgetek telefonon. Scarsdale kiesik az utamból.

– Ki beszélt itt Scarsdale-ről? Hiszen itt vagyunk, Mr. Blake.

Az utolsó lépcsőfordulónál tartottam. Egy behemót ember

egyik lábával a legalsó lépcsőfokon állt, markában egy pisztoly. Mögötte vékony, szürke öltönyös férfi mobilozott. Megpillantott, összecsukta a telefont, és a másik kezével felemelte a pisztolyát. – Tegye le a fegyvert, Mr. Blake. És a telefont is. Nem lesz rá szüksége.

14

Fénykorában Leo talán kettős játékba kezdett volna. Vagy megfordul, és menekülőre veszi, felrohan négy emeletet, be a lakásba, vagy akár az ötödikre, és onnan ki a tetőre. És talán megúszta volna. Nekem erre semmi esélyem se volt.

Leengedtem a pisztolyt, leejtettem a lépcsőre, és a telefont betettem a tokjába.

A fiatalabb férfi elém jött, lehajolt, felkapta a pisztolyt, és mutatta az utat a legalsó lépcső irányába. Majd' 190 centi magas lehetett, gallér nélküli ingéből egy birkózót megszégyenítően vastag nyak emelkedett ki. Úgy tűnt, ugyanazt a hajolajat használja, mint Lenz. Akkor ő lesz a Kis Murco, gondoltam, bár az biztos, hogy sok-sok évvel ezelőtt volt rá érvényes ez a becenév.

Nagy Murco egy fejjel alacsonyabb volt a fiánál, de ugyanaz az olajos barnaság jellemezte, és noha soványabb volt, a vonásaik hasonlítottak. Kicsit emlékeztetett Jack Kevorkianra. Nyitva tartotta a bejárati ajtót, a fia pedig a pisztoly csövével noszogatott kifelé. Kiléptem az ajtón.

Az utca túloldalán egy fekete, négy ajtós szedán várt, a motor járt, a lámpák égtek. Korábban is itt állt, rám várván, már akkor is, amikor hazajöttem? Képtelen voltam visszaemlékezni. A legvalószínűbbnek azt tűnt, hogy Kis Murco – Catch – figyelte az épületet, talán azzal az utasítással, hogy jelezze a papájának, ha felbukkanok. Na én megkönnyítettem a helyzetet, mert magam jelentkeztem. Ha

nem ezt teszem, akkor csak figyelnek tovább, hátha elvezetem őket valahova – esetleg Susanhez – vagy mindenképpen megkeresnek? Ezt már soha nem fogom megtudni.

– Hova megyünk? – kérdeztem az apát, aki elhelyezkedett mellettem a hátsó ülésen, miközben Catch bepréselte magát a volán mögé.

– Sehova. Itt üldögélünk, és beszélgetünk. És maga elmondja szépen, hogy mit tudott meg arról a kurváról, aki át mert verni engem.

Visszagondoltam a Zenben hallottakra. – Csak nem a betörésre gondol? Azt hittem, elkapta a tetteseket.

– Látod? Egy olyan ember, aki érti a dolgát. – A fiának mondta, aki oldalt fordult, és a fejtámla mellől figyelt, pisztolya készenlétben. – De, a betörésre gondolok. – A jobb szemétől a halántékáig húzódó sebhelyre mutatott. Frissnek látszott, a mérete alapján egy pisztoly agya okozhatta. – Igaz, hogy elkaptam, aki ezt tette velem. Megmutathatnám, hogy még mit követtek el, de nem akarom. Maradjunk annyiban, hogy az a kettő többet soha senkivel nem tesz ilyesmit.

– Szóval?

– Az a két férfi … két nímand. Amatőrök. Nem ők tervelték ki. Valaki megmondta nekik, hova menjenek, mit csináljanak, és mikor csinálják. Nem véletlenül akkor törtek be, amikor. Valaki tudta, hogy rengeteg készpénz van nálam otthon azon az estén. Valaki, aki a felét megkapta, ha felad. Valaki, aki ötszázezer dollárral lett gazdagabb.

– És úgy gondolja, hogy Miranda lett volna?

– Tudom, hogy ő volt.

– Honnan?

– Onnan – morogta Murco –, hogy megmondták nekem. Amíg még tudtak beszélni.

Catchre gondoltam, és a fogakkal teli pohárra. Magam elé képzeltem a két székhez kötözött betörőt, ahogy az apa meg a fia megdolgozza őket, míg mindent elköpnek, amit csak

tudnak. Egyikről a másikra néztem. Az öreg tartotta a fejüket, vagy nála volt a fogó?

– Ennek így semmi értelme – mondtam. – Honnan tudhatott volna Miranda a pénzről?

– Fogalmam sincs, Mr. Blake. De azt tudom, mikor hazudik valaki, és mikor mond igazat, és az a kettő a végén… nem hazudott.

Valószínűleg nem, és nem úgy hangzott, mintha Murco hazudna. Elhitte, amit mondtak neki, és elhitte, amit nekem mondott. De mi ennek az értelme? Ha igaz volt, az azt jelentette, hogy Miranda nemcsak sztriptíztáncosnő lett, hanem tolvaj is. És azt is jelentette, hogy Murcóéknak pokoli jó okuk volt arra, hogy végezzenek vele. És azt egyértelműen megmagyarázta, miért rettegett tőle Miranda.

De ha ő ölte meg, akkor most miért beszélget velem? – Maga ölte meg Mirandát – mondtam, – és most nem találja a pénzt, amit ellopott magától.

– Nyugodtan elhiheti nekem, Mr. Blake, ha én öltem volna meg, akkor a legelején kiszedem belőle, hol a pénz.

– Azt mondja, hogy nem maga ölte meg?

– Hát persze, hogy azt.

– De tudja, hogy mindenki azt hiszi, maga tette?

– Mindenki idióta. Gondolja, hogy a saját klubomban tettem volna? Gondolja, hogy hagytam volna, hogy Lenz ott találja? Azt hiszi hülye vagyok?

Nem hittem, hogy válaszra vár.

Most először Catch is megszólalt. Rekedtes baritonja volt. – Ha mi öltük volna meg – mondta, – nem két golyót kapott volna a tarkójába. – A tekintete teljesen halott volt. Úgy döntöttem, ő volt az, aki a fogóval dolgozott.

– Ne értsen félre – mondta az apa, – ha tudom, hogy ő adott ki, megölöm. De nem tudtam, csak azután, hogy meghalt.

– De azt mondta, hogy a két férfi, akit…

– Azt mondták, hogy egy nő bízta meg őket, egy Jessie nevű

sztripper, akivel a bronxi Wildman bárban találkoztak. Jessie valódi nevét nem ismerték, csak azt, hogy szőke, a melle csináltatott, és megadta a címemet, majd miután visszamentek a pénzzel, elvette a részét. Ennyit tudtak. Beszélgettünk a Wildman tulajdonosával is, de addigra Sugarman már hetek óta nem járt be dolgozni, és az aktájában csupa téves adat szerepelt. Érti? Hamis név, hamis cím. Ezzel nem jutottunk sehova. Tudja hány szőke műcicis szaladgál a városban? Miután Sugarmant megölték, a fiam ötlete volt, hogy vigyük el az újságban megjelent képét a Wildmanbe, és mutassuk meg a tulajnak. Ő mondta, hogy a lány Jessie. Elküldtem a fiamat Sugarman lakásába, és ezt találta ott. – A zsebéből egy papírdarabot húzott elő, és elém tartotta, hogy jól láthassam. Elszakított pénzszalag volt, az a fajta, amivel a bankok fogják össze a pénzkötegeket. – A szekrénye mögött hevert. – Eltette. – Most maga jön, Mr. Blake. Ha jól tudom, összevissza járkál, és kérdezősködik. Mindent tudni akarok, amit maga is tud. Az a helyzet – tette hozzá, – hogyha maga megtalálja a gyilkost, én megtalálom a pénzemet.

Mit is láttam a szemében? Nem volt halott, mint a fiáé, élt, de mi éltette? A kapzsiság? A düh? Az éhes vágy hogy visszaszerezze, ami az övé? Egyenesen ült, várta, mit fogok mondani. Legszívesebben közöltem volna, hogy undorítónak találom, hogy fizikailag rosszul vagyok attól, hogy egy kocsiban kell ülnöm vele és a fiával. De ennek nem sok értelme lett volna. Sok undorító ember szaladgál a világban, és vannak köztük ennél a kettőnél is sokkal undorítóbbak. Ha el akarom kapni Miranda gyilkosát, akkor arra kell tartogatnom az erőimet.

– Talán segíthetek – mondtam tehát. – Nem tudom, ki ölte meg, de elmondom, amit tudok.

Úgyhogy újra az elejéről kezdtem, attól fogva, hogy felkeltem, és megpillantottam Miranda arcát a címlapon, egészen addig, míg másodszor is összefutottam Roy-jal. A

Zenben tett kirándulást kihagytam – ha eddig nem tudták volna, ne tőlem értesüljenek róla. Annak viszont nem volt értelme, hogy Susant is kifelejtsem, mert Roy már úgyis beszámolt Lenznek a találkozóról, vagy ha nem, hát hamarosan megteszi, és akkor Lenz jelenteni fog Murcónak. Csak azt hagytam ki, hol tartózkodik most, és szemlátomást elfogadták, amikor azt mondtam, nem tudom, mert a metrónál elváltunk.

– Maga szerint ki tehette? – kérdezte Murco.

– Ezen még gondolkoznom kell. Mostanáig magáé volt az első hely a listán.

– Együtt élt valakivel? – kérdezte. – Volt barátja? Vagy barátnője?

– Nem tudom.

– És mi van a régi barátnőjével, Mastadunóval? Mi történt vele?

– Azt sem tudom – ismertem be. – Csak azt, hogy valahol, valamikor különváltak az útjaik.

– Gondolja, hogy tartották a kapcsolatot?

– Fogalmam sincs róla.

– Úgy tűnik nekem, hogy még sokat kell dolgoznia – állapította meg. – És jó, ha megérti, szeretném, ha eredményesen végezné ezt a munkát. – A pisztollyal megkocogtatta a mellkasomat. – És gyorsan.

Ismét a házzal szembeni járdán találtam magam, figyeltem, ahogy a szedán elsöpör.

Az este folyamán immár másodszor gondoltam arra, milyen jó lenne zuhanyozni, átöltözni – éreztem saját izzadtságszagomat. De legelőször Leo hangját akartam hallani, tudni, hogy minden rendben van vele. A lépcsőházban felfelé menet feltárcsáztam az irodát. Az üzenetrögzítőnk válaszolt, úgyhogy megpróbáltam a lakásán hívni.

– Itt Leo Hauser. A hosszú sípszó után hagyja meg nevét…

Letettem. Talán úton van hazafelé. Ez volt a jobbik lehetőség. A rosszabbik, hogy Roy a szállodában várt rá, legyűrte, elvette a pisztolyát, és úgy összeverte, hogy azt egy Leo korú ember nem élhette túl, akármilyen kemény fából faragták is. Megint próbálkoztam az irodával, de amikor megint meghallottam a saját hangomat, letettem.

Nincs mit tenni, várni kell. Kinyitottam a lakás ajtaját. Fél óra múlva újra megpróbálom, és ha akkor se…

Az egyik ablak nyitva volt.

Gyorsan becsuktam volna az ajtót, de oldalról egy kar fonódott a derekamra, és kibillentett az egyensúlyomból. A padlóra zuhantam, megpróbáltam oldalra gurulni, de nem jutottam messzire, mikor éreztem, hogy egy kéz megragadja az övemet, egy másik megmarkolja a kabátom gallérját. Az ágyam mellett a padlón landoltam, a telefon mélyen belevágott az oldalamba. A férfi, aki eldobott, a hosszabb utat választotta. A lámpák nem égtek, az ajtó becsapódott, a sötétben nem láttam az arcát, de csak két embert ismertem, akinek ilyen tömör volt az árnyéka, és az egyikük épp most ment el az apjával.

– Hagyd abba, Roy. – Körbenéztem, valami fegyverszerűséget kerestem. Felkaptam az asztali lámpát, kitéptem a zsinórját a falból, és lengetni kezdtem, mint egy baseballütőt. Roy kiütötte a kezemből.

– Ne tedd! – figyelmeztettem. Elkapta a kabátom elejét, és közelebb húzott. Éreztem a leheletét.

– És miért ne, te anyabaszó?

Tényleg, miért is ne?

– Murco most vett fel.

– Mi?

– A főnököd. Egy perccel ezelőtt volt itt. A fiával. Azt akarják, hogy dolgozzam nekik. Hívd fel őket. Majd meglátod. – Nem hagyhattam abba a beszédet. Amíg jár a szám, nem üt meg. – A mobilszáma itt van a zsebemben. Hívd fel. Mérges

lesz, ha összeversz.

Szinte láttam, ahogy forognak a kerekek a fejében. Irtózatos erőfeszítésébe került, hogy visszafogja magát. De Murco neve megijesztette.

– Ha hazudsz… – kezdte. Nem fejezte be. Nem volt rá szükség.

Az egyik kezével elengedett, és elvette tőlem a papírt, miután nekem sikerült kihalásznom a zsebemből. Az ablakhoz vonszolt, ahol elég fény volt ahhoz, hogy lásson. – Tárcsázz – utasított, és lediktálta a számot. Az íróasztali telefonon nyomogattam a gombokat, majd átadtam neki a kagylót.

Hallottam, hogy a vonal másik végén valaki felveszi a kagylót. Roy magához ragadta a telefont. Egyik markával most is a kabátomat szorongatta.

– Mr. Khachadurian? Roy vagyok, a klubból. John Blake-kel vagyok, aki azt mondja… Igen, a lakásában. Wayne mondta. Mert beleütötte az orrát… a klub körül szimatolt, zargatja a lányokat… nem, még nem. Igen. Igen. Igen, értettem. – Roy lecsapta a kagylót.

Ismét magához húzott. – Kurva szerencsés fickó vagy – mondta. Hátralökött, a térdem az ágynak ütődött. Négykézlábra estem. Fölém tornyosult, elfogta azt a kicsi fényt is, ami beszűrődött az ablakon. Nem láttam, mikor csapott le az ökle, de éreztem, hogy mélyen a gyomromba nyomódik.

– Murco – károgtam.

– Nem Murcónak dolgozom – sziszegte –, hanem Wayne Lenznek. – Alulról vágott állon, a fejem a matracra csuklott. – Ez az első. A második, hogy nem szeretem, ha a szemembe spriccelnek. – Újabb ütés, ezúttal a herémre célzott. Elfordultam, így a csípőmet érte a csapás.

– Meg fog… meg fog ölni… – Alig tudtam kinyögni a szavakat.

– Ez a harmadik – mondta, és hallottam, milyen elégedett a hangja. – Azt mondták, ne okozzak maradandó sérülést. Azt

nem, hogy ne üssek. – A következő ütés a halántékomat érte. A többit már nem éreztem, csak hallottam az érkező ütéseket.

Roy végül elunta a játékot. – Kurva nagy mázlista vagy – közölte velem.

Kisétált, és becsapta maga mögött az ajtót.

15

Az ablak még mindig nyitva volt, áradt be a hideg levegő. Az ágy szélére gurultam, magam alá igazítottam a lábamat, az ablakhoz sántikáltam, és behúztam. Persze tudtam, hogy nem sokat javít a helyzeten. Ez a lakás már nem volt biztonságos, kellemetlenül sokan tudtak róla.

Lassan, óvatosan mozogtam. Beszórtam pár holmit a tengerészzsákomba, a vállamra emeltem, felvettem a Serner-aktákat meg a jegyzettömbömet, és levánszorogtam az utcára. Taxi sehol, úgyhogy gyalog indultam el. A sötét kihalt utcán az a néhány ember, akit láttam, ügyet se vetett rám. Lassacskán eljutottam a Kilencedik utcáig.

A fűtött előtér elsőre balzsamként hatott rám, merev ujjaim és jéghideg arcom megmelegedett, de mire feljutottam a tizennegyedik emeletre, a hideg fagyos védőburka semmivé lett, és minden tagom sajogni kezdett. Nem sok edzésben volt részem, és a legtöbb emberhez hasonlóan nehezen viselem a verést. A legrosszabbját hál' istennek valahogy felfogta a matrac, de a többit telibe kaptam, és most minden ökölcsapás helyét kristálytisztán éreztem. A falnak támaszkodtam, és minden erőmet összeszedve megnyomtam a csengőt. Nagyon öregnek éreztem magam.

Az anyám engedett be. Elég ramatyul nézhettem ki, mert a szája elé kapta a kezét. Mögötte, a nappali kanapéján láttam meg Leot. Természetesen egyenesen ide jött, állapítottam meg kis késéssel, hiszen Susan holmiját oda kellett adnia.

– Sajnálom, Leo – mondtam –, elvesztettem a pisztolyodat.

– Mi történt?

Megpróbáltam vállat vonni, de túlságosan fájdalmas mozdulatnak bizonyult. – Sok minden – feleltem. – Majd reggel elmesélem. Elhoztad a holmiját?

A kanapé melletti két kofferra mutatott. – Probléma egy szál se. Senki nem ügyelte a szobát.

– Bizony nem. Mind nálam gyülekeztek.

Hallottam, hogy valaki lehúzza a vécét, és egy pillanattal később bejött Susan. Ő is a szája elé kapta a kezét. – Istenem, John, mi történt?

– Jól vagyok – mondtam, de ő úgy állt ott, mint akit nem elégít ki ez a magyarázat. – Találkoztam Murcóék-kal, apával és fiával…

– Ők tették ezt veled?

– Nem, tökéletes úriember módjára viselkedtek. Bár az igaz, hogy a pisztolyodat ők vették el, Leo.

– Semmi gond – válaszolta, de láttam, hogy nagyon mérges.

– Utána – folytattam, – miután elmentek, meglátogatott az a kedves Roy fiú. Persze még kedvesebb lett volna, ha még megvan a pisztolyod. De azért itt vagyok.

Leo helyet csinált nekem a kanapén, én meg lefeküdtem.

– Akarsz még mondani nekünk valamit? – érdeklődött Leo.

– Nem – mondtam. – De. Nem ő tette. Nem Murco volt. Nem ő ölte meg Mirandát. Valaki úgy rendezte a dolgokat, hogy őt gyanúsítsák. Meg is akarta ölni, de mégse ő volt.

– Johnny, ennek így nincs értelme.

– Holnap – motyogtam. Soha nem vettem eddig észre, milyen kényelmes az anyám kanapéja. Lecsukódott a szemem. Valaki megcsókolta a homlokomat. Valószínűleg nem Leo.

A villogó fényekben Miranda táncolt. Az arca ugyanaz az arc, amit az újságban láttam, az a bizonyos évkönyvbeli fotó, az érettségin viselt egyenruha volt rajta, fején a háromszögletű

kalap, de a színpadon állt, két rézrúd között, én pedig néztem, ahogy a közönség közé hajítja a kalapot, majd lassan lehúzza elöl a köpeny cipzárját. Mellettem két oldalt az asztaloknál rengetegen ültek, mögöttem a férfiak hangos ujjongása hallatszott, ritmikusan tapsoltak a zene ütemére. A színpaddal szemben az egyik férfi a kezét a szája elé tartva, mint egy trombitán keresztül azt üvöltötte: – *Vedd le! Vedd le!,* addig-addig, míg mindenki átvette, és az egész terem visszhangzott a kiáltásoktól, és az összevert tenyerek ritmikus lüktetésétől. A cipzár egyre lejjebb és lejjebb csúszott, a köpeny V alakban szétnyílt, és alatta a csupasz bőrön kívül nem volt semmi más. Kibuggyant hatalmas plasztikázott melle, és a férfiak boldog elégedettséggel ordítottak. Miranda lerázta magáról a köpenyt, hozzám táncolt, térdre esett előttem. Egyik karjával felém emelte a mellét, a másikkal a tarkómat simogatta. Előrenyomta a fejemet, és mögöttem valaki sürgetően hátba vert. Azután a melle puhán és melegen az arcomhoz nyomódott, a bőre pontosan olyan illatú volt, mint amilyenre emlékeztem. Karja a fejem körül, nem hallottam a zajt – azaz hallottam, de csak nagyon messziről. Közelről érkezett a hangja, amint lágyan azt mondta: – Ne engedj elmenni, John, kérlek, ne engedj elmenni…

Amikor felébredtem, már nem volt rajtam se a cipőm, se a zoknim, viszont valaki betakart. Az anyám hálószobájának és az enyémnek is csukva volt az ajtaja. Leo elment, talán haza, Jerseybe, talán csak az irodába. Nem én voltam az egyetlen, aki olykor kanapén töltötte az éjszakát, bár az elmúlt napokban szokatlanul sokszor fordult elő velem.

Felállni nem is volt annyira rettenetes, mint amennyire tartottam tőle, bár még soha nem hallottam, hogy a lábam vagy a hátam ennyire hangosan recsegett volna. A zsákomat bevonszoltam a fürdőszobába, leügyeskedtem magamról a maradék ruhaneműt, és bemásztam a kádba. Odakint még

sötét volt, de míg hevertem a kádban, engedtem magamra a forró vizet, és közben ki-kihúztam a dugót, hogy mindig csak forró legyen, lassan megvirradt. A bal csuklóm fájt – valószínűleg akkor ficamíthattam ki, amikor padlót fogtam. A nyakamat is éreztem, a gyomromról nem is beszélve. De a víz segített, ahogy az is, hogy moccanatlanul hevertem, egy helyben. A dugót benyomtam, a vizet elzártam, és csak hagytam ázni a testemet.

Azon gondolkodtam, amit Murco mondott. Lehetséges lenne, hogy Miranda kimódolt egy egymillió dolláros rablást, két szerencsétlent rábeszélt, hogy végezzék el helyette a piszkos munkát, majd a pénz felével együtt köddé vált, míg azok ketten itt maradtak? Arra a lányra gondoltam, akit egykor olyan jól ismertem, aki abban az álomban nőtt fel, hogy segíteni kell az embereken, és azt mondtam magamban, igen, lehetséges. Mert minden lehetséges. Elég, ha megnézzük az esti híradót, és azonnal kiderül, hogy a szomszédok szerint minden gyilkos drága kis kölyök volt, szülei drága gyermeke, hűséges és igaz templomlátogató. Minden bilincsben elvezetett vállalati csalóról kiderül, hogy hatalmas összegeket adományozott a Metropolitan Múzeumnak, vagy a Fiatal Cukorbetegek Egyesületének. Talán az én Mirandám nem követte el mindazt, amivel Murco vádolta, de az én Mirandám eltűnt azon a napon, amikor felszállt az Új-Mexikóba tartó repülőre.

De *hogyan*? Annyian voltak, akik tudták, hogy Murco nagy üzletre készül. Tudhatta a fia, de ott semmi jelét nem láttam az árulásnak. Esetleg Lenz, bár ahogy Murco beszélt róla, nem úgy tűnt, mintha a belső kör tagja lett volna: *Azt hiszi, ott hagytam volna, hogy Lenz találja meg a hulláját? Azt hiszi, ostoba vagyok?* Az eladók, akiknek Murco odaadta volna a pénzt, tudtak róla. De ez már csak így szokott lenni. És Miranda ismerhette volna ezeket az embereket? Lenzet természetesen ismerte, hiszen a Sin Factoryban dolgozott, de ismerhette őket

annyira, hogy hallja, amikor Murco nagyszabású vásárlásáról, az otthon tartott rengeteg készpénzről beszélnek?

Természetesen Mirandának nem kellett ennyire jóban lenni velük, elég volt, ha csak ismer valakit a közelükből, vagy valakit, akinek kapcsolata van valakivel, aki ismer onnan valakit. Talán ismerte az egyik kolumbiai úriember barátnőjét, aki szintén a klubban dolgozott, és megosztotta a zaftos pletykát Mi randával. Bizony az ő barátja hatalmas üzletet köt Nagy Murcóval. Vagy esetleg az egyik lány, aki az utcai terjesztőknek vitte az anyagot Murco megbízásából, eldicsekedett Mirandának, hogy hamarosan rengeteg dolga lesz.

Így vagy úgy, de Miranda hallhatott az üzletről, és akkor, ha hinni lehet Murcónak, akcióba lépett. Vagy felrohant Bronxba, és ott pillanatok alatt keresett valakit a melóra, vagy ami sokkal valószínűbb, heteket, sőt hónapokat töltött azzal, hogy néhány állandó és tájt részeg kuncsaftját rávegye, hogy ha majd eljön az ideje, arassa le neki a termést. Mikor aztán megérett a helyzet, megadta nekik Murco nevét és címét, búcsút intett a küszöbről, és várta, hogy visszatérjenek a lóvéval. És azok vajon miért jöttek vissza? A tolvajok közt is él a betyárbecsület – ha nem így lenne, egyetlen egy páros se dolgozna többször, csak egyszer. De bármennyire is nem szívesen gondoltam rá, itt valószínűleg ennél többről volt szó: ha valóban a bárban szedte fel a palikat, akkor nem kizárt, hogy a szex is szerepet kapott az alkuban, ezért tértek vissza hozzá.

A két pasas rosszul járt. Ha Murcónak igaza van, Miranda fogta a pénzt, és futott, bár talán ebben az esetben a „futás” nem a legjobb szó, hiszen itt maradt New Yorkban, és csak az isten a tudója, miért. Közben, néhány héten belül a két társát elkapták, gyorsan visszavitték Scarsdale-be, és harmadfokú vallatásnak vetették alá. Vagy negyedfokúnak. Mindegy, arról a fokozatról van szó, amikor az összes fogadat egyenként

húzzák ki, és azután a folyó fenekén vagy egy gödörben végzed.

A végén köptek, és feladták Mirandát; elmondtak mindent, amit tudtak. Könyörögtek az életükért, vagy talán már azért, hogy legyen vége a kínszenvedésnek, de mindent elmondtak Murcónak. Az pedig nem volt sok.

És ezzel mire jutott Murco? A pénz felét visszaszerezte, elkapta a közvetlen felelősöket és agyonverte őket – ez rendben van. De a pénz másik fele még mindig hiányzott, és a Khachadurianhoz hasonló középszintű gengszter számára ötszázezer dollár nem kis pénz. De ami ennél is fontosabb, a terv kidolgozója továbbra is szabadon élt és virult, megúszta az egészet. Ez az, ami nem hagyta nyugodni Murcót. Ezért indult vadászni, és nem sokkal később megtalálták Miranda holttestét a klub tetején. És ha megint hinni lehet Murcónak, nem az ő keze munkája volt.

De akkor kié? Kinek lett volna oka megölni a lányt? Az egyik lehetőség: valaki tudta, hogy nála van a pénz, és meg akarta szerezni magának. Másik lehetőség: valaki, aki félt tőle, és attól, amit ellene tehet. Aki lehet az első személy is, az, aki az ötletet adta, illetve aki tudhatta, hogy most már Mirandánál van a pénz fele, és ennek az illetőnek rengeteg oka lehetett a félelemre. Hiszen tudván tudta, hogyha Murco elkapja Mirandát, akkor a lány végül megtörik Catch finom kacsói között, és megnevezi az információs forrást. Az élő Miranda állandó fenyegetettséget jelentett. Holtan viszont ötszázezer dollárt ért.

De ki lehetett ez a személy? Catch? Lenz? Az egyik kolumbiai úr? Vagy ők, vagy valaki, aki elég közelről ismerhette valamelyiküket ahhoz, hogy hallhasson a majdani nagy üzletről. Vagy kihagytam volna valamit?

Valaki kopogtatott a fürdőszoba ajtaján. – John, odabent vagy? – Susan volt az.

Ülő helyzetbe tornáztam magamat. – Igen. Egy perc, és

kijövök.

– Nem kell, csak tudni akartam, jól vagy-e.

Óvatosan kiléptem a kádból, közben a biztonság és egyensúly kedvéért megkapaszkodtam a törülközőtartóba. – Jó, lehet, hogy több lesz egy percnél, de legalább tiszta vagyok.

– Ez is nagy haladás.

Elmosolyodtam. – Várjál. – A derekamra tekertem a törülközőt, és kinyitottam az ajtót. Susan flanel férfipizsamában volt, a kezében fogkefe és egy tubus Colgate. A haját feltűzte, smink semmi, és annyira…

Annyira ellenállhatatlan volt. A karomba szerettem volna kapni, és soha nem elengedni. Nem tettem meg, de szerettem volna.

Végigmért, megszemlélte a csípőmön a régebbi zúzódást, az éppen elszíneződni készülő újakat a vállamon és a másik oldalon a karom alatt. – Sérült áru – mondtam, de nem mosolyodott el. – Minden rendben. Volt már rosszabb is.

– Istenkém, John. Miért csinálod?

– Miért veretem meg magam? Igyekszem elkerülni.

– Miért dolgozol olyan helyen, ahol ezen kell igyekezned?

Adhattam volna szellemesen meggyőző választ is – már annyiszor megtettem, amikor pontosan ugyanezt kérdezték tőlem. De valahogy most nem éreztem helyénvalónak. Komolyan kérdezte, és tartoztam neki a komoly válasszal. – Szeretem azt hinni, hogy valami jót teszek – mondtam. – Nem sokat, de talán valami keveset mégis. Miranda csak pár napja halt meg, de az újságok, a tévécsatornák már a következő történeten csámcsognak. Ugyanez a helyzet a rendőrséggel is. Közben meggyilkoltak egy lányt. Ennél jobbat érdemelt, Susan. Még akkor is, ha mindazt elkövette, amit mondanak róla, akkor sem érdemelte meg a halált. Úgy látom, hogy ha én nem teszek semmit, akkor ki más? Talán Leónak van igaza, és semmire se jutok, de lehet, hogy téved, és sikerül. És ha ezért gazdagabb leszek néhány kék-zöld folttal, hát istenem, még

mindig jobban jártam, mint Miranda. – Susan egy szót se szólt. – Ennyi.

Belépett a fürdőszobába, becsukta maga mögött az ajtót. Két kezébe fogta az arcomat, és a fülem fölött megsimogatta a hajamat. Fájt, amikor a karomba zártam. De nem engedtem el.

16

Alig volt annyi hely kettőnknek az ágyban, hogy egymás mellett heverjünk. A feje a mellkasom még nem összevert részén feküdt, lassan lélegeztünk, most tértünk magunkhoz. Az ujjhegyemmel a nyakszirtjét simogattam, az ő ujjai a köldököm alatti szőrszálakkal játszottak. Egyikünk se szólt egy szót se.

Azon gondolkodtam, milyen sok és ugyanakkor milyen kevés változott, ismét itt voltam, ugyanabban a lakásban, ugyanabban az ágyban, ugyanazt a könyvespolcot bámultam. A kampó még ott volt. Csak a madár tűnt el.

Megcsókoltam, amikor kijött a zuhanyból, majd besántikáltam a helyére, hogy magam is megmosakodjak. A zsákom még ott hevert, tiszta farmert és meleg inget húztam. Még mindig fájt mindenem, de már nem volt annyira rossz, ráadásul a sajgás egy részét igazán kellemes tevékenységnek köszönhettem.

Susan a szoba ajtajában várt, kezében egy halom jegyzet. – Elmondanám, hogy mire jutottam tegnap este. Rengeteget telefonáltam.

– Előbb a kávé.

A filtert a frigó vajtartójában találtam meg, egy kis csomag mogyorós kávé mellett. Magamnak ilyet soha nem vennék, de most boldoggá tett a kávé illata: meleg, gazdag és otthonos volt.

Mindkettőnknek töltöttem egy csészével, és Susan kiterítette az első lapot. – Steven Dubois. Dallas mellett van klubja, a Cooter's.

– A Cooter's.

– Az. Egyszer én is táncoltam ott. Nem annyira rémes hely. Kezdőknek jó, és Steve nem rossz fiú. Nem kényszerít, hogy olyasmit csinálj, amit nem akarsz. Nyílt felvételt tart, amatőr versenyeket és vizes-trikós bulikat szervez, a vendégek sem elviselhetetlenül bunkók. Inkább olyan úriemberfélék.

– Úriemberek, vizes trikók – a kettő valahogy nem tűnik összeegyeztethetőnek.

– Meglepődnél, ha látnád, mennyire összeegyeztethető. Mindegy, a lényeg, hogy felhívtam, és emlékezett a két Rianon lányra, '96-ban jelentek meg nála. – A papírjaiból olvasott tovább. – Azt mondta, hogy „frissek voltak, mint a harmatos fű, de belevaló csajok".

– Ilyen szavakat használt? Harmatos és belevaló?

– Így beszél. Emlékszem, az első este engem azzal mutatott be, hogy „Hölgyeim és uraim, engedjék meg, hogy bemutassam a napfényes kaliforniai Fremontból idelátogató lelkes és mesés Rachel Firestone-t."

– Hölgyeim és uraim? – hitetlenkedtem.

– Van ott néhány hölgy is.

– Nos, a meséssel nem vitatkozhatom – kortyoltam a kávéból. – A Mesés Firestone. Tetszik.

– Miért, lelkes nem vagyok?

– Órákat adhatnál lelkesedésből. És még mit mesélt Mr. Dubois?

– Mondom. Emlékezett rájuk, pár hétig nála táncoltak, majd odébb álltak. A férfiak imádták őket. Közös számuk volt, nem maguk vetkőztek, hanem egymást vetkőztették.

Eszembe jutott a fénykép, amelyen Miranda Jocelyn vállára hajtja a fejét, és átkarolja a derekát. Nem volt nehéz elképzelni, ahogy együtt táncolnak, és lehámozzák egymásról a ruhát.

– A második hely, ahol emlékeztek rájuk New Orleans-ban volt, a Sans Souci klub. – Susan felnézett a jegyzeteiből. – Csak azt mondom, ahol emlékeztek rájuk. Kábé húszan nem emlékeztek, vagy nem voltak hajlandóak szóba állni velem. A mamádnak rendes telefon-számlája lesz a távolsági hívások miatt.

– Semmi gond.

– Szóval, Sans Souci. Sosem jártam ott, de Matt Callan – egy ügynök, akivel én is dolgoztam valamikor –, szóval Matt azt mondta, hogy rendszerint ügynökségek kikerülésével vesznek fel lányokat. Szerintem Miranda és Jocelyn ebben az időben nem szerződött ügynökséghez, bár gondolom, megtehették volna. Na, a lényeg, hogy beszéltem a pasival, és miután megérttettem vele, hogy nem magamnak keresek munkát, sikerült rávennem, hogy emlékezzen. Úgy tűnik, hogy a számuk hosszú időre megragadt a férfiak fejében.

– Miért, annyira szokatlan volt?

– Hogy két lány egymást vetkőztesse? Én még soha nem láttam ilyet. Olyan van, hogy a hátsó szobában lány lánnyal, de az rendszerint egyszerű szexmutatvány, nem tánc. Abból, amit hallottam, úgy tűnik, hogy Miranda és Jocelyn igazán profi számot dolgoztak ki, rendes koreográfiával meg minden.

– Látványos lehetett.

– Igen, és ezzel el is érkeztünk a harmadik helyezetthez. Matt beszélt egy Morris Levy nevű alakról, aki egy klubhálózatot üzemeltet Jacksonville-től egészen Atlantáig. Matt szerint a nyolcvanas években felvásárolt egy csomó ócska, bezárófélben lévő lebujt, átnevezte őket Mo's-nak, a pincérnőkre forrónadrágot és hozzá illő trikót adott, kifestette a vécéket, és kinyitott. A klubok még most, húsz év múlva is üzemelnek, úgyhogy szerintem jól megy az üzlet.

– Te soha nem dolgoztál ott?

Susan megrázta a fejét. – Válj, majd meghallod, hogy miért nem. Matt azt mondja, hogy a táncosait soha nem szerződteti

le Mo's-hoz, mert Mo Levynek az a szokása, hogy a táncosok tudomása és beleegyezése nélkül videó felvételeket készít róluk. Nemcsak az előadásról. Az öltözőben, a fürdőszobában, az egész hátsó traktusban. Az összes rendes ügynök nagy ívben elkerüli, ami azt jelenti, hogy rengeteg amatőrt alkalmaz, meg olyan lányokat, akik vagy nem ismerik a dörgést, vagy nem kapnak melót jobb helyeken. Két főiskolás lány tökéletesen megfelelt neki.

– És mihez kezd a felvételekkel?

– Egy időben szexújságokban hirdette őket, úgy adta el, de azután bajba került miatta. Mostanában nem tudom, hogy csinálja, gondolom az Interneten keresztül csereberél. Vagy csak otthon nézegeti, vagy megmutatja a haverjainak. De Matt szerint most is készít felvételeket.

– És ezt honnan tudja?

– Mondtam, hogy itt mindenki tud mindenkiről. Terjed a pletyka.

– Rendben. És felhívtad Levyt?

Susan bólintott. – Matt adta meg a számát. Kérdeztem Mirandáról és Jocelynről, elmeséltem, milyen számmal dolgoztak, és azonnal pontosan tudta, kikről van szó. Mondta, hogy 1999-ben közel egy évig dolgoztak nála, az egyik klubból mentek a másikba. Nagyon népszerűek voltak, rengeteg vendéget hoztak be. Úgyhogy megkérdeztem, készített-e róluk felvételt.

– Egyszerűen csak feltetted a kérdést?

– Előbb a gyilkosságról meséltem. Elmagyaráztam, hogy ebben az ügyben a cégednek dolgozom. Őszintén megrendültnek hangzott. Persze lehet, hogy csak rettenetesen megijedt, nem tudom. Érzékeltettem vele, nagyon fontos lenne, hogy elmondjon mindent, amit tud, és miután elmesélte, mire emlékszik, megkérdeztem, nincs-e fényképe vagy videója legalább valamelyik lányról. Azt mondta, nincs.

– Szóval nincs semmije.

– Várjál. Azt válaszoltam, hogy mindent tudunk a videokazettákról, bizonyítékaink vannak, hogy még most is készít felvételeket, úgyhogy két választása van: vagy mindent megmutat Mirandáról és Jocelynről, vagy holnap arra ébred, hogy a zsaruk kopogtatnak az ajtaján.

– Jézusom!

– Azt is mondtam, hogy mindenegyes táncosát megkeressük, aki valaha vele dolgozott, és a jövő héten ki se fog látszani a perekből. Viszont ha elküldi nekünk, amire szükségünk van, akkor békén hagyjuk.

– Jesszusom! Leo imádna téged. Mit válaszolt?

Susan kortyolt egyet a kávéból. – Azt, hogy szorongatom a tökeit. És ez volt a legkedvesebb, a többit nem ismételném el. Így ment ez egy darabig. De a végén nem sok választása maradt. Megesküdött, hogy egy árva felvételt se készített a vécén meg egyebütt, de aztán annyit elismert, hogy az előadásukat felvette. A csomag holnap gyorspostával érkezik az irodádba.

– Elküldi a kazettát?

– A másolatot. Nem tudom, segít-e valamit, de ártani nem fog.

Hát igen, az ügy szempontjából talán nem. Megpróbáltam elképzelni, milyen lesz majd látni, ahogy Miranda előadja a számát, a tandem sztriptízt, amiről az összes klubtulajdonos ódákat zeng Új-Mexikótól Floridáig. Susan átnyúlt az asztalon, és a karomra tette a kezét.

– Nem kell megnézned – mondta. – Megnézem helyetted, és elmondom, ha van valami, amit tudnod kell.

Megráztam a fejem. – Ne. Ez is csak egy újabb sérülés, és el kell tudnom viselni. Leo a kezdetek kezdetén figyelmeztetett, hogy ha belemászom, nem fog tetszeni, amit megtudok. De ez nem változtat azon, hogy megteszem, amit meg kell tennem.

Susan visszahúzta a kezét, és lapozgatni kezdett. – Lebonyolítottam még néhány hívást tegnap, és még vagy

újabb húsz vár rám ma. Még mindig van három év, amiről nem tudunk, és a lányok még a közelébe se értek New Yorknak.

– És még mindig együtt táncolnak.

– Pontosan. Úgyhogy még rengeteg munka van hátra. Megteszem, amit tudok.

– Köszönöm – mondtam. – Tényleg nagyon köszönöm, Susan.

– Szívesen csinálom, tetszik. Érdekes, és közben legalább nem gondolok arra, hogy mi lesz velem munka nélkül, meg hogy az életben többé senki nem fog alkalmazni.

– Nyomozónak bármikor elmehetsz – mondtam. – Úgy látszik, van hozzá érzéked.

– És te? Te mit fogsz csinálni?

– Murco szerint Miranda bérelte fel a két betörőt egy bronxi klubban. Úgy terveztem, odalátogatok.

– Légy óvatos – kérte Susan.

Megszorítottam a kezét.

– Ha szükséged van valamire, hívj fel nyugodtan – mondta. – Ha itt nem vagyok telefonközelben, próbálj hívni a mobilomon. Beírtam a számomat a telefonodba, míg zuhanyoztál.

– Gondolod, hogy biztonságos? Megbízol bennem?

– Úgy döntöttem, hogy megkockáztatom – felelte.

17

A Wildman annyira különbözött a Sin Factorytól, amennyire ez csak lehetséges. Az épület maga csak egy emelet magas volt, viszont olyan hosszú, amit Manhattanben a felhőkarcolók árnyékának neveznek. Parkolójában elfért volna négy bérház is. A falakat mintha szürke lávakőből építették volna, a tető meg épp annyira ferde, hogy télen lecsússzon róla

a hó. A bejáratnál kivilágított reklámtábla hirdette a klubbot, de az ajtóban nem volt kidobóember, és még közvetlenül a bejárat mellett sem hallatszott ki egy hang sem.

Az utca másik oldalán, egy háztömbnyire parkolóhelyek, egy kicsi bolt, egy karate stúdió és egy fagyizóval egybekapcsolt videotéka volt. Egyiken se látszott, hogy valami nagy forgalmat bonyolítana.

Ahogy a Wildmanon sem. De ez nem meglepő, ha figyelembe vesszük, hogy még dél sem volt. Csak a megrögzött alkoholisták kezdik ivással a napot, és ugyanez igaz a sztriptízbárok szenvedélyes látogatóira. Délben, vagy egy órakor az ebédidőt kihasználva beesik egy-két üzletember, de reggel a klientúra kizárólag a szenvedélybetegekre, a munkanélküliekre és néhány véres szemű, éjszakai műszakból hazatérő melósra szűkül.

De a „24 órás műsor" felirat ott állt a hirdetőtáblán, tehát nyitva kell hogy legyen. Betoltam az ajtót, kifizettem a húszdolláros belépőt a rácsokkal védett üvegkalitkában ülő pasasnak, és átverekedtem magam az előteret a lényegtől elválasztó nehéz műanyagcsíkokból készült függönyön.

Pár pillanatra szükségem volt, hogy a szemem megszokja a fényviszonyokat. A terem gyakorlatilag az épület teljes mélységét elfoglalta. Öt emelvényt fából készült kifutó kötött össze. A terem legtávolabbi sarkában igazi, vörös függönyös színpad terpeszkedett, de senki nem állt előtte. Rét emelvényen zajlott a műsor. Az egyiken egy magas, Grace Jones típusú, apró és természetes mellű lány táncolt, a másikon egy velem nagyjából egy magasságú, dundibb lány dolgozott, a mellbimbóin ezüst dísz, a torkán tetoválás. Az ő mellei is természetesnek tűntek. Nem is gondoltam volna, hogy még találni olyan sztriptíztáncosnőt New Yorkban, akinek nem plasztikázott a melle, még ha ezért Bronxba is kell utazni délelőtt tizenegy órakor.

Néhány asztalnál ültek, de többnyire a székek még lábbal

felfelé álltak. Az egyik sarokban a pultos készülődött, a kartonokból a hűtőbe pakolta a sörösdobozokat. A pulton egy fatálban mogyoró és sós perec kínálta magát. Kivettem egy maroknyit, egyenként szemezgettem, miközben arra vártam, hogy a pultos velem is törődjön.

– Még nem nyitottunk ki, öregem. Majd fél óra múlva – közölte velem.

– Danny Matin itt van?

– Ilyen korán? Viccelsz, ember?

– Akkor ki van itt?

– Te meg én, ember. – Végzett egy karton Budweiser-rel, és nekilátott egy doboz Coorsnak. – Egyébként minek kell neked Danny?

Gyors mozdulattal kinyitottam majd becsuktam a tárcámat, hogy meglásson benne valamit, ami akár egy rendőrjelvény is lehetett volna. – Egy lány, aki itt dolgozott valamikor, rablásba keveredett, azután holtan találták. A kapcsolatait nyomozzuk.

– Jessie-ről beszélsz? Rosszfajta lány volt az. Mindenki tudta.

– Hogy érted?

Közelebb lépett, és a pultra könyökölt. – Kereste magának a bajt. Olyan pasikat vitt hátra a VIP szobába, akiket még az utcán is nagy ívben elkerülnék, kettőt egyszerre. Helyes kis fehér lányka, és nálánál kétszer nagyobb benga pasasokat visz hátra. Minél többet húztak le a sitten, annál jobban szerette őket.

– És mit csinált velük hátul?

– Nem tudom én, ember, de akármit, az biztos jó lehetett, mert rendszeresen kértek még belőle. De nem az a fajta ismétlés volt, amit Danny igazán csíp. Megmondom, ahogy van, örült, mikor a lány nem jött többet. Azért persze aggódott kicsit, hogy nem lett-e valami baja, nem ölték-e meg. Gondolom pont ez történt.

Stimmelt. Ha két nehézfiút keresett, hogy elvégezzék a

melót, akkor ez volt az a hely, ahol megtalálhatta őket. Úgy tűnt, bukott a bronxi nehézfiúkra.

– Milyen műszakban dolgozott?

– Változó. Voltak hetek, mikor tíztől háromig, mint most. Máskor meg hajnali kettőtől reggel hétig. De csúcsidőben soha. Nem az a fajta volt.

Ez is stimmelt: egyszerre nem lehetett két helyen, és amit csúcsidőnek neveznek itt, azt a Sin Factoryben töltötte.

Elővettem a *Daily News* címlapjáról készült fénymásolatot, széthajtogattam, és átnyújtottam. – Csak a biztonság kedvéért, róla beszélünk?

Csak egy pillantást vetett rá. – Igen. Persze másképp nézett ki, mikor táncolt, de igen, ez ő is lehet.

– Lehet?

– Ember, mutogatsz itt nekem egy újságról készült fénymásolatot, és a kép akkor készülhetett, amikor a lány még iskolás volt, vagy mi. Esetleg főiskolás? A legtöbb, amit mondhatok, hogy ő is lehet. Ha egy fekete lányt mutatsz, akkor azt mondom, hogy ő nem lehet.

– Szóval csak annyit tudsz, hogy ez a lány, meg az, akit te Jessie-nek nevezel, fehér volt.

– Nem, ember. Szerintem ő az. Hát, nem is tudom. – Megint megnézte a fényképet, majd visszaadta. – Csak hát felnőtt azóta, hogy ez a kép készült.

Mindannyiunkkal ez történik, mondtam. De csak magamban.

Otthagytam a névjegyemet, hogy ha Danny Matin bejön, majd adja oda neki a pultos. Matin volt a tulaj. Nem gondoltam, hogy többet tudna elmondani nekem, mint amennyit Catchnek mondott, az sem kizárt, hogy soha nem hív, de ezt csak akkor tudhatja meg az ember, ha próbálkozik. Aki nem kérdez, nem kap választ. Nagyon sokat a pultostól sem tudtam meg, mégsem tartottam elvesztegetett időnek,

amit itt töltöttem. Látni akartam azt a helyet, ahol Miranda táncolt, a helyet, ahol felbérelte azt a két embert, akik kirabolták Murcót. Mikor a kirakós játék darabkáit helyezgeted, nem minden darab egyformán fontos – van ami csak egy kis eget mutat, nem pedig George Washington fejét, de csak akkor kész a kép, ha minden a helyére került.

Metróval mentem vissza Manhattanbe. Rengeteg időm volt gondolkozni. Mikor felhívtam Murcót, hogy adja meg Matin nevét, Miranda címét is elkértem. És most oda tartottam. Mit fogok ott találni? Talán semmit, mert körülbelül ugyanezt találta Catch is, amikor átkutatta a helyet. De megint csak az volt a helyzet, hogy a teljes képet akartam látni, és ehhez nekem is látnom kellett azt a helyet, ahol Miranda lakott, ahol Murco pénzének nyoma veszett.

– Csak az idejét vesztegeti – mondta Murco. – Mi már alaposan átkutattuk. Nincs ott semmi.

– Minden tiszteletem mellett, se maga, se a fia nem nyomozók.

– A rendőrség is átkutatta.

– Azt akarja mondani, hogy a rendőröknek soha semmi nem kerüli el a figyelmét?

Ezen nevetett, legalábbis valami nevetésféle hagyta el a torkát. Csúnyán hangzott. – Nézzen körül, ha akar, Mr. Blake. De az óra ketyeg, és én nem vagyok türelmes.

– Én sem – feleltem.

Szerettem volna tudni, mit tesz, ha tényleg találok valamit, és az, amit találok arra utal, hogy valaki hozzá közeli ember adott tippet Mirandának. Talán nem lepi meg, hogy valaki, akitől a drogot szerzi be elárulta, de mi van, ha az áruló a saját fia, vagy a klub vezetője, akivel évek óta együtt dolgozik?

– Mennyire biztos abban, hogy Miranda kapta a pénz felét?

– Teljesen.

– Nem lehetséges, hogy hazudott az a két ürge, vagy igyekezett elhallgatni valamit?

– Dehogynem. Próbálkoztak. De nem sokáig.

– Nos, ha a pénz valamikor a lakásában volt, és most nincs ott, akkor azt valaki elvitte onnan. Nem hinném, hogy a rendőrség lelt volna, ugyanis keményebben dolgoznának az ügyön, ha fél milliót találtak volna készpénzben az áldozat lakásában. Ami azt jelenti, hogy a pénz a gyilkosnál van. És ha ez stimmel, valaki az épületben láthatott vagy hallhatott valamit.

– Csak találgat.

– Persze, hogy találgatok. Miért, mit gondolt, miből áll egy nyomozó munkája?

– Csak annyit mondhatok Mr. Blake, hogy jobb lenne, ha találna is valamit. De hamar.

Mielőtt elindultam volna Bronxba, Leot is felhívtam, és villámgyorsan elmeséltem, hogy állnak a dolgok. Úgy gondoltam, hogy talán észrevesz valami kapcsolatot, vagy olyan irányt mutat, ami az én figyelmemet elkerülte. De csak azt mondta, amit Susan is, azaz, hogy vigyázzak magamra, és legyek óvatos.

– Eddig sikerült két veszedelmes embert magadra haragítanod. Wayne-t és Royt. Pillanatnyilag úgy néz ki, mintha jóban lennél Khachadurianékkal, de ki tudja, meddig tart ez a nagy barátság. Azután ott az a lány, akit beköltöztettél anyád lakásába. Rendben lévőnek látszik, de az igazság az, hogy nem tudod, számíthatsz-e rá.

– Miatta nem aggódom – mondtam. – De Murcóék-kal már más a helyzet. Egyrészt, mit tesz, ha előállok valamivel, és kiderül, hogy egy közeli cimborája verte át, aminek igen nagy a valószínűsége?

– Ahogy a seregben mondtuk, így megbasznak, úgy megkúrnak. Ezért mondom, hogy légy óvatos.

– Más tanácsod nincs? – kérdeztem. – Mindig elő tudsz állni valamivel.

– Öt nappal ezelőtt adtam egy tanácsot. Azt mondtam,

maradj ki ebből. Nem hallgattál rám. Most azután már végig kell járnod az utat.

A metrókocsi csikorogva fékezett, és a hangosbeszélőn megszólalt a hang: – Nyolcadik sugárút, végállomás. Átszállás az A, C és E vonalakra.

Kipréseltem magam az ajtón, csatlakoztam a déli tömeghez, és kikönyököltem magam az utcára. Az egyik kezem szigorúan a kabátom zsebében, úgy másztam meg a zsúfolt lépcsőket.

– Akkor legalább feljöhetnék a másik pisztolyért? – kérdeztem Leot.

– Igen – mondta, – talán ez lenne a legokosabb.

18

Újra ellenőriztem a címet a kis papírdarabról, amire korábban felfirkantottam. Átalakított gyárépület volt Manhattan nyugati szélén, ahol még minden úgy maradt, ahogy ötven évvel ezelőtt volt. Legalábbis kívülről – odabent új liftek, drótszobrokkal díszített előcsarnok, falba süllyesztett világítótestek, és a lakbér minden bizonnyal olyan magas, hogy akkor is nehéz kifizetni, ha adómentes jövedelemből él az ember. Az üvegajtón át figyeltem, hogy egy nehéz télikabátos férfi lép ki a liftből. Kitértem az útjából, mikor kijött az épületből, ő meg tartotta nekem az ajtót. Megköszöntem, és bementem.

A papírdarab szerint a 4-J lakást kerestem. Liften felmentem a negyedik emeletre, és követtem az egykori raktárépület választófalának maradványát. A New-York-i háztulajdonosok tudják, hogyan lehet megnyitni egy pénztárcát, tudják, mitől döglik a légy: húzz fel néhány falat, és az omladozó ipari létesítményt ezrekért lehet kiadni a törtető fiataloknak, akik nem engedhetik meg maguknak, hogy a központban lakjanak,

de kényesek ahhoz, hogy Brooklynban vagy Queensben béreljenek maguknak lakást. A 4-J volt a folyosón az utolsó lakás. Mivel korábban már jártam ilyen épületekben, azt is tudtam, hogy valószínűleg ez a legkisebb alapterületű bérlemény, amit a megmaradt területből alakítottak ki, miután az emeletet már megtervezték és beépítették.

Kulcsom nem volt, de Catch Khachaduriannak sem. Az ajtó és a zár közé csúsztattam egy lejárt hitelkártyát, erősen a zár nyelvének feszítettem. Ha a biztonsági lánc be lett volna tolva, semmire nem megyek, de miért tette volna helyére bárki is a biztonsági láncot egy meggyilkolt lány lakásában? Itt legalábbis senki nem tette. Az ajtó felpattant.

A lakás valóban kicsi volt, bár már láttam ennél kisebbet is. Az egyik falon régi, drótháló ablak a nyers téglában, a csíkos radiátor ontotta a meleget. Keret nélküli futón matrac a szomszédos fal mellett, néhány *Cosmo* és *Us* rendben sorakozott a matrac végénél. A padló csupasz, de tiszta. A falakon semmi. Vagy a korábbi látogatók távolítottak el mindent, vagy Miranda igencsak spártai életet élhetett itt. Valószínűleg nem sok időt töltött otthon. Nem is volt nagy a kísértés, hogy itt legyen, és ahogy körbe néztem, elismertem, hogy nagyon sokat jelenthetett neki az a félmillió dollár. Nem milliókat, nem azt, hogy ezért ölni vagy halni érdemes; soha senki nem csinált volna filmet ilyen piti tolvajokról, de ha tied a pénz, akkor valódi ágyad lehet, rendes lakásod a város egyik rendes negyedében, talán még képeket is akaszthatsz a falra, és nem kell minden megszenvedett dollárodat a háziúr távoltartására tartalékolnod.

A szoba távolabbi végében volt a konyha. Egy keskeny pult választotta el egymástól a kétplatnis villany-tűzhelyet a mosogatótól. A mosogató alatt miniatűr hűtő, felette két beépített konyhaszekrény. A hűtőben lévő néhány alma már kezdett rothadni, mellette a cukortartó, amit Miranda vélhetőleg a bogarak elleni védekezés gyanánt tárolt a

jégszekrényben, két tonhalkonzerv és egy fél citrom. A szekrényben a Lipton filteres tea doboza félig üresen, néhány edény és két bögre mellett állt.

Rendes ruhásszekrénye nem volt, egy magas fiókos szekrényben tartotta a ruháit. Nem gondosan összehajtogatva, de ezt nem is várhatta az ember, mivel legalább kétszer feltúrták a szekrényt. Rengeteg trikó, néhány pulóver, pár szoknya és ruhák. Fehérnemű. Furcsa érzés volt a ruhái között matatni. Tíz év óta itt és most kerültem legközelebb Mirandához, és ennél közelebb már soha nem kerülhetek. A ruhákon érezni lehetett az illatát, a csendes, nyugodt élet szagát, ami minden zsúfolt ruhásszekrényt áthat egy idő után, s noha nem pontosan az az illat volt, amire emlékeztem, mégis elegendőnek bizonyult ahhoz, hogy a legkülönbözőbb emlékeket hívja elő.

A melltartók elárulták, mekkora melleket képzelt magának, és bizony itt határozott növekedést állapíthattam meg, bár nem közelítette meg Mandy Mountains kebelméretét. Arra vártam, mikor találom meg a jelmezeit, a munkaruháit, és végül a fiók alján bukkantam rájuk. Vékony köpeny, egy Lycra trikó, tangabugyik a legkülönbözőbb színekben, elől nyitható szatén melltartók, könyökig érő kesztyűk. Néhány cipő. Egy halom harisnya.

A keskeny folyosó egy meglepően tágas hálószobába vezetett. A pipereszekrény ajtaja néhány centire nyitva volt, és mikor be akartam csukni, makacsul újra felpattant. Nem sok volt a polcokon: néhány rúzs, szemceruzák, szemhéjpúder. Orrspray, egy kis üveg Anbesol, egy nagy üveg körömlakklemosó, egy háromszázas csomag vattapamacs, bár most már csak ötven lehetett benne, egy kis tubus fogpaszta, amiből szinte már mindent kipaszíroztak. Se fogkefe, se hajkefe, de úgy véltem, ezeket bizonyára a rendőrök vihették el. Ez a legegyszerűbb módja a DNS-teszt elvégzésének, erről beszélt Kirsch is. Annál jobban meglepett viszont, hogy semmi

nem utalt arra, hogy kontaktlencse viselőjének a lakásában járok: nincs se tisztító folyadék, se lencsetartó, se pótlencse. Talán ezeket is elvitte a rendőrség, vagy pedig tévedtem, és nem váltott kontaktlencsére. Talán lézeres szemműtétet végzett el rajta egy rianoni lepusztult szemész, vagy valaki, abból a tucatnyi emberből, aki a metrón hirdeti magát.

Visszamentem a nappaliba. Még mit kéne látnom? Több szoba nincsen. Felemeltem a futont, elhúztam a szekrényt a fal mellől. Nem volt több szakadt papírtekercs. Az asztalka tetején a telefon, és a padlón álló kis képernyős televízió még működött, tehát sem a telefon-vállalat, sem a kábelszolgáltató nem szüntette be még a szolgáltatást. Talán senki nem értesítette őket.

Átlapoztam a magazinokat, de néhány előfizetést reklámozó cédulán kívül semmi nem esett ki a lapok közül. Visszaraktam mindet a helyére. A bejárati ajtón lévő akasztón egy vörösesbarna baseballsapka és egy világoskék farmerdzseki lógott. Átkutattam a zsebeit, találtam bennük egy összegyűrt papírzsebkendőt és egy csomag mentolos cukrot.

A lakás olyan csupasz volt, akár egy hotelszoba, kicsi ennivaló, televízió, telefon – olyan ember otthona, aki megszokta, hogy bármelyik pillanatban kaphatja a cókmókját, és tovább áll, olyasvalakié, aki megszokta, hogy minden holmija elférjen a kocsi csomagtartójában. Hány évet tölthetett Miranda az utakon? Ötöt? Hatot? Amennyire tudtam, az sem kizárt, hogy csak mostanában jött vissza New Yorkba, közvetlenül azelőtt, hogy munkát talált a Sin Factoryban. Ha tovább élt volna, talán még gyökeret ereszt, de ez már nem következhetett be.

Persze valamikor itt voltak a gyökerei. Az anyja. Én. Képtelen voltam kiverni a fejemből, hogy ha tovább él, ha tovább marad a városban, talán felhívott volna. Az is lehet, hogy megpróbálta. Néha üzenet nélküli hívás érkezett a

rögzítőmre, vagy az éjszaka közepén megcsörrent a telefonom, de nem szólt bele senki. Lehet, hogy ő volt az egyik?

Vagy talán megpróbált keresni, de ebben megakadályozta a titkosított számom? Ha benne lettem volna a telefonkönyvben, akkor felhívott volna, hogy segítsek neki?

Talán. Talán. De most már teljesen mindegy.

Kilestem a kukucskáló lyukon, hogy biztos legyek benne, üres lesz a folyosó, mikor kimegyek.

4-I lakás nem létezett, és eredménytelenül zörgettem a 4-H ajtaján. De a 4-G otthon volt: az ajtón kiszűrődött a rádió hangja, és a kopogtatás után valaki lehalkította. Lépések közeledtek, és kattant a kukucskáló lyuk műanyag fedele, amikor elhúzta valaki.

– Igen?

– Elnézést a zavarásért – kezdtem. – John Blake vagyok, és az egyik szomszéd, Miranda Sugarman halála ügyében nyomozok. – A kukucskáló lyuk elé tartottam az igazolványomat.

– Nem ismerek semmilyen Sugarmant.

– A 4-J lakásban lakott, a folyosó végén.

– Ja, Winston bérlője. Akkor ezért volt itt a rendőrség vasárnap. Nem tudtam, hogy meghalt. – Kulcs fordult a zárban, és az ajtó résnyire kinyílt, egy öregasszony arca bukkant fel. – A rendőrségtől van?

– Nem – feleltem. – Magánnyomozó vagyok. És a Sugarman család barátja.

– Aha. – Megvakarta az állát. – Mi történt?

– Sugarman kisasszonyt vasárnap reggel a munkahelyén, egy klubban holtan találták – magyaráztam. – Szeretném kideríteni, mi történt a halálát megelőző napokban. Látott bárkit, aki bement vagy kijött a lakásából?

– Nem az ő lakása, hanem Winstoné. De ő már régóta nem lakik itt. – Az öregasszony lehalkította a hangját. – Nem

szabad kiadni albérletbe a lakásokat, de sokan mégis megteszik. Tudja, suba alatt. A többiek meg nem néznek oda.

– Mióta lakott itt Miss Sugarman?

– Hat hónapja? Hét? – A néni úgy nézett rám, mintha én tudnám a helyes választ. – Üdvözöltem, amikor beköltözött, emlékeznem kéne. Winston is vele volt. Áprilisban volt, szóval akkor nyolc hónapja.

Bólintottam.

– Nagyon szép volt. Először azt hittem, a barátnője, de a lány azt mondta, hogy csak a lakást veszi ki.

– Beszélgetett vele?

– Beszélgetni? Hisz látni is alig láttam. – Az öregasszony megcsóválta a fejét. – Késő este jött-ment, és mindig sietett. Hallottam a folyosón, de mire kinéztem, már el is ment.

– Voltak látogatói, nem emlékszik?

– Persze, néha.

– Mostanában?

– Hadd gondolkodjam. – Türelmesen vártam. – A falak, tudja, nagyon vékonyak, mindig hallani, ha valaki végigmegy a folyosón. 4-J? Nem is tudom. A rendőrök is ezt kérdezték, de mondtam, hogy semmiben sem vagyok biztos.

– Nem emlékszik, szilveszter este látott valakit? Vagy másnap?

– Szilveszterkor biztosan. Egész éjjel nagy volt a jövés-menés. Buliba mentek, azután hajnali egykor jöttek haza. Nagyon hangosak voltak. És azután vasárnap délelőtt jöttek a rendőrök.

– És szombaton korán reggel? Nem látta, hogy valaki bement vagy kijött a lakásból?

– Nem állok egész nap az ajtóban, hogy azt lessem, ki jön ide!

– Tudom, csak arra gondoltam, hogy esetleg emlékszik, ha valaki jött volna.

– Csak azért, mert egész nap itthon vagyok, még nem kell

azt hinni, hogy az a fajta vagyok, aki mindig beleüti az orrát mások dolgába.

– Biztosra veszem, hogy erről szó sincs – mondtam. – De ha véletlenül észrevett valamit, ha látott, vagy hallott bármit, az rettentő sokat segíthetne nekünk a nyomozásban – a kukucskáló lyuk alatti névtáblára sandítottam –, Mrs. Krieger. Rendkívül fontos, hogy megossza velünk, ha tud valamit.

– Amikor legutóbb láttam, hogy bemegy valaki a lakásba – kezdte nagyon lassan –, az úgy egy hete lehetett. A szemetet vittem ki, és amikor visszajöttem, láttam, hogy egy fiatal lány csenget. Azt hiszem, az volt az utolsó alkalom, hogy valakit bemenni láttam a 4-J-be, kivéve, persze amikor a kábeltársaság küldött ide valakit.

– Hogy nézett ki a lány?

Felvonta a szemöldökét, és ezzel együtt a vállát is. – Csak egy pillanatra láttam, hátulról.

– Miranda ajtót nyitott?

– Nem tudom, de gondolom, igen. – Mrs. Krieger töprengett egy picit. – Igen, hallottam, amikor becsukódott az ajtó.

– És semmire nem emlékszik a lánnyal kapcsolatban?

– Nem. Csak arra, hogy virág volt nála.

– Virág?

– Papírba csomagolva, tudja, ahogy az utcán árulják. – Az öregasszony egyik lábáról áttette a súlyát a másikra, közben megrándult az arca. – Ez minden, amire emlékszem.

– Sötét volt a haja, vagy szőke?

– Azt hiszem, szőke. Sapka volt rajta, tudja, amilyet a fiatalok viselnek, de alatta, ebben egész biztos vagyok, szőke volt.

Szőke, sapkás lány, kezében virággal. A virág miatt Jocelynre tippeltem, de ez butaság, bárki lehetett.

A sapkáról viszont eszembe jutott a sapka Miranda ajtaján. – Nem emlékszik véletlenül, milyen színű sapka volt?

Látszott, hogy nagyon igyekszik. – Piros? Sötétpiros,

majdnem bordó.

Ez az. Akárki viselte, otthagyta Miranda lakásában. Ami szép és jó, csak semmivel nem vitt előrébb, még mindig fogalmam se volt róla, mi történt Murco pénzével.

– Biztos, hogy később senki nem látogatta meg? Harmincegyedike délutánján, vagy elsején hajnalban? – Próbáltam elképzelni, mekkora csomagba férhet el félmillió dollár, és milyen nehéz lehet. – Valaki, akinél bevásárló táska volt, vagy hátizsák, esetleg egy bőrönd.

Mrs. Krieger a fejét rázta. – Csak a kábeltársaság embere. Kerekes kocsival érkezett, tudja, amit a fogójánál húznak. De senki, akinél táska vagy bőrönd lett volna.

– A kábeltársaság szilveszterkor küldött ide valakit?

– Nem, ez még szombaton volt, úgy öt óra körül. Én is meglepődtem. Rendszerint lassan jönnek, ünnepnap meg nem is érdemes próbálkozni velük. De annyira rossz volt az adás, hogy valaki biztos értesítette őket.

– És bement a 4-J-be?

– Nem is tudom, talán a 4-H volt. Csak akkor láttam, amikor már visszafelé jött a folyosón. Szerettem volna, ha hozzám is bejön, de azt mondta, hogy már máshova hívták, időre megy. Nagyon udvariatlan volt.

– És maga után húzta a táskát?

– Persze, abban voltak a szerszámok.

– Mrs. Krieger – kezdtem –, hogy nézett ki az az ember?

– Nem tudom. Fiatal volt, nem annyira, mint maga, de fiatal. Talán negyven lehetett. Nagyon alacsony.

– Mikor azt mondja, nagyon alacsony… alacsonyabb, mint én?

– Persze. Sokkal alacsonyabb.

Sokkal alacsonyabb. – Sötét hajú? Pomádézott sötét haj?

– Igen! Nagyon zsírosnak látszott. Tudja, a szerelők, akiket ide küldenek, nem valami tiszták.

Nagyon alacsony. Pomádés haj. Körülbelül tízezer emberre

illik a leírás New Yorkban, talán többre is. De nem ebben az esetben. Ebben az esetben egyetlen emberről lehet szó: Wayne Lenzről. – Miből gondolta, hogy a kábel társaság küldte?

– Természetesen ő mondta. Amikor kijöttem a folyosóra, és megkérdeztem, hogy mit keres itt. És az övén ott lógtak ezek a micsodák, tudja, a szerszámok, amiket használni szoktak.

Csak az isten a tudója, mi lóghatott azon az övön, és az isten a tudója, mit mondhatott a férfi ennek a minden lében kanálnak, amikor az kidugta a fejét az ajtón, és megkérte, hogy javítsa meg a kábelt. De azt sejtettem, hogy mit vitt a kerekes kocsiban.

19

Ismét kint voltam az utcán. Nagyon hideg lett, a szél is megerősödött, amíg bent beszélgettem, és szinte a csontomig hatolt. Szorosan összefogtam a kabátomat. Nyomott Leo pisztolya a zsebemben.

Lenz. Ennek van értelme. Kétszeres lúzer, aki egy sztriptízbárban dolgozik, mert soha nem sikerült igazán nagyot dobnia, és akkor jön a nyeremény, amire egész életében vágyott: a főnöke egy egymillió dolláros üzletet akar nyélbe ütni, ráadásul készpénzben. Ezt nem hagyhatja ki.

De nem dolgozhat saját maga, mert nem az az izomgép típus, és egyébként is, mi lesz, ha lebukik? Pontosan tudja, mit tenne vele Murco. Úgyhogy ráveszi az egyik lányt, hogy dolgozzanak együtt. Kiszúrja azt az egyet, aki nem igen keveredik a többiekkel, a lányt, aki valahogy kilóg a sorból. Mert teljesen mindegy, hány éve táncolt Miranda, képtelen voltam elhinni, hogy tökéletesen beilleszkedett, hiszen valamikor a Rianonba járt orvosi előkészítőre, az isten szerelmére!

Lenz kidolgozza azt a tervet, amelyik mind a kettőjüknek

védelmet biztosít: a lány béreljen fel két keményfiút a város másik végéből, azok majd elvégzik a munka nehezét, megkapják a részesedésüket, a maradékon meg ő, Lenz osztozik Mirandával. Bizony Lenznek mindössze pár százezer jut az egy millió helyett, de az ő mércéjével mérve még ez is nagy fogásnak számít, és nem ő lesz az az ember, aki pisztollyal kényszeríti valamire Murco Khachaduriant.

De valami valahol elcsúszott. A két főszert elkapták. Beszélnek, és Lenz megtudja, hogy mit mondtak. Talán Catch meséli el neki egy rossz pillanatában. És most minden veszni látszik. Ha a két pasas beszélt, akkor Miranda élete egy hajítófát se ér. És ha Miranda is beszél, akkor Lenz élete se ér egy hajítófát.

Már ha beszél. Másrészről viszont mi van, ha meghal? Akkor Lenzé lesz a teljes ötszázezer, nem kell osztoznia rajta semmilyen arányban. És ha Miranda halott, Murco talán nem keres több tettest. De ha meg is teszi, sehogy se kapcsolhatja össze Lenzet a rablással. Lenz bizonyára nagyon óvatos volt, vigyázott, hogy ne lássák együtt Mirandával. Hogy bizonyítsa ártatlanságát, nem rohan el azután, hogy lelőtte a lányt, épp ellenkezőleg, ott marad a holttest mellett, és hívja a mentőket. Hát tenne ilyet egy bűnös ember?

A kép nem teljes, és a részek sem illettek össze tökéletesen. Ott volt a gyilkos fegyver. Hogy szabadulhatott meg tőle Lenz még a rendőrség érkezte előtt? És az időzítés: Miranda jóval azelőtt vállalhatott állást a Wildmanben, hogy Lenz tudomást szerzett Murco üzleti lépéséről. Mennyi ideje építgethette a tervet? De a darabkák többsége azért a helyén volt, és nem éreztem késztetést, hogy ölbe tett kézzel kivárjam, míg a többi is oda kerül.

Felpattintottam a mobilomat, beléptem egy kapualjba, hogy ne csípjen a szél. Előhívtam a telefonkönyvemet, és addig keresgéltem a nevek között, míg megtaláltam Susan számát. „Susan F”. Tárcsázás közben jöttem rá, hogy még mindig nem

tudom, mit jelent az 'F'. Valószínűleg nem Firestone-t.

Susan a harmadik csöngetésre vette fel. – A gyilkosság délutánján Lenz kábelszerelőnek öltözve ment Mirandához – mondtam. – Olyan időpontot választott, amikor tudta, hogy Miranda nem lesz otthon. Megtalálta a pénzt, és a szerszámos ládában elvitte.

– Biztos?

– Egy szomszéd látta. A leírás illik rá.

– És ez azt jelenti, hogy ő a gyilkos is?

– Nem feltétlenül. De érdemes ebbe az irányba is nézegetni.

– Most mi a terved?

– Beszélek vele, és kiderítem. Tudod, hol lakik? Mondott valamit, amíg vele dolgoztál?

– Azt tudom, hogy metróval jár dolgozni, a hetes vonalon. Mindig panaszkodott, hogy milyen soká tart az út – felelte Susan. – Ez minden.

– Ez is rengeteg.

– John, vigyázz magadra. Wayne dühös ember, és könnyen megvadul.

– Nem ő az egyetlen.

Metróval kimentem a Times Square-re, és épp akkor ugrottam fel a hetes vonal egyik szerelvényére, amikor záródtak az ajtók. Megkezdődött a hosszú, lassú út Flushing felé, a hangosbemondó valamit recsegett, de egy szavát se értettem, bár nem is nagyon igyekeztem.

Körülbelül egy óra múlva kiszálltam a Main Street és a Roosevelt kereszteződésénél. Itt van Flushing kozmopolita környéke: ázsiai éttermek és fűszerboltok, gyógyszertárak, vegyeskereskedések, ahol ginzeng gyökeret és Coppertone-termékeket árultak, újságosbódék, ahol külföldi lapokat és nemzetközi híváshoz való telefonkártyákat lehetett venni. Az egyik videóbolt a legújabb Chow Yun-Fat filmet hirdette, a két betűs kínai cím fordítása *A távoli dobok pergése* lett. A

McDonald's és a CitiBank feliratát eltakarták az ázsiai betűk. De itt-ott, nyomokban még felfedezhető volt a régi Flushing: egy férfiöltönyöket és ágyneműt hirdető Macy's, egy pékség, a kirakat sarkában szerény felirat, hogy a bolt kóser. A járdák zsúfoltak, és mindenki melegebben öltözött, mint én. Zsebre dugott kézzel törtem át a tömegen.

Volt rá egy órám, hogy lenyugodjak, megmásítsam a szándékomat, és ne tűzzek össze Lenzzel. De az utazás épp az ellenkező hatást váltotta ki belőlem.

Miután elhagytam a Roosevelt sugárutat, a jól ismert queensi látkép fogadott: a hatemeletes vöröstéglás házak sorát meg-megszakította néhány egy- és kétszintes családi ház, keskeny gyepcsíkokat szorítottak a ház és a járda közé. Elhagytam a Uniont, és befordultam a Bowne-ra.

A telefonkezelő a 718-as körzetben két W. Lenzet talált, de csak egyikük élt a hetes metróvonalon. Az a W. Lenz itt lakott, abban az épületben, amelynek faragott alapkövére domborműként vésték fel, hogy MCMXLI-ben épült. A bejárati kaptot nem zárták, és a lépcsőházha vezető ajtót, amit mindenütt bezárnak, egy gumi ajtótámasztóval ékelték ki. Valaki éppen költözik, vagy a csomagjait hozza be a kocsiból. Épp csak egy perc, közben miért ne maradhatna nyitva az ajtó? Hiszen az ember éppen ezért él Flushingban, és nem Manhattaniben.

A kapucsengőnél Lenz neve mellett a 3-B lakás állt. Nem nyomtam meg a gombot.

Gyalog indultam felfelé. Rendszerint, ha déjá vu érzés keríti az embert a hatalmába, nem tudja megmagyarázni az okát, de most nem volt nehéz dolgom. Lassan, óvatosan araszoltam, megtámaszkodtam a falnál, egyik lábamat puhán tettem a másik elé, igyekeztem a lehető legkisebb zajt csapni. Senkivel sem találkoztam, de a kezem, minden eshetőségre készen, a zsebemben lévő fegyveren volt.

A második emeleten késői ebéd vagy korai vacsora illata

terjengett. A harmadikon semmilyen szagot nem éreztem. Az emeleten négy lakás volt, a B a folyosó végén, szemben az A-val. Mielőtt az ajtóhoz értem, elővettem a pisztolyt, majd hallgatóztam, s csak utána kopogtattam. Semmi.

Nincs otthon? Már elment dolgozni? Ismét kopogtattam, és amikor senki sem válaszolt, megint, ezúttal hangosabban.

– Igen? Ki az?

Az ő hangja. Éreztem, hogy az arcomba szökik a vér. – Michael Stern nyomozó vagyok. Lenne néhány kérdésem önhöz, Mr. Lenz.

– A kibaszott életbe! – Hallottam, hogy kiakasztja a biztonsági láncot. – Maguk sose állnak le. – A felső zár elfordult. Az ajtó résnyire kinyílt. – Mi a…

Nem vártam meg, míg befejezi. A sarkamat a résbe dugtam, és teljes erővel benyomtam az ajtót, közben felemeltem a pisztolyt, és beléptem. Lenz botladozva hátrált, és nekiütközött a kanapénak. Az ajtó a belső falnak ütődött, visszapattant és becsapódott. Mentem Lenz után. Láttam a szemén, hogy felismer. – Tartsa a kezét, ahol van – figyelmeztettem. – Ne nyúljon a zsebébe, mert meghal. Forduljon meg. Forduljon meg! – Mutattam, hogy a kezét tegye a szék háttámlájára, álljon terpeszbe, és fél kézzel végig tapogattam, ahogy Leo tanította. Visszaléptem, és ekkor felém fordult.

– Mi a francot akar? – kérdezte.

– Pofa be! – Gyorsan jobbra-balra pillantottam. A lakás egyhálószobás lehetett, mert a nappaliból csak három ajtó nyílt. A távolabbi falnál lévő nyitva volt, egy apró konyhába vezetett. A maradék kettőből az egyik a fürdőszobába, a másik a hálóba. A falon egy Pat Nagel poszter, egy nő éppen lehámozta magáról a trikóját, egyik melle pucér már, egy Leroy Neiman plakát, két színpompásan dühöngő kokszolóról. – Üljön le, és tegye mindkét kezét az ölébe.

Először mintha ellenkezni akart volna, de kezemben a

pisztollyal egy lépést tettem előre, és a fegyver csövét a homlokának szegeztem. Leült.

– Jobban kellett volna ügyelnem magára a klubban – mondta.

– Lehetséges. De nem ezt tette, és most itt vagyok. Maga pedig válaszolni fog mindenegyes kérdésemre, vagy nagyobb lyukat ütök a fejébe, mint maga Mirandáéba. Bizony, Mr. Lenz, tudom, hogy maga tette.

– Bassza meg – mondta végtelen undorral. – Kibaszottul semmit se tud.

Hirtelen megértettem, hogyan nézhette végig Murco, amint a fia egyenként töri ki a két betörő fogait.

– Semmit se tudok? – kérdeztem. – Tegyen próbára. Tudom, hogy Miranda a Wildmanben táncolt. Tudom, hogy maga súgott az üzletről, maga tanácsolta, hogy béreljen fel két betörőt. Tudom, mit művelt Murco avval a kettővel, és tudom, halálosan rettegett, hogy ugyanez lesz a maga sorsa is, ha Miranda köp. Tudom, hogy járt Miranda lakásában, és ellopta a félmillió dollárt, kábelszerelőnek adta ki magát, és a szerszámos táskában hozta ki a pénzt. És tudom, hogy aznap késő este felvitte Mirandát a Sin Factory tetejére, és két golyót eresztett a tarkójába.

– Maga annyi hülyeséget beszél, hogy azon már röhögni se lehet – mondta Lenz. – Soha semmilyen pénzt nem loptam tőle, és életemben senkit nem gyilkoltam meg. Felfogta?

A fejemet ráztam. – Ne is próbálkozzon, Lenz. Lehet, hogy nincs elég bizonyítékom ahhoz, hogy lecsukassam, de őszintén szólva a maga helyében nem is ez aggasztana. Annyi bizonyítékom ugyanis van, amennyivel meg tudom győzni Murcót. – Elsápadt. – Bizony. Na, akkor most már végre egy nyelvet beszélünk. Murco ugyanis tudni akarja, hol a pénze, és nekem csak annyi a dolgom, hogy megmondjam, magánál van, és akkor azt fogja kívánni, bár csak itt és most agyonlőttem volna.

Lenz csak zihálva tudott suttogni: – Nincs nálam a pénz, az élő istenre esküszöm! De lehet, hogy meg tudom szerezni. Osztozhatnánk rajta.

– Ostoba szarjankó, nekem nem kell a pénz! Ami nekem kell, azt maga nem tudja megadni. Mirandát akarom visszakapni. Azt akarom, hogy újra éljen, és ha ezt nem tudja nyújtani, ne is akarjon semmit ajánlani.

Kétségbeesetten bámult rám. A feje ide-oda ingott, pont, mint a klubban.

– És most válaszol pár egyszerű kérdésre – folytattam. – Tudni akarom, mivel vette rá Mirandát, hogy részt vegyen az akcióban. Tudni akarom, mi lett a fegyverrel, miután lelőtte, és tudni akarom, hol a pénz. Ha válaszolt, újat kérdezek. És ha igazat mond, talán elnézőbb leszek, mint megérdemli, és Murco helyett a rendőrségnek adom át. Adjon elég bizonyítékot, hogy törvényesen elítélhessék, és akkor esetleg megóvom az életét.

Cefetül izzadt, a tekintete ide-oda ugrándozott. A szemét és a kezét figyeltem. Nagy hiba volt.

Hogyan nyílhatott ki a hálószoba ajtaja úgy, hogy én nem vettem észre? Hogy kerülhetett valaki ennyire csendben mögém? Talán a könnyű léptek és a szőnyeg-padló együttese dolgozott ellenem, talán túlságosan is csak Lenzre figyeltem, és egy elefánt is észrevétlenül juthatott volna mögém. Valószínűleg mind a kettő.

Mindezt csak később raktam össze. Ott csak akkor fogtam fel, hogy valaki mögöttem van, amikor Lenz elmosolyodott, megkönnyebbülés öntötte el az arcát, és valami súlyos tárgy csapódott a tarkómra.

20

Lassan tértem magamhoz, a fülem mögött lüktetett az ér, az

arcom alatt éreztem a szőnyeg durva anyagát. Amikor kinyitottam a szememet, először nem láttam semmit, azután apránként kirajzolódtak a tárgyak: a kanapé talpa, az asztal lába. A sötétség nem a szemem miatt volt, vagy nem csak miatta. A nap lenyugodott, amíg eszméletlen voltam, és a szobában nem égtek a lámpák.

A fejem mintha úszott volna, amikor fel akartam tápászkodni, úgyhogy kicsit még visszafeküdtem, és behunytam a szememet. Az ujjammal kitapogattam a tarkómat, rendes púp nőtt rajta, ráadásul az ujjam nedves lett. Valószínűleg agyrázkódást kaptam. Örülhettem, hogy egyáltalán felébredtem.

Vártam, hogy elüljön a heves hányinger, majd nagyon lassan és óvatosan ismét megpróbálkoztam ülő helyzetbe emelkedni. Miután sikerrel jártam, néhány mély lélegzetet vettem, és arra kényszerítettem magam, hogy feltérdeljek. Vártam, hogy a fejem rendbe jöjjön. Lassan, finoman felálltam. Kinyújtott kézzel egyensúlyoztam, és csak egy kicsit imbolyogtam, amikor végre felegyenesedtem.

A villanykapcsolótól öt lépés választott el. Botorkálva tettem meg a távolságot, és közben a falnak dőlve pihengettem.

Nem voltam még felkészülve a fényre. A szoba csak lassan került a helyére. Lüktetett a fejem, de a testem többi része ugyanúgy érezte magát, mint korábban – bárki is ütött le, nem ragadta meg az alkalmat, hogy további károkat okozzon, de ami igazán meglepett, hogy Lenz sem élt a lehetőséggel. És a pisztolyomat is ott hagyta. Amiről eszembe jutott…

A pisztolyt a kanapé mellett pillantottam meg, ott, ahol korábban ájultan hevertem. Ennek egyáltalán semmi értelme se volt. Arra még találtam magyarázatot, hogy Lenz miért nem ölt meg, tudta, hogy kapcsolatban állok Murcóval, és már amúgy is szorult a hurok a nyaka körül, nem akarta újabb kapitális hibával tetézni az eddigieket, inkább rohant, hogy

mentse a bőrét. De azt el nem tudtam képzelni, miért hagyta itt a pisztolyomat. Letérdeltem, és lassan lehajoltam, hogy felvegyem.

Olyan szaga volt, mint amiből lőttek. De én nem húztam meg a ravaszt – hacsak reflexből nem, amikor leütöttek. Előfordul az ilyesmi? Lehet, de nem hiszem. És ebben a konkrét esetben egészen bizonyosan nem történt meg, mert akkor céloztam Lenzre, amikor a kanapén ült. Most pedig sem ő, sem egy lyuk vagy vérfolt nem volt ott.

Körbenéztem. A hálószoba ajtaja nyitva állt, bebotorkáltam, bár tudtam, ott nem fogok semmit se találni. Az biztos, hogy a pénznek Lenzzel együtt már hűlt helye réges-régen.

A pénz lehet, hogy eltűnt, de Lenz nem.

Wayne Lenz a padlón hevert az oldalán, egyik karja a feje mellett, a másikkal a gyomrát fogta. Az inge vértől csatakos. Ahogy a szőnyeg is alatta. A szeme és a szája nyitva, és az arca… vagy csak képzeltem, hogy döbbenet, az árulás felett érzett csalódás ült rajta?

A pisztoly súlya lehúzta a karomat. Letehetném, letörölgethetném, de minek? Leo nevére adták ki. Magammal vihetném, útban a metróhoz bedobhatnám valamelyik szemetesbe, és reménykedhetnék, hogy senki nem látott elmenni, se megérkezni…

Az ötlet gyorsan jött, és gyorsan ment. Egyfelől, még mindig bizonytalanul mozogtam, és képtelen lettem volna két emeletnyi lépcsőt egyedül megtenni, még kevésbé visszagyalogolni a Main Streetre. Másrészt pedig milyenek az esélyeim, hogy útközben senki nem vesz észre?

A zsebembe csúsztattam a pisztolyt és Lenz holtteste mellé guggoltam. Legalább kétszer meglőtték, egyszer a gyomrán, egyszer a mellkasán – valószínűleg a mellkasát ért lövés végezhetett vele. Megnéztem ökölbe szorított ujjait, és úgy döntöttem, hogy az arcán csak a fájdalom fintorát látom.

Előhalásztam a mobilomat, és gyorstárcsázással hívtam

Leót az irodában. Péntek este normális esetben már rég haza ment volna, de figyelembe véve az eseményeket, ez nem volt normális péntek este, remélhettem hát, hogy még odabent dolgozik.

– Gyerünk – sürgettem, mikor meghallottam a csengetést. – Leo, vedd már fel.

Az üzenetrögzítő válaszolt, és hallottam, ahogy a saját hangom arra kér, hagyjak üzenetet. – Leo, segítségre van szükségem. Hívjál vissza, amint…

Kattant a készülék. – Johnny?

– Leo, egy kis baj van.

– Micsoda?

Felálltam, és elléptem a hulla mellől. Az acélszürke hálószobái szőnyegen az ajtó irányában két kereknyomot vettem észre, mintha valaki kerekes koffert húzott volna maga után, miután felgöngyölt egy véres szőnyeget. – Flushingban vagyok – mondtam, – Wayne Lenz lakásában. Ő… – a holttestre néztem. Leo nagyon komolyan vette, hogy az ember mit mond. illetve nem mond, ha mobilon beszélget. Elvégre ki tudja, hányán és hol hallgatják le a készüléket. De bassza meg, kit érdekel? – …halott. Kétszer lőtték meg, az egyik lövés a szívét érte. Valaki más is volt a lakásban, mögém került, egy nehéz tárggyal leütött, azután a pisztolyommal lelőtte. A te pisztolyoddal, hogy pontos legyek.

– A fenébe – mondta Leo. – Hozzányúltál valamihez?

– Csak a pisztolyhoz.

– *Csak a pisztolyhoz?!*

– Leo, én…

– Felejtsd el. Add meg a címet. – Szót fogadtam. – Maradj ott. Ne nyúlj semmihez, ne mozdíts el semmit. Telefonálok pár embernek, bár fogalmam sincs, mire megyek. A helyi körzet akar majd foglalkozni az esettel, és Queensben nem ismerek senkit.

– Legközelebb, ha gyilkosságba keveredem, igyekezni

fogok, hogy Manhattanben történjen.

– Ez nem vicc. Le fognak tartóztatni. Igyekszem elérni, hogy meghallgassanak, de Johnny, minden gyilkosnak van története. Mindegyiknek. És igen gyakran állnak elő azzal a mesével, hogy valaki leütötte őket, majd amikor magukhoz tértek, ott volt a hulla, de arról fogalmuk sincs, hogy került oda. Nem valami ütős történet.

– És a tarkóm, Leo?

– Nem te lennél az első, aki fejbe veri magát, hogy megússzon egy gyilkosságot.

– Leo… ugye nem hiszed, hogy én tettem? – Nem mondta, hogy de, viszont egy pillanatig habozott.

– Leütöttek, elvesztettem az eszméletemet, Leo, és valaki más… nem tudom, ki… elvette a pisztolyomat, lelőtte vele Lenzet, és kisétált egy koffernyi pénzzel. Hinned kell nekem.

– Én hiszek – mondta Leo, – de a rendőrök nem fognak.

Leo velük volt, mikor megérkeztek. Az előcsarnokból telefonon felszóltak, én meg beengedtem őket, pont úgy, mintha én éltem volna a lakásban, és épp csak egy kis barátságos csevelyre ugrottak volna fel hozzám. *Foglaljanak helyet. Ne, oda ne, az bizonyíték.* Három ember érkezett Leóval, két középkorú, egyenruhás zsaru, és egy civilruhás, aki úgy harmincas lehetett, de úgy kopaszodott, mint egy vénember. Az egyik egyenruhás karon fogott, elkezdte felolvasni a jogaimat, miközben a másik a hálószoba felé vette az irányt.

– Megértette a jogait, amiket most magyaráztam el?

Ránéztem a mellzsebe fölé biggyesztett kitűzőre. – Igen, Lyons biztos úr, megértettem. Erre szüksége lesz. – Felkaptam a kabátomat. – A zsebében van egy pisztoly. Megfogtam, bár tudom, nem kellett volna, de mégis megtettem, ugyanis fejbe vertek, és nem tudtam tisztán gondolkodni. De talán lesznek rajta más ujjlenyomatok is. – A rendőr elvette a kabátot. – Próbáltam megtalálni, hogy mivel üthettek le, de nem

találtam. Itt van viszont ez. – A kanapéhoz vezettem, oda, ahol ájultan hevertem. Egy füstüveg-darabot mutattam. Úgy nézett ki, mint ami valamikor egy ló feje lehetett. – Lehet, hogy egy nagyobb tárgyról tört le, valami nehéz üvegszoborról, talán egy cowboy ült lóháton, vagy valami. Esetleg megtalálják a környék egyik kukájában.

– John – szólt rám kedvesen Leo. – Hagyd, hadd végezzék a munkájukat.

– Hagyom. Csak felhívom a figyelmüket néhány tényre.

– Ha van mit megtalálni, azt megtaláljuk – közölte Lyons.

A civilruhás közelebb jött. – Majd én szemmel tartom, Lyons. Menjen, és nézze meg a hullát. Lyonson látszott, hogy nem szívesen enged el, de a civilruhás hanglejtése arra engedett következtetni, hogy nem egyszerűen udvariassági gesztusról van szó. Lyons elengedte a karomat, és bement a társa után a hálóba.

– Nagy szarban vagy, Blake. Leo mindent elmondott.

A hangja ismerősnek tűnt, és már azt is tudtam, honnan. – Kirsch?

Bólintott. – Nem ránk tartozik, nem a mi körzetünk, de ha valahogy összekapcsolhatjuk a Sugarman-üggyel, esetleg átvehetjük.

– A két ügyet össze lehet kapcsolni, az holtbiztos.

Leo Lyons után ment a hálószobába, de most visszajött. – Micsoda mocsok. – Nem tudtam eldönteni, hogy a hálószobái jelenetről, vagy az egész helyzetről beszél. Valószínűleg mind a kettőről. – Kirby, mi az esélye, hogy bevihetitek Manhattanbe?

– Nulla – felelte Kirsch. – A legjobb, amit remélhetünk, hogy hétfő reggel magunkkal vihetjük.

– Hétfő reggel? – kérdeztem elképedve.

– Na, figyelj – mondta Kirsch. – A hétvégét a sitten töltöd. Hol éreznéd jobban magadat, Flushingban, vagy nálunk?

– A saját lakásomban – feleltem. – Vagy még inkább, ha

dolgozhatnék az ügyön, amit nem tehetek, ha becsuknak. Nézd ezt meg. – A hálószoba felé tereltem Kirscht. – Valaki egy kerekes koffert húzott itt végig. Ha én tettem, hol a koffer?

Lyons társa egy malomkerék nagyságú walkie-talkie-n beszélt. Lyons felnézett Lenz teste mellől. – Uram, kérem, nyugodjon meg.

– Nyugodt vagyok. Csak azt mondom, hogy olyasmiért tartóztatnak le, amit nem követtem el.

– Ha nem maga tette, úgyis kiderül, és kiengedik. De azért ne feledjük, hogy a bűntény helyszínén találtuk, magánál van egy fegyver, amiről azt állítja, hogy azzal követték el a gyilkosságot, és hogy megtaláljuk rajta az ujjlenyomatait. Kérdezze meg a hadnagy urat, mi történne velünk, ha nem tartóztatnánk le.

Előbb Kirschre, majd Leora néztem segélykérőn, de mind a kettő tudta, hogy Lyonsnak igaza van, és sajnos, én magam is tisztában voltam vele.

– Ha a történeted megáll a lábán – mondta Kirsch –, akkor esetleg hétfőn kiengedhetünk.

– Remek, de közben az, aki ezt csinálta itt ni, szépen lefarcolhat.

Lyons felállt, és megint elkapta a karomat. – Ez legyen a mi gondunk, Mr. Blake. – Az ajtó felé kormányozott.

– Muszáj hétfőig várni? – kérdeztem. – Szombaton senki nem dolgozik?

– Egy queensi bíróságon? Szombaton? – kérdezte Kirsch. – Nincs nekünk annyi hatalmunk, hogy ezt elérjük.

21

Jó egy órába telt, míg nyilvántartásba vettek, majd elvittek az orvosiba, ahol a rendőrorvos lemosta a tarkómat, kent rá valami fertőtlenítőt, és közölte, hogy nem kell összevarrni.

Nem vitatkoztam. Más aggasztott, és sokkal jobban, mint egy karcolás a koponyámon.

Az őrizetes cellába tettek. A két fal mentén két emeletes priccs, az egyiken egy reszkető férfi feküdt. Nem volt hideg. A többi ágy üres volt, leültem a legközelebbire. Már nem szédültem, de megviseltnek éreztem magam. Még rosszabb lett, amikor ledőltem, de úgysem tudtam volna aludni, annyi mindent kellett a helyére tenni.

Azt feltételeztem, hogy Lenz és Miranda kettesben dolgozott – vagy még pontosabban, hogy csak ők ketten voltak, meg a két betörő, akiket Miranda a Wildmanben bérelt fel. De valaki ott volt Lenz lakásában, amikor kopogtattam, elbújt a hálószobában, és akkor jött elő, amikor sarokba szorítottam Lenzet. Elvileg nem szükségszerű, hogy a rablásban is benne legyen, lehetett egy kedves barát, aki Lenz segítségére sietett, amikor úgy látszott, lelőhetem. Csakhogy általában az, hogy valakinek a segítségére sietünk, nem jelenti egyben azt is, hogy holtan hagyjuk magunk mögött, miközben lelépünk a lopott suskával.

Az időzítés is gyanús. Nem azonnal támadtak meg, csak amikor Lenz felajánlotta, hogy osztozik velem a pénzen. Nem gondolta komolyan, csak nagyon kétségbeesett, de a jó barát odabenn a hálóban gondolhatta másképp is, attól meg mindenképpen tarthatott, hogy Lenznek eljár a szája. Ebből arra következtettem, hogy olyasvalakiről lehet szó, akinek van dugdosni- és félni valója, olyasvalakiről, aki belesápadt a félelembe, amikor Murcóval kezdtem fenyegetőzni.

Nyilván olyasvalakiről beszélünk, aki tudott a pénzről. Akiben Lenz megbízott, bár ezt nem kellett volna tennie. Azonnal Roy jutott az eszembe – biztosra vettem, hogy mindhárom alkalommal Lenz állt Roy mögött, amikor a baromarcú megtámadott. Ha Roy Lenz utasítására hajlandó betörni egy pasi lakására, világos, hogy nem pusztán a főnök-beosztott kapcsolat mozgatta a két embert. Isten a tudója, Roy

gyilkolni is képes. De Roynak nem kellett volna fejbe ütnie egy kemény tárggyal – az ökle is éppen elég lett volna. És Roy nem hagyott volna magamra, ha már egyszer elvesztettem az eszméletemet. Még ha élve lett volna rám szüksége, hogy rám verje Lenz halálát, akkor is egyet-kettőt belém rúg.

Akkor meg ki lehetett? Ha nem lennék bezárva ebbe a cellába, talán ki is deríthetném.

– Kávé?

Egy zsaru állt a rácsnál, és papírpoharakkal teli tálcát egyensúlyozott. Kinyúltam a rácsok között, és elvettem egy poharat.

– Mit gondol, ő is kérne? – kérdezte, és az álmában reszkető pasas felé biccentett.

– Csak ha bourbonnal van ízesítve – válaszoltam.

A priccsemhez vittem a kávét. Épp hogy langyos volt.

A pokolba is, épp hogy kávé volt. Kénytelen voltam összehasonlítani a nap kezdetét a nap végével. A frissen főtt kávé illata, Susan karja a derekam körül, a fejem a mellén – hogy jutottam onnan ebbe a fertőtlenítőtől és izzadságtól bűzölgő cellába? Gyilkosság vádja a fejem fölött, a gyilkos minden perccel messzebbre jut, és ez a csésze ízetlen, barna lötty, ami, ha a fejfájásom nem is, egész éjjel ébren tart majd.

Az egészet a mosdóba öntöttem, a poharat ott hagytam, és visszaültem a priccsre. Ki kell innen kerülnöm. De mire kint leszek, nem lesz túl késő? Nem fog Lenz gyilkosa köddé válni? Talán. Meg fogom valaha tudni, hogy mi történt szilveszterkor a Sin Factory tetején? Az esélyek percről percre csökkentek.

Gyerünk, Leo, gondoltam. Ki tudsz vinni innen.

– Látogatója van.

Ugyanaz a rendőr, aki a kávét hozta az előző este. Fáradt volt, látszott rajta, alig várja, hogy leteljen a szolgálat, és mehessen. De szorosan fogta a karomat, amikor kivezetett a cellából, végig a hosszú folyosón, az egyik kihallgató-szobába.

Leóra számítottam, esetleg Susanre, talán egy ügyvédre, akit Leónak sikerült szombaton felhajtania. Vagy anyámra, aki süteményt hoz, amibe belesütött egy reszelőt is. De tévedtem.

– Jó reggelt, Mr. Blake – üdvözölt Murco.

Egyedül volt, bár gyanítottam, hogy a fia sem lehet valami messze, talán odakint vár rá, a kocsiban. Az alkalomnak megfelelően öltözött, kétsoros, hajszálcsíkos öltöny, francia kézelős ing, a zsebében díszzsebkendő.

Klasszikus túlkompenzálás, gondoltam. Ez az alak nagyon keményen dolgozik azért, hogy megmutassa, nem ide tartozik.

A hangjában azonban semmi kényszeredettség. Halkan, nyugodtan beszélt, azzal a recsegő suttogással, amit már ismertem. Időnként a vállam fölött a csirkeháló mögött, az ajtóban veszteglő rendőrre pillantott. – Mindenki magáról beszél ma reggel – mondta. – A lapok még nem írták meg, de estére megteszik.

– És mit mondanak?

– Hogy meggyilkolta az igazgatómat.

– Nem én tettem.

– Wayne értékes alkalmazott volt, nem tökéletes, de valamennyit megért nekem. Nem engedhetem meg, hogy az emberek csak úgy leöljék az alkalmazottaimat. Kivéve természetesen, ha jó oka volt rá.

– Nem én öltem meg – ismételtem. – Elmentem a lakására, de valaki mögém került, és leütött. Ő volt a gyilkos. Ha azt kérdi, volt-e rá jó oka, azt mondom, igen. Ötszázezer dollár elég jó ok.

– Azt mondja, hogy Wayne…

– Igen. Azt mondom, hogy Wayne. Ő és Miranda együtt dolgozták ki a tervet, és amikor úgy tűnt, hogy maga rájön Miranda szerepére, Wayne megölte, hogy ne beszélhessen.

– Elég nehezemre esik elhinni – mondta. – Az az ember évek óta nekem dolgozott.

– Talán éppen ezért tudta megúszni.

– És maga szerint ki ölte meg?

– Én nem. Csak ennyit tudok.

– És a pénz?

– Eltűnt – mondtam. – Bárki ölte is meg Lenzet, feltehetőleg elvitte a pénzt, de vesszek meg, ha tudom, ki tette. És amíg ide vagyok bezárva, nem is tudom kideríteni.

Előrehajolt, és még az eddigieknél is halkabb, lágyabb hangon válaszolt: – Mr. Blake, ha nem lenne bezárva, akkor megtalálná a pénzt és azt, aki elvitte?

– Ha nem lennék bezárva, rengeteg mindent tudnék tenni – feleltem. – De gyilkosság vádjával tartanak fogva.

– Ha igaz, hogy nem maga volt – folytatta –, csak idő kérdése, mikor engedik ki… – Széttárta a karját, mintha a legegyszerűbb kérdésre adná meg a legegyszerűbb választ. – A rendőrség ért a szóból, ha megfelelően mondja el a mondókáját.

– Megpróbáltam.

– Akkor nem a megfelelő formában tette.

– Azt akarja mondani, hogy maga…

– Ne arról beszélgessünk, hogy én mire vagyok képes – mondta. – Azt szeretném tudni, hogy maga mire képes.

Megadhatom neki, amit akar? Talán. De a 'talán' nem hoz ki a börtönből. – Igen – feleltem. – Azt hiszem képes vagyok rá.

– Jobban teszi, ha nem csak hiszi, Mr. Blake. Ha ezt megteszem magáért, és nem hoz eredményt…

Tényleg ki tudna innen hozni? Elég magabiztosnak tűnt, és ha figyelembe vesszük, hogy ennyi sok éven át sikerült elkerülnie a börtönt, akkor talán van is oka a magabiztosságra. Eszembe jutott, mit mondott Kirsch, miért nem tudják elkapni Murcót: kis hal, és esetleg elvezetheti őket az igazi nagyhalakhoz. Biztosan. De ez a kis kaliberű gengszter rendszeresen fizetett a Stan Kirsch Alapítványnak. Talán azt is tudja, Queensben melyik tenyérbe mit kell tenni.

Természetesen, ha elfogadom ezt a szívességet, és nem

tudom megfelelő módon viszonozni, akkor visszakívánkozom majd ebbe a cellába, ahol csak a rossz kávé miatt van okom panaszkodni. Viszont az alternatíva ennél rosszabb: a sitt, miközben az utolsó esély, hogy elkapjam Miranda gyilkosát, elúszik.

– Tegye meg – mondtam.

Nem tudom, hogyan érte el, de fürge volt. Gyorsabban hagytam el a rendőrség épületét, mint ahogy behoztak. Azt a zsarut, aki visszaadta az övemet és a cipőfűzőmet, még nem láttam. Egyébként figyelmeztetett, hogy ne hagyjam el a várost, amíg egy gyilkossági nyomozás tanúja vagyok. Biztosítottam, hogy ez eszem ágában sincs.

Egy órával később a metróállomás lépcsőjén kapaszkodtam fel a Tizennyolcadik utcában. Megpróbáltam még a metróból felhívni Leót, de nagyon rossz volt a vonal, nem tudtam befejezni a hívást. Később sikerült.

– Hol vagy?

– Az iroda felé tartok. Egy perc, és ott vagyok.

– Hogyan…

– Hosszú történet.

– Egész reggel telefonálgattam, de szerintem senki nem figyelt rám.

– Murco segített.

– Murco? Johnny, ilyen segítségre nincs szükség.

– Nem akartam a börtönben maradni. És cserébe történetesen olyasmit kért, amit amúgy is szeretnék megtenni.

– Most igen. És mi lesz, ha olyasmit kér, amihez nem lesz kedved?

– Ráérek ezen majd akkor törni a fejemet – feleltem. Megszakítottam a beszélgetést, mert az utcába értem, előhalásztam a kulcsot, de Leo megelőzött. Rosszabbul nézett ki, mint én, gyűrött, megviselt, fáradt volt, mint aki ruhástul aludt, ha aludt egyáltalán.

Bementünk, és azonnal a kezembe nyomott egy szombati dátummal érkezett Federal Express csomagot. – Ma reggel érkezett. Susan mondta, hogy várod.

Megnéztem a feladót: Jacksonville, Florida. Bizonyára Mo Levy kelletlen segítsége. Kinyitottam, kivettem a címke nélküli videokazettát, más nem is volt benne. Vajon érdemes megnézni, pláne most, amikor annyi más dolgom lenne? Mi jó származnék abból, ha látnám, hogy táncolt három évvel ezelőtt, ezer mérföldre innen Miranda és Jocelyn?

Majdnem félreraktam – szívem szerint ezt tettem volna. De a végén épp ez döntötte el a dolgokat. Nem akartam megnézni a kazettát, mert féltem attól, amit láthatok, és ez nem jó indok. Becsúsztattam a videomagnóba, bekapcsoltam a tévét, és megnyomtam a lejátszás gombot.

Egy percig hangyás volt a képernyő, azután beugrott a kép. Nem túl jó minőségű, rögzített kamerás felvétel volt. Gondolom, Levy a biztonsági kamerát irányította a színpadra, és úgy hagyta. A hang vékonyka volt – a magas hangokat ki lehetett venni, de a basszus hiányzott. Természetesen Mo Levy nem a tökéletes hangzás rögzítésére törekedett.

A felvétel kezdetekor Miranda és Jocelyn már a színpadon voltak. Egyforma jelmezt viseltek, csak az egyiké piros, a másiké zöld volt. A hasonlóságot fokozta, hogy egyformára volt vágva a hajuk, azonos volt a sminkjük, egymás tükörképeként mozogtak, közeledtek és távolodtak. Magabiztos mozdulataikat a közönség hatalmas ovációval fogadta. Leültem a kanapéra, és kényszerítettem magam, hogy végignézzem a felvételt.

Először a közönségnek játszottak, eltáncoltak a színpad széléig, majd vissza, s közben előre hajoltak, hogy jó mélyen be lehessen látni a dekoltázsukba. Utána egymáshoz táncoltak, s dolgozni kezdtek egymáson. Néztem, ahogy Miranda cirógatja Jocelyn haját, majd az ujjait végigfuttatja a karján, és

hátulról átöleli. Cseréltek, most Jocelyn dolgozott hátulról Mirandán, meglazította a vállán a ruha pántját, és lehámozta róla a kelmét, kilátszott a csipke melltartó, lassan lehúzta a csípőjén, és tartotta, míg Miranda kilépett belőle. Miranda következett, ugyanazok a mozdulatok, míg Jocelynen sem volt már más, csak a magas sarkú cipő, a tangabugyi és a melltartó.

Akkor vettem észre, hogy még az alakjuk is egyforma – miért is ne? Feltehetőleg ugyanahhoz a sebészhez jártak, és megmondták, hogy egyforma melleket akarnak. Ez is része a színjátéknak. Megdöbbentett, hogy mennyire sikeresen hasonultak egymáshoz.

És mind a ketten gyönyörűek voltak. Semmi groteszk karikatúra, szó se volt itt a közönségesen felturbózott női testről, csak két fiatal nőről, akik kicsit feljavították a külsejüket, akiknek szép az arcuk, és több bennük a tehetség, mint amit az ember az ilyen színpadokon megszokott. Vagy csak képzelődöm, és a lehető legjobb fényben akarom feltüntetni, amit látok? Az igazság az, hogy nem nagyon tudtam. A kép morzsás volt, a világítás rossz. A kamera olyan távol volt a színpadtól, hogy a részleteket nem lehetett kivenni. Ahogy egyre gyorsabban és gyorsabban táncoltak, és összefonódtak, a végén már magam se tudtam, melyikük melyik.

De mikor megálltak, és lassan simogatták egymást – akkor tudtam, akkor tisztán láttam az arcukat. Miranda állt elől. Jocelyn mögötte, átkarolta, hogy kikapcsolja a melltartóját, közben Miranda pózolt, a kezét összekulcsolta a tarkója mögött. És ahogy a közönség feje felett egyenesen a rejtett kamerába nézett, amikor Jocelyn kikapcsolta a melltartóját, elvette a melle elől a mintás selymet, és a tömeg egyre hangosabb lett, nem tudtam szabadulni attól az érzéstől, hogy Miranda egyenesen rám néz, beszélni akar hozzám, a segítségemet kéri.

Helyet cseréltek. Most Miranda keze matatott Jocelyn

mellein, eltakarta a nézők elől, és Jocelyn nézett rám, mintha azt akarná mondani, ő az enyém már, nem a tiéd. Már nem. Soha többé.

Ismét táncoltak, külön és együtt, mint az elején, csakhogy a fények most már meztelen testüket világították meg. Térdre estek, még egyszer, utoljára, a hüvelykujjuk a másik csípőjén a bugyi pántja alatt, és akkor a tanga is eltűnt. Egymás karjaiban voltak, szenvedélyesen ölelkeztek, csókolóztak, és így maradt ez mindaddig, míg a zene véget nem ért.

Kiszaladtak a színpadról, a közönség tombolt, majd egy 'Mo's' trikós pacák visszahúzta őket. Egyik kezében mikrofont tartott, a másikkal Jocelyn karját fogta – vagy Mirandáét? Nem, Jocelynét. A két lány között állt, egy fejjel alacsonyabb volt náluk, csúnya ember, aki kéjesen vigyorog, és azt üvölti a mikrofonba: – Ők aztán igazán nagy szám, nem igaz? Azt kérdeztem, nem igaz? – A közönség még hangosabban tombolt, és ez így ment, valahányszor a pasas megszólalt.

– Akkor halljuk. Csapják össze a kezüket. Miszter, maga ott jobb, ha előbb megtörik – Röhögés. – Tapsoljanak kedvenc ikreinknek, Randynek…

A magasba emelte Miranda karját, mintha bokszbajnok lenne, majd a másik oldalra fordult, és Jocelynét emelte fel.

– … és Jessie-nek.

22

Randy és Jessie. Kedvenc ikreink. Miért nem vettem észre előbb? A fenébe is, miért nem? Miranda Randy néven lépett fel; Jocelyn volt Jessie.

Ha Miranda megtartotta a művésznevét azután is, hogy különváltak, miért ne tette volna ugyanezt Jocelyn is?

De ha ezt tette…

Ha ezt tette, az azt jelenti, hogy nem Miranda táncolt a

Wildmanben, nem őt ismerte fel Matin és a bárpultos az újságképen. Jocelyn volt. Jocelyn Mastudano, hat éve eltűnt, és közben New Yorkban volt, sztriptíz táncosnőként élte az életét alig kétóránnyi autóútra aggódó szüleitől, pár mérföldre attól a helytől, ahol egykori társa táncolt. Hogy került össze Wayne Lenzzel? Csak az isten a tudója. Talán egyszer fellépett a Sin Factory-ban, talán Miranda mutatta be őket egymásnak. De valahogy összeakadtak, és ketten főzték ki a tervet. Jocelyn volt, aki felbérelte a betörőket, Jocelyn sétált el Murco pénzének a felével – és Jocelyn volt az, aki ölt, hogy megtarthassa, amikor elkapták a betörőket, és azok beszélni kezdtek. Mert a betörők csak annyit mondtak, csak annyit mondhattak, hogyan nézett ki a lány, aki megfizette őket, és Jocelynnak csak a leírásnak megfelelő hullát kellett produkálnia, s máris eltűnt a feje fölül a vész. Mint az az optikai illúzió, mikor a kocka elsőre egy irányba mutat, majd hirtelen egy másikba, és az ember nem is érti, hogy hihette egy pillanatig is azt, amit hitt. Jocelyn tudta, hogy Murco vadászni fog rá, és a végén meg is találja, és akkor biztos megöli. Hacsak nem tud valaki mást állítani a maga helyére. Miranda nem volt tökéletes, de megfelelt a célnak, különösen azok után, hogy két golyóval a tarkójában az arca olyanná lett, amilyennek Kirsch nagy érzéssel lefestette két falat hamburger között.

Lenz nem azért tört be Miranda lakásába, hogy elvigye a pénzt, hanem hogy elrejtse a bankókat összefogó papírtekercset, ami majd Murcónak bebizonyítja, hogy a halott lány és az, aki ellopta a pénzét, egy és ugyanaz a személy. No meg azért, hogy ha volt, minden lehetséges fényképet eltűntessen a lakásból, mert ha azt mutatják meg a Wildmanben, talán feltámad a kétely. Ez azt is megmagyarázza, hogy az újságoknak miért nem volt jobb felvételük Mirandáról.

És akkor, szilveszter éjszakáján, éjfélkor Jocelyn volt az, aki felcsalta Mirandát a háztetőre, Jocelyn került mögé, és húzta

meg a ravaszt, Jocelyn, aki elmenekült a gyilkos fegyverrel, miközben Lenz hívta a mentőket, amiről mind a ketten tudták, hogy baj nem lehet belőle, mert segíteni már úgysem tudnak.

Biztosan tudhatom, hogy így történt? Nem. A részletekben lehet eltérés. De nagyvonalakban csak így eshetett meg. Akkor kezdődött, amikor még tizenévesek voltak: Jocelyn az ágyába csábította Mirandát, rábeszélte, hogy hagyja ott az iskolát, kifordította az életét, és olyanná alakította, amilyennek a videón láttam. Lépésről lépésre vezette Mirandát azon az ösvényen, amely végül kikerülhetetlenül a halálához vezetett, felhasználta, majd mikor már kiszolgálta az idejét, brutálisan feláldozta. Jocelyn és nem Miranda keveredett a tolvajok és gyilkosok társaságába. Miranda csak fatális hibát követett el, amikor beleszeretett egy olyan nőbe, aki végül maga is tolvaj és gyilkos lett.

Mert mindegy, Jocelyn vagy Lenz húzta-e meg a ravaszt a háztetőn – és ezt talán soha nem fogom megtudni – csakis Jocelyn lehetett, aki Lenz lakásában lőtt. Fejbe vágott Lenz szobrával, és mikor Lenz felállt a székről, és indult a hálószoba felé, a lány fogta a pisztolyomat, kétszer rálőtt, majd hidegvérrel kihúzta a két test mellett a lakásból a félmillió dollárral megtömött koffert, engem meg otthagyott, vigyem el a balhét.

Miért nem ölt meg engem is? Mert így rám kenhetik Lenz halálát. Helyette. És ha nem, ha valahogy eljutok Murcóhoz, ahogy fenyegetőztem, mi olyat mondhatnék, amivel ártok neki? Jocelyn biztos lehetett benne, hisz én még a létezését sem sejtettem. Ha ugyanazt a történetet mesélem el Murcónak, mint amit Lenznek mondtam, hogy összeszövetkezett Mirandával, azzal csak megkönnyíteni Jocelyn menekülését.

Viszont ha életben hagyja Lenzet, és én elmegyek Murcóhoz, akkor Murco elkapja a pasit, és Lenz pillanatok alatt beszélni kezd. Hiszen már az én kezem közt is majdnem megtört, pedig én még csak hozzá se értem. Ha pedig Lenz

feladja őt, akkor megint menekülnie kell, csakhogy ezúttal Murco már tudni fog róla.

A pokolba is, összeáll a történet. Csak annyi kellett, hogy egy számító, lelketlen kurva szemszögéből nézzük a világot, aki használja, majd elhajítja az embereket. Eszembe jutott, hány embert kérdezett meg Bill Battles, akik még a főiskoláról ismerték Jocelynt. Egyetlen szóval sem utaltak erre a jellemvonására. Semmi jele nem volt annak, hogy tisztában lettek volna vele, valójában milyen ember is Jocelyn. De talán épp ez a lényeg: senki sem ismerte, ami azt illeti, Mirandát se. És ki tudja, akkoriban talán Jocelyn nem is volt ennyire megátalkodott, de a csavargás, a klubokban eltöltött évek a legrosszabbat hozták ki belőle, egyre keményebb és kegyetlenebb lett, míg azután Miranda se bírta már tovább, és szakítottak. Még akkor is, ha a szakítás egy sikeres pálya feladását jelentette, és mindent elölről kellett kezdenie, szólót táncolni tizedrangú klubokban, amilyen a Sin Factory is. De talán megérte Mirandának, hogy így szabaduljon meg. Amikor azonban még egyszer, utoljára Jocelynnek szüksége volt rá, megjelent Miranda küszöbén, kezében virággal, és rábeszélte a kibékülésre. Az egymásratalálás rövid életű volt, és rövid életű lett Miranda is.

És hol lehet most Jocelyn? Elfújta a szél, a pénzzel együtt.

De meg lehet találni.

Felkeltem a kanapéról. Leo mellettem ült, a kezében egy üveg meg egy pohár, de nekem nem volt szükségem nyugtatóra, nem akartam megnyugodni. Vért akartam.

– A fenébe, Leo. Tudom, mi történt.

– Abból, hogy megnézted ezt a videót?

Felkaptam a kabátomat. – Mennem kell.

– Hova?

Feltéptem az iroda ajtaját. – Meg kell találnunk Jocelynt – mondtam. Kirohantam az utcára. Egy szabad taxi éppen ott húzott el, eléugrottam, úgy intettem le. Beugrottam, és már be

is csaptam az ajtaját, még rendesen megállni se volt ideje.

– Óvatosabban – figyelmeztetett a sofőr. – Nagyon veszélyes mozgó taxi elé ugrani.

– Csak hajtson – vakkantottam. Megadtam anyám címét, és amikor megérkeztünk, egy marok bankót dobtam a hátsó ülésre. A taxis rámdudált, mikor elhúzott.

Mivel fogad majd Susan? Valamivel biztosan. Valamivel, ami segít rájönnöm, hol lehet most Jocelyn. Türelmetlenül toporogtam, míg a lift felvánszorgott a tizennegyedik emeletre.

Csöngetésemre az anyám nyitott ajtót, és nagyon megdöbbent, amikor megpillantott. – Az istenért, John, a hírekben azt hallottam, hogy letartóztattak…

– Kiengedtek. Itt van Susan?

– Susan?

– Bocs, Rachel. Itt van?

– Nem. Elment. John, mi folyik itt?

– Hova ment?

– John Blake, megmondod, mi folyik itt, vagy isten engem úgy segítsen…

Megfogtam mind a két karját. Vékony volt, és törékeny. – Mama, ne haragudj. Nem tehetem. Most nem. Meg kell találnom Rachelt. Nem mondta, hova megy?

– Várj egy kicsit – mondta, és az ajtó melletti telefonasztalkáról felemelt egy darab papírt. A homlokáról az orrára tolta a szemüvegét, és bogarászni kezdte a betűket. – Valakivel találkozója van egy étteremben. Valami Dorni nevű helyen. – Tovább silabizálta az írást. – Dorneolo? Dormiolo? Nem tudom elolvasni, mit írt.

Kivettem a kezéből a papírt. Az volt ráírva, Dormicello.

Még elég korán volt ahhoz, hogy Zen ne legyen bent. A nappali pultost Trunksnak hívták, biccentett köszönésképp, amikor beléptem az ajtón. A helyiség jóformán teljesen üres

volt. Annál jobb Susannek, kisebb az esély, hogy bajba keveredik. Nem volt a bárnál, sőt, egyik asztalnál sem, legalábbis itt elől. Hátul, a falra szerelt óriásképernyős tévé közvetítette némán az egyes csatorna adását, mellette leválasztott boxok álltak, a biliárdasztalnál egy széles hátú alak zárta el előlem a kilátást. Megvártam, hogy két lökés között legyünk, aztán óvatosan átaraszoltam, nehogy leverjem az asztalnak támasztott második dákót. Valahol nyilván létezik egy másik játékos is, esetleg a vécében, és ha csak egy kicsit is hasonlít ehhez itt, akkor nem szeretném felbosszantani.

Csak az egyik boxban ültek, és onnan, ahol álltam, nem láthattam, kivel beszélget Susan, csak a feje búbja látszott az ismeretlennek. Őszes szőke haját hátrafésülte, és valami ragacs tartotta a helyén, engem meg elkapott a *déjá vu* érzés: a hajából ítélve akár Wayne Lenz magasabb és idősebb bátyja is lehetett volna.

Előléptem. Susan biztos meglepődött, de az arcán ez nem látszott. – Peter, ő John – mondta. – Ő … velem dolgozik.

– A stúdióban? – A férfi kezet nyújtott. – Örülök, hogy megismerhetlek, John. Pete Cimino vagyok.

Kezet ráztunk. – Hello, Pete.

– Azt meséltem éppen, hogy a Sugarman gyilkossággal kapcsolatban készítünk anyagot a Fox News-nak, ő pedig felajánlotta, hogy segít. Még arra is hajlandó, hogy kamera előtt nyilatkozzon.

Kamera előtt. Te jószagú úristen, ez a lány született színésznő. – Hát ez remek, Pete – mondtam. – Köszönöm. – Susan hátra kötötte a haját, egyszerű blúzban volt. Nem úgy nézett ki, mint egy tévés producer, de sztrippernek se gondolta volna senki, és valószínűleg ennyi elég is a színjátékhoz. Az emberek rendszerint elhiszik, amit mondanak nekik, különösen, ha olyasmiről van szó, amit szívesen hallanak. És ki ne akarna a tévében szerepelni?

Természetesen erre az a válasz, hogy a Zen vendégei közül szinte senki. De ez az ember nyilván nem törzsvendég, nem is lehet, ha Dormicellónak nevezi ezt a helyet. Inkább olyasvalaki, aki nagyon szeretne nehézfiú lenni, aki azt hiszi, hogy a hajzselé és a brooklyni akcentus teszi majd Tony Sopranóvá. Ha továbbra is itt lóg, csak idő kérdése, hogy összetűzzön egy valóban nehéz fiúval, és akkor hasában egy késsel fogják kivinni innen. De ez az ő problémája és Zené, nem a miénk. Nyilván olyasvalaki, akiről Susan azt gondolja, elég fontos ahhoz, hogy személyesen találkozzanak, ez pedig azt jelenti, hogy nekem is beszélnem kell vele.

– Mivel foglalkozol, Pete? – kérdeztem.

– Ezzel-azzal – felelte. – Egy kicsi ilyen, egy kicsi olyan. Tudod, hogy van ez.

– És ismerted Mirandát?

Megcsókolta az ujja hegyét, és a plafonra nézett.

– Ez mit akar jelenteni?

– Nyugodjék békében, igazi klasszis volt. Nagy táncos, és micsoda test! Száz százalékosan dolgozott minden este, beleadott apait, anyait, ő is meg, Jessie is. Valahányszor a klubomban dolgoztak, tíz-tizenkét százalékkal több volt a bevételem, miattuk jöttek be az emberek. Amikor szétmentek, megpróbáltam értelmesen beszélni velük, de hiába. Még emelést is kilátásba helyeztem, pedig ilyet se azelőtt, se azóta nem ígértem egyetlen lánynak sem. De nem lehetett beszélni velük.

– Mondd el Johnnak is, amit nekem – szólt közbe Susan. – Hogy hogyan történt.

Pete felém fordult. – Hát volt ez a fekete csajszi, Tracy, aki az utolsó szerződésük félideje környékén érkezett a klubba. Bemelegítőnek alkalmaztuk. De a dolgok kicsit túl melegre sikeredtek, ha érted, mire gondolok.

– Nem értem – feleltem.

– Ember, ez a Tracy belevaló csaj volt, magam is

megdöntöttem volna, pedig én rendesen nem bukom az ilyen pipikre. A teste … el se hiszed, milyen teste volt. De tisztára leszbi, és teljes erővel rástartolt Jessie-re. Randy persze mindent tudott az első naptól fogva. Nem volt hülye. De egy szót se szólt, úgyhogy arra gondoltam, biztos volt köztük valami egyezség, nem kötötték le magukat egymásnak vagy mi. Egy csomó lány csinálja így. Annyira elegük van abból, hogy örökösen bámulják őket a férfiak, hogy bárkivel ágyba bújnak, feltéve, ha nincs fasza. – A kezét bocsánatkérően Susan karjára telte. – Bocs a csúnya beszédért.

– Itt mondhatod, hogy fasz, de adásban semmiképp – hangzott a válasz.

– Szóval így ment ez két-három hétig. Lassan lejárt a szerződésük, én meg arra gondoltam, meg kéne hosszabbítani mindhármójukkal, hiszen a pokolba is, a fiúk zabálták Tracyt is. Úgyhogy hátra mentem az öltözőbe, de mintha egy hűtőházba léptem volna. Nem beszéltek, de úgy méregették egymást, mint akik azonnal kikaparják a másik szemét. Rémes volt.

– És?

Vállat vont. – Mit mondhatnék? Próbáltam beszélni a fejükkel, viccelődtem egy kicsit, de nem vették a lapot. Ha már odáig jutottam, hogy pénzt ajánljak, akkor sejtheted, hogy álltunk.

– Miből gondolod, hogy Tracy miatt mentek szét?

– Nyilvánvaló volt. Mind a hárman ott voltak, és valahányszor Tracy közeledett Jessie-hez, Randy ugyanannyit távolodott. Mint két mágnes, tudod, amelyik taszítja egymást. Aztán Tracy átkarolta Jessie-t, és Randy egyszerűen kisétált. Ennyi. Soha nem jött vissza.

– És Jessie?

– Még két hétre leszerződött, igyekezett betanítani Tracyt, de ez már nem volt a régi. Tudod, a fekete-fehér nem olyan, mint az ikrek, és az ő számukat pont ez tette izgalmassá. De az

igazi baj az volt, hogy egyszerűen nem voltak jók együtt. Lehet, hogy a matracon remekül megvoltak, de a színpadon? Nem volt meg köztük az a tűz. Jó volt rájuk nézni, de a színpadon csak két sztrippert láttál, nem többet. Randyval valahogy másképp működött.

Tudtam, miről beszél, és igazat adtam neki. Több volt valahogy kettejük között. Megpróbáltam magam elé képzelni az öltözőbeli jelenetet, elképzelni, milyen érzés lehetett Mirandának, hogy egyszerre csak kiebrudalták, és egy másik lány vette át a helyét Jocelyn életében. Azok után, hogy Jocelyn kedvéért feladta az álmait, nem ment orvosi egyetemre, hanem az utakon töltötte az életét. Romokban lehetett.

– Mikor történt mindez?

– Mikor is? Úgy egy éve. Másfél, talán.

– És fogalmad sincs, hova ment Miranda?

– Nincs. Nem is hallottam róla, míg meg nem kerestetek.

– És azt tudod, mi lett a másik kettővel? Jessie-vel és Tracyvel?

– Azt hiszem, egy darabig együtt éltek. Azután szakítottak. Tudod, hogy megy ez. Tracy azt hiszem valahol a belvárosban táncol. Jessie-ről ezer éve nem hallottam. Talán Tracy tudja, hol lehet megtalálni.

Talán. – És hogy találhatjuk meg Tracyt?

Susan vette át a szót: – Pete megadta az ügynöke számát, a hapsit Andrew Kodosnak hívják. Még fel kell hívnom.

– Jó – mondtam. – Nos, Pete, azt hiszem ez elég lesz. Nagyon sokat segítettél. – Felálltam, és Susan mellém lépett.

– Na – kérdezte Pete –, tudjátok hasznomat venni?

– Nagyszerűek az esélyeid – válaszolta Susan. – Majd értesítünk.

– Hívtok? – kérdezte, és úgy tette a füléhez a hüvelykujját meg a kisujját, mintha telefont tartana a kezében.

– Hívunk – mondtam.

A biliárdasztal felé mentünk. A szemem sarkából láttam, hogy már ketten vannak, de nem játszottak, hanem a tévét bámulták. Amikor elhaladtunk mellettük, akkor láttam, hogy a tévé a Lenz gyilkosságot ismerteti: a riporter a Sin Factoryvel szemben, az utca másik oldalán állt, a válla fölött keretes kép Lenzről és rólam.

– …források szerint a lövöldözés egyetlen gyanúsítottját, John Blake magánnyomozót ma délelőtt szabadon engedték. A rendőrség más szálakon nyomoz, de erről eddig nem adtak információt. Amint megteszik, mi is közvetítjük. Pat?

A két biliárdozó alaposan szemügyre vett bennünket, majd mind a ketten az asztalnak támasztották a dákót, és a magasabbik előre lépett. Ő volt kint korábban a vécén. Szemlátomást fekvenyomva is többet bírt el, mint az én élősúlyom.

– Hé – kezdte –, téged láttunk a tévében.

Vállat vontam, mentem volna tovább, de a vállamra nehezedő kéz megakadályozott ebben. – Indulás – szóltam Susannek. – Majd én elintézem.

– Nem fogok…

– Menj! – A karommal lelöktem a férfi kezét. – Miért nem törődsz a magad dolgával?

– Wayne Lenz és én valamikor együtt ültünk – mondta, és visszanyomta a kezét oda, ahol eddig volt. – Az én dolgom is, hogy ki nyírta ki.

– Meg az enyém – feleltem, – és ha elengedsz, akkor talán ki is tudom deríteni.

– Talán ki tudja deríteni – szólt a válla fölött a haverjának. – Hallottad ezt? – Megint rám nézett, és a hangjában nyoma se volt együttérzésnek. – Tudsz egyetlen olyan jó okot mondani, miért ne tekerjem ki a kibaszott nyakadat?

A pult mögül hallatszott, hogy valaki betölti a fegyvertárat. Trunks hosszú csövű puskát fogott mindkettőnkre. – Kint

intézzétek el! – mondta.

A kéz elengedte a vállamat, a hapsi kicsit lökött rajtam, amitől majdnem hanyatt estem. – Magánnyomozó – sziszegte olyan hangon, amiből kiderült, szerinte ez valahol a férgek és a kutyaszar között van az evolúciós folyamatban. – Miért nem nyomozod ki ezt? – Az egyik hatalmas ökle hátra lendült, mire védekezésül felemeltem a magam lényegesen kisebb öklét.

– *Odakint!* – vakkantotta Trunks, és intett a puskával.

– Halló? – Susan elővette a mobilját, és hangosan beszélt, miközben mereven szemezett Lenz egykori cellatársával. Mind őt figyeltük – még Pete Cimino is a hátsó boxból. – Puskalövéseket szeretnék bejelenteni, egy bizonyos Dormicello nevű kocsmából. Igen, biztos úr, a Harmadik utcában, pontosan ott. Kérem, azonnal küldjenek ki valakit.

A pasas Susanról rám nézett, majd Trunksra, azután vissza Susanre. A lány még csak nem is pislogott. – A zsaruk egy percen belül itt vannak – mondta nyugodtan.

A bika visszalépett, leengedte az öklét, és dühösen felkapta a dákót. – Majd legközelebb – mondta.

Kihátráltunk, és Trunks nem engedte le a puskát, amíg el nem értük az ajtót.

23

– Ugye nem hívtad fel a rendőrséget? – kérdeztem.

– Dehogynem. Az az alak megölhetett volna.

– Zenre hívtad a zsarukat?! Soha többé nem tehetem be oda a lábamat.

Megpaskolta az arcomat. – Szivi, akkor kvittek vagyunk.

Amilyen gyorsan csak tudtuk, elhúztuk a csíkot. Trunks tud magára vigyázni – a puskának jó rejtekhelye van, és talán maga is el fog bújni. Ami Zent illeti, idővel talán megbocsát,

attól függően, mennyire másznak rá a zsaruk. A rendőrségtől viszont ugyanez nem várható el, ezért nagyon fontos volt, hogy ne találkozzanak velem egy olyan helyen, ahonnan lövöldözést jelentettek.

Keletnek tartottunk, lépésről lépésre távolodtunk a rendőrautók szirénájának vijjogásától. Közben elmeséltem Susannek, mi történt velem reggel, hogyan kerültem ki a börtönből, mit láttam a videofelvételen, és hogy szerintem mit követett el Jocelyn.

– Nehéz elhinni – mondta. – Semmi olyat nem hallottam róla, ami arra utalna, hogy gyilkos lett belőle.

– Gyilkos bárki lehet – magyaráztam, – ha úgy gondolja, hogy az élete függ tőle.

– Értem.

– Találtál valamit, ami segíthetne, hogy a nyomára bukkanjunk?

– Csak amit Cimino mondott. Rengeteget telefonáltam, találtam néhány embert, aki emlékszik Mirandára és Jocelynre, de senki nem dolgozott velük azután, hogy Ciminónál táncoltak.

– És hol dolgozik Cimino?

– Houstonban vezet egy Shots nevű klubot.

– Nem ismerem. Milyen?

– Nem a Scores. Ide nem járnak Charlie Sheenek és Howard Sternek. De a táplálkozási lánc sokkal magasabb fokán áll, mint a Carson's vagy a Sin Factory.

– Dolgoztál ott?

Megrázta a fejét. – Kívül esik a köreimen.

– De Miranda ott táncolt.

– Persze, amikor Jocelynnel együtt dolgozott. De a szakítás után már nem volt annyira keresett árucikk. Ugyanolyan helyeken volt kénytelen dolgozni, mint mi.

– Hát ez az, amit nem értek – mondtam. – Gyönyörű lány vagy, jól táncolsz…

– És hallom, hogy most következik a ‘de’ – szólt közbe Susan.

– Nem, semmi ‘de’. Csak annyi, hogy nem értem, miért – és kérlek, ne értsd félre – szóval nem értem, hogy miért kell olyasvalakinek, mint te vagy Miranda a Sin Factoryban dolgoznia. Lepusztult, kicsi, sötét, rohadt egy hely. A vezetés gazemberekből áll. Jobb klubokban is találhatnál magadnak munkát.

– Igen – válaszolta Susan, kicsit védekezőn. – Néha. Vannak jobb helyek is, ahol már dolgoztam. És vannak rosszabbak is. Dolgozni muszáj. Érted? Egy idő után megtanulod, hogy ne légy válogatós. Mindenütt vannak reflektorok, színpadok, biliárdasztalok, meg pasik, akik megmarkolják a fenekedet, és a górék mind gazemberek. Az egyike este itt vagy, a másikon ott. Nem tök mindegy, hogy hol van az az itt és ott?

– De még mennyire, hogy nem mindegy – tiltakoztam. – Nem mindegy, hogy tíz férfi bámul, vagy száz…

– Nem, mert tudod, azokon a helyeken, ahol százak néznek, tízszer annyi a lány is. A nagyobb klubokban kevesebb a pénz.

– Rendben, de a borravaló… a Sin Factoryban egy-meg ötdollárosokat adtak. Egyszer, ha láttam egy húszast.

– Igen, az Mandy pasija. Minden áldott este eljön. – Susan megállt, hogy kicsit kifújja magát. Körbenéztem, de senkit nem láttam, aki figyelt volna ránk. – Az igazság az, John, hogy az ötöseket össze lehet gyűjteni. Még az egy dollárosokat is. Persze, a húszas jobb. Nem akarok hazudni, nem szeretek a Sin Factoryban dolgozni. De azt eszed, amit kapsz. Vannak nagyon jó klubok, de a többsége nem az. Enni viszont minden nap kell, nemcsak minden páros napon, és sorban állnak a lányok. Ha te nem viszed el a melót, majd elviszi más. Az egy dollár meg öt dollár sokkal jobb, mint ha nincs dollár, és ha egyszer visszautasítasz egy ajánlatot, hamarosan munka nélkül találod magadat. A nagy semmivel a zsebedben.

– Sajnálom – mondtam. – Nem akartam beleszólni.

– Pedig azt tetted. De semmi baj. – Ismét elindultunk, ezúttal lassabban. – Tudod, ha már itt tartunk, a te munkád se sokkal jobb.

Miért ütött mellbe, amit mondott? Hiszen ez maga a színtiszta igazság. Kinek képzelem magam, hogy van képem megkérdezni, minek dolgozik tizedrangú klubokban, mikor jómagam egy huszadrangú nyomozó cégnél melózok?

– Valóban – felelem. – Igazad van.

– Na látod. Te is, én is ott dolgozunk, ahol. Talán mind a ketten jobbat érdemlünk, de ezt dobta ki a gép. Csak annyit mondhatok, hogy nem nagyon különbözünk egymástól.

– Tudod, mi a különbség? – kérdeztem. – Az, akinek dolgozom. Az életemet is rábíznám.

– Igen – mondta Susan, – ezzel most megfogtál.

– Talán újra meg kellene próbálnod azt az ügynököt – mondtam, de Susan már hívta is a számot.

– Foglalt – mondta, és letette a kagylót.

– Na, ez legalább jó jel. Akkor ott van.

– Vagy valaki más hagy éppen üzenetet neki.

– Hát, kicsit később majd újra megpróbáljuk.

A Kilencedik utca irányába sétáltunk. – Ha te lennél Jocelyn helyében, hova mennél? – kérdeztem.

– Ha lenne félmillió dollár lopott pénzem, és gyilkosok járnának a nyomomban?

– Talán nem hiszi, hogy még most is keresik.

– Az ő helyében én azt hinném.

– Rendben – mondtam. – Gyilkosok járnak a nyomában.

– És te.

– És én.

Egy pillanatig gondolkozott, majd megrázta a fejét.

– Nem tudom. Még azt se tudjuk, hol lakik. Lehet, hogy odament. Lehet, hogy visszament Tracyhez, attól függően,

hogy ért véget a kettejük dolga. Lehet, hogy barátnője vagy barátja van. Kivehetett egy szállodai szobát is.

– Vagy repülőre szállt, és elutazott Peruba. Ez mind lehetséges. De te mit tennél az ő helyében?

– Én? – Susan elgondolkodott. – Hazamennék.

– Akkor is, ha ott rád akadhatnak?

– Nem biztos, hogy ott is maradnék, de az biztos, hogy oda elmennék. Ott van minden holmim, ott összerogyhatok, magamhoz térhetek. Ott érezném magam a legnagyobb biztonságban.

Hazamenne. Bizonyos értelemben igaza van. De hol van Jocelyn otthona? Sajnos erről fogalmunk se volt. Még Susan otthonáról se tudtam, hol van!

Hirtelen nyilallt belém, hogy nemcsak a címét nem ismerem, de még a vezetéknevét se tudom.

– Susan, lehet, hogy furcsán fog hangzani, de…

– Mi?

– Mit jelent az 'F'? – Felemeltem a mobilomat. – Susan F.

– Semmi baj. Nincs ebben semmi furcsa – felelte. – Feuer. F-E-U-E-R. Apám családja német származású. A mamám francia-kanadai volt, de ezt nem mondanád meg a nevéből, mert Stine-nek hívták.

– Feuer-Stine – mondtam. – Firestone.

– Adjanak valamit ennek az okos embernek!

– És honnan jött a Rachel?

– Tetszett. A Susan annyira hétköznapi. Mindig szerettem volna valami szokatlan, izgalmas nevet.

– Szerintem a Susan is nagyon izgalmas.

Megfogta, és megszorította a kezemet. – Figyelj – kezdte. – Tudom, hogy megy ez. A következő az lesz, hogy tudni akarod, hol lakom, hogy lettem táncoslány, milyen volt a gyerekkorom, és tudod mit, lehet, hogy majd hamarosan el is akarom ezeket mesélni neked, de nem ma, jó?

– Jó.

Ismét megszorította a kezemet.

– Tehát, ki tudja megmondani nekünk, hol lakik Jocelyn? – kérdeztem. – Ügynöke van?

– Cimino szerint nincs. Azt mondta, Mirandával együtt maguk intézték a szerződéseket.

– Hallottál esetleg barátokról?

Meglengette a telefont. – Ez a Tracy az első.

– Rokonok?

– Senki nem említette őket.

– Szülei vannak, de ha az elmúlt hat évben nem látogatta őket, nem hinném, hogy pont most megy vissza hozzájuk.

– Nem tűnik valószínűnek.

– De talán mégis – gondolkodtam. – Azt hiszem, érdemes lenne ellenőrizni – Elővettem a telefonomat, és kikerestem az utolsó Daniel Mastaduno féle hívást. – Próbálkozz addig Kodosszal. – Susan épp tárcsázott, mikor Daniel felvette a kagylót.

– Mr. Mastaduno, John Blake vagyok…

– Talált valamit? – kérdezte a férfi izgatott várakozással, én meg tudtam, hogy semmi jó hírrel nem szolgálhatok. Egyébként nem úgy hangzott, mintha visszatért volna hozzá a lánya.

– Sajnos semmit. Abban reménykedtem, hogy talán ön tud valamit.

– Én?

– Úgy gondoljuk, hogy a közelmúltban Jocelyn New Yorkban járt, és nem kizárt, hogy esetleg ismét kapcsolatba lépett önökkel.

– Nem, Mr. Blake, nem lépett. Az az érzésem, hogy az anyja és én lennénk az utolsók, akikkel felveszi a kapcsolatot.

– Nagyon sajnálom – mondtam. – Ha hall róla, megtenné, hogy rám csörög?

– Természetesen – válaszolta. – De Mr. Blake… én a maga helyében nem számítanék erre.

– Értem. Nem fogok.

Letettem, és Susanhez fordultam. – Semmi – mondtam. – És nálad?

Felemelte a kezét. – …négy órakor? Remek. Nyolcadik emelet. Értem. Köszönöm. Akkor a viszontlátásra. Sikerült! – fordult felém mosolyogva. A hangja izgatott volt. Azokra a napokra gondoltam, amikor Leónak kezdtem dolgozni hajdanán, és minden kis sikert hatalmas győzelemnek éltem meg. – Mondtam, hogy hallottunk Tracyről, és szeretnénk szerződtetni a West Village-ben nyíló új klubunkba. Azt felelte, hogy február végéig foglalt, mire én, hogy az nem baj, csak márciusban nyitunk, de már most szeretnénk beszélni a lánnyal, mire ő, hogy ma délután négykor az irodájában találkozhatunk vele.

– Csodás!

– Ez a detektívesdi nem is olyan nehéz – mosolygott Susan. – Talán állást kéne cseréljünk.

– Pocsékul néznék ki tangában.

– Hát, nem is tudom – felelte.

Anyám házánál az ajtónálló intett, hogy menjünk beljebb, majd futva jött utánunk, nehogy eltűnjünk a liftben. Egy borítékot lobogtatott, amire csak annyit írtak, ’14-A’. – Elfelejtettem. Valaki ezt hagyta itt magának.

– Nekem?

– Igen. Egy nő. Arra kért, hogy adjam át.

– Hogy nézett ki?

A férfi a vállát vonogatta. – Melegen volt öltözve. Télikabát, kalap, fülvédő, sál, napszemüveg. Nem sokat láttam az arcából, az az igazság.

– És azt kérte, hogy adja ezt át nekem?

– Maga John, Margaret Blake fia, ugye? – Bólintottam. – Na, akkor azt mondta, hogy magának adjam át.

– Köszönöm.

Megvártam, míg becsukódik a lift ajtaja, majd felszakítottam a borítékot. Egyetlen lap volt benne, elolvastam, majd átadtam Susannek.

A következőt gépelték a lapra: *Ne keress, mert megbánod.*

24

– Honnan tudhatott erről a lakásról? – kérdezte Susan.

– Fogalmam sincs. Talán követett bennünket.

– Honnan?

– Nem tudom. – Igyekeztem úrrá lenni a nyugtalanságomon. – Talán valaki, akivel telefonon beszéltél, még jóban van vele, és megadta ezt a telefonszámot. Megnézhette a telefonkönyvben is…

– De én senkinek nem adtam meg ezt a számot – tiltakozott Susan.

– Akkor fogalmam sincs. – A nappaliban már az összes ablakot ellenőriztem. Mind zárva volt. Nem mintha ez olyan fontos lenne a tizennegyedik emeleten, de valahogy mégis nyugodtabbnak éreztem magam. Elhúztam a függönyöket.

– Nem az az érdekes, hogyan talált ránk – folytattam, – hanem az, hogy ránk talált. Most már nem hagyhatom egyedül az anyámat. Ami azt illeti, téged se.

– Tudok vigyázni magamra.

– Hogyan, ha kinn vagy az utcán, és odalépett hozzád egy pisztollyal vagy egy késsel?

– Hozzám? És veled mi lesz?

– Nekem utána kell mennem – mondtam. – De neked nem.

– Miről beszélsz? Most már én is benne vagyok. Te vettél be, nem emlékszel?

Megfogtam a kezét. – Te is benne vagy most már, és nem tudom elmondani, mennyire hálás vagyok érte. Nélküled biztos nem jutunk ennyire. De a te feladatod itt van, a telefon

mellett, nem kint az utcán. Nem tudok mind a kettőnkre vigyázni.

– Miért ne vigyázhatnánk egymásra?

– Bajod eshet, meg is ölhetnek. Az is elég rossz, hogy engem elkaphat… téged nem kell ennek kitenni. – Úgy nézett, mint aki kész körömszakadtáig vitatkozni. – És egyébként is, itt van rád szükség. Telefonálnod kell. És vigyáznod az anyámra. Jocelyn bármikor újra felbukkanhat, és akkor azonnal hívnod kell vagy engem, vagy Leot, vagy a rendőrséget… akárkit, csak ne maradj vele egyedül. Ez a nő már két embert megölt. Négyet, ha beleszámoljuk a betörőket is. Nem vállalhatunk több kockázatot.

– És mi van a Tracy-féle megbeszéléssel? Várnak.

– Majd én megyek. Megmondom, hogy társak vagyunk.

Susan a fejét csóválta, de végül azt mondta: – Oké, John. Nem vagyok bátor. Itt maradok, és tied lehet az összes kék-zöld folt.

– Ezúttal nem ettől félek – feleltem.

– Akkor miért nem maradsz itt te is? Tracyvel telefonon is beszélhetünk.

– És utána? Jocelynt is telefonon keresztül kapjam el? Beszéljem rá, hogy adja fel magát?

Néztük egymást. – Csak vigyázz magadra – mondta végül Susan. – Ha valami történne veled… – zavartan elhallgatott.

Bementem anyám szobájába. Az ágy szélén ült, és inkább dühösnek, mint ijedtnek látszott, de azért a szemében mind a két érzést látni véltem.

– Mama – kezdtem, – légy szíves, hallgass Rachelre, amíg nem vagyok itthon. Akármi történik, nem mehetsz ki a lakásból. Sajnálom, de így biztonságosabb.

– Miért?

– Egy nő, akit el akarunk kapni, megfenyegetett. Tud erről a lakásról, és ha van rá lehetősége, bántana.

– Engem? Egy öregasszonyt? Miért akarna engem bántani?

– Azért, hogy ne keressem, és úgy gondolja, hogy ha téged fenyeget, azzal engem tart vissza.

– Miért nem adod át Leónak ezt az egész ügyet?

– Mert ez a nő ölte meg Mirandát – feleltem. – Nekem kell a kezembe vennem a dolgokat.

Morcosan ugyan, de szemmel láthatóan elfogadta az érvemet. – És meddig tart ez az egész?

– Nem sokáig – ígértem. – Azt hiszem, már nagyon közel járunk a végéhez.

Andrew Kodos lakosztálya a Negyvenkettedik utca és a Lexington sarkán álló régi felhőkarcolóban volt. Az épületet kívül gyönyörű Art Deco faragások díszítették, az előcsarnok tágas és magas, de mire felértél a nyolcadikra, már nem lepődtél meg azon, hogy a pasas, aki sztrippereknek ügynökösködik, itt él. A koszos folyosót alig világította meg a gyenge villanykörte. Az egyik végén elhagyatott felmosórongy és vödör árválkodott. Egy bezárt férfi vécé. A női vécé ajtaját egy fadarabbal támasztották ki. A kettő között öt lakásajtó, öt különböző cég nevével. Szombat lévén egy kivételével mindegyik mögött sötétség honolt.

Az egyetlen kivilágított ajtó fölött arany betűkkel, üvegtáblára írva állt a „Kodos Színházi Ügynökség” felirat. Szerettem volna tudni, hogy ez azt jelenti-e, hogy nemcsak sztripperekkel foglalkozik. Azt azért sejtettem, hogy a szóhasználattal leginkább a tulajdonos és az épület vezetőségének éber figyelmét szeretné elaltatni. Ugyanezért döntött végül Leo a „Mauser Konzultációs Iroda” elnevezés mellett.

Megnyomtam az ajtó melletti csengőt, de nem hallottam csengőhangot, úgyhogy be is kopogtam. Az üvegen keresztül láttam közeledni egy árnyat. Az ajtó kivágódott. – Kerüljön beljebb! – Kodos mögém nézett, s mivel mást nem látott, becsukta az ajtót.

Jól táplált fajtársam volt, a fölös kilók az utolsó lyukkal kínlódó övnek feszültek, de látszottak a nem túl tiszta ingnyak felett is. Kék nyakkendője félárbócon, még megcsomózva, de a lehető leglazábbra kiengedve. Kézfogás előtt a nadrágjába törülte a tenyerét, de még így is éreztem, milyen nyirkos.

– Délelőtt beszélt a társammal – kezdtem. – Klubot nyitunk a belvárosban.

– Igen. Emlékszem. Örvendek a találkozásnak. Hol a társa?

– Valami közbejött az utolsó pillanatban – mondtam. – Sajnálja, de nem tud itt lenni.

– Én is sajnálom. Csinos fiatal nőnek hangzott a telefonban. – Köhögött, szája elé tette a kezét. – Elnézést. Minden januárban elkap a nátha. Óramű pontossággal. Szóval hol lesz ez a maguk klubja?

Mit is mondott Susan? A West Village-ben? – Tudja, hol van a Calder Street, a West Side Highway közelében? – Hál istennek, nem úgy tűnt, hogy tudja. – Na, ott.

– És honnan hallottak Tracyről?

– Én sehonnan, hanem a társam. Tőle kérdezze.

– Nos, az biztos, hogy nem fognak csalódni. Ő a legjobb. – Végigvezetett egy folyosón, amelynek a falát a legkülönfélébb ruházatba bújtatott lányokról készült hagyományos fotók díszítették: harisnya, harisnyakötő, boa, fejtoll, bikini, estélyi. A frizurájuk alapján megsaccolva voltak itt fotók még a hetvenes-nyolcvanas évekből is. Néhány fekete-fehér felvételt is láttam, ami még ezeknél is régebbi lehetett. Jó pár fényképet alá is írtak: *Andynek, a világ legjobb ügynökének! Szeretettel, Cherry.* Vagy: *Asia,* vagy *Crystal,* vagy *Jet.*

– Mióta csinálja? – kérdeztem.

– Az első lányt 1962-ben szerződtettem. – Rámutatott az egyik fényképre. – Maxine Murray. Sissy néven táncolt. El tudja képzelni, hogy ma egy táncosnő Sissynek nevezze magát? – Csodálkozva ingatta a fejét, hogy milyen hihetetlen dolgokra képes a világ. – Még azelőtt, hogy maga egyáltalán

megszületett. Egyébként hány éves?

– Elég öreg – feleltem.

– Nem így vagyunk ezzel mindannyian? – Kinyitotta az irodája ajtaját. – Tracy, ismerkedj meg… – várt, hogy eláruljam a nevemet.

– John Blake – mondtam. Kezet nyújtottam, a lány meg ültében előrehajolva fogadta el. Fel is állhatott volna, de akkor nem láthatom, ahogy a trikójának feszül a melle. Vékony, fehér anyagból készült, átsütött rajta a fekete bőre. Láttam, hogy a mellbimbóin apró gyűrűket visel. Ha közelebbről nézem, talán azt is megtudom, ezüstből, vagy aranyból vannak-e.

– Andy, nem baj, ha egy kis ideig négyszemközt beszélgetek Tracyvel?

A férfi elcsodálkozott kicsit, de azt mondta: – Természetesen, természetesen. – Majd Tracynek: – Klubot nyit a… hol is?

– Calder Streeten – feleltem.

– A Calder Streeten. És téged akarnak a megnyitóra. Mondtam, hogy maga vagy a tökély.

– Valóban? – kérdezte Tracy. De Kodos helyett inkább engem nézett, és valahogy az volt a benyomásom, hogy a tekintete egyre szkeptikusabb. Vajon hol és mit ronthattam el?

– Hát csak beszélgessetek, gyerekek. De ne felejtsetek el visszahívni, amikor a pénzre kerül a sor. – Megveregette a vállamat. – Abból az asztalból ágyat lehet csinálni, ha esetleg szükség lenne rá. – Majd Tracyhez: – Ugyan, csak vicceltem. – Kihátrált az irodából, és becsukta maga mögött az ajtót. Megvártam, amíg a sziluettje is eltűnik.

– Tracy…

– Maga nem is nyit klubot, igaz?

Egy pillanatig haboztam, majd megráztam a fejemet.

– Akkor, ha úgyis mindegy, visszavenném az ingemet. – A szék alól előhúzott egy összehajtogatott flanelinget, belebújt,

és nyakig begombolta.

– Miből jött rá?

Felemelte az öklét, és egyenként kezdte számolgatni az ujjain: – Először is, még soha nem láttam magához hasonló klubtulajdonost, vagy vezetőt. Úgy néz ki, mint egy kis gimnazista az Upper West Side-ról. Másodszor, a Calder Street mindössze két tömbnyi hosszú, és az egyikben egy templom áll. Nem létezik, hogy a város engedélyezze egy cickó-bár működését a hithű látogatók orra előtt. Harmadszor, mintha rémlene, hogy egy barátom mesélt egy bizonyos John Blake-ről, aki a névjegykártyáját osztogatta a lányoknak a klubban, és Miranda Sugarmanről érdeklődött. Történetesen én is ismertem Miranda Sugarmant.

– Tudom.

– A név megmaradt a fejemben. John Blake. Talán még a névjegykártyája is megvan valahol. – A szék karfájáról leemelte a táskáját.

– Az se baj, ha nincs meg – mondtam –, szívesen adok egy másikat. – Előhalásztam a tárcámat. Tracy megnézte a kártyát, és az ing felső zsebébe süllyesztette.

– Szóval, elmondaná, hogy mire vesztegeti az idejét egy ilyen szép szombat délután?

– Gondolom, azt tudja, hogy magánnyomozó vagyok. A cégem nyomoz Miranda halála ügyében. Úgy tudom, a társát is ismerte, Jocelyn Mastadunót.

– Pontosan.

– Őt is keressük. Nem tudja esetleg, hol lehetne megtalálni?

– Miért?

– Úgy gondoljuk, hogy esetleg tud valamit.

– Mint például?

– Hogy mi történt.

Tracy összefonta a karját a melle előtt. – Jobb, ha nem köntörfalaz, mert különben felállok és kimegyek.

– Mirandát két lövéssel ölték meg. Közvetlen közelről, a

tarkójába kapta a golyókat. Az, aki ezt tette, olyasvalaki volt, aki könnyen mögé kerülhetett, valaki, akiben Miranda megbízott.

– Arra gondol, *hogy Jocelyn* ölte meg?

– Ez is egy lehetőség. Szeretnénk kizárni.

– Lehetetlen – jelentette ki a lány. – Nem azt mondom, hogy Jocelyn nem tud néha őrültségeket elkövetni, vannak fura dolgai, az igaz. De az nem lehet, hogy megölte Mirandát. Még mindig szerelmes volt belé.

– Miért mondja ezt?

– Mert így van. Nem bírt ki két estét, hogy ne említse meg a nevét. A kibaszott képe ott volt a falán. Még azután is, hogy odaköltöztem; még akkor sem volt hajlandó levenni.

– Együtt éltek?

– Nem sokáig. Engem nem zavar, ha néha hármasban csináljuk, de nem vagyok hajlandó versenybe szállni egy lánnyal, aki jelen sincs. És Jocelyn nekem egy kicsit túl őrült volt, túl sokat követelt, túlságosan pörgött. De ettől még nem lesz valaki gyilkos.

– Nem, ettől még nem – mondtam. – De ha nem ő tette, akkor valaki irtózatosan keményen dolgozott azért, hogy rá terelje a gyanút. Ebben az esetben pedig ő is nagy veszélyben van ám. Legalább beszélni szeretnék vele, hogy az ő változatát is hallhassam.

Tracy behunyta a szemét, hátrahajtotta a fejét. – Ne hülyítsen. Maga szerint ő tette.

Egy darabig egyikünk se szólalt meg.

– Igen – ismertem be végül. – Igen, szerintem ő tette.

– Amikor Miranda elköltözött, Jocelynnek maradt a lakás, és megkért, hogy lakjak vele, így azután odaköltöztem. Tudja meddig tartott? Két hónapig. Nem bírtam elviselni. Minden szava Mirandáról szólt, Miranda így, Miranda úgy, és szerintem fog-e telefonálni, és mit mondjon, ha igen. Mintha házastársak lettek volna, én meg csak egy afféle egyéjszakás

kaland.

– Ahogy ezt meséli, már azon is csodálkozom, hogy két hónapig kitartott.

– Én is – mondta a lány. – De amikor benne van az ember, mindig azzal áltatja magát, hogy majd jobb lesz. A baj csak az, hogy az olyan emberekkel, mint Jocelyn, ez lehetetlen. Ki akarta iktatni Mirandát, de nem volt rá képes.

Nekem ez volt a gyilkosság tökéletes receptje, még akkor is, ha a rablást teljesen kihagyjuk a számításból. De ezt nem mondtam ki hangosan. – Mikor látta utoljára?

– Már lassan egy éve. Egyszer még felhívtam, üzenetet hagytam, de nem hívott vissza.

– Maga szerint még mindig ott lakik?

– Fogalmam sincs. Talán igen.

– És hol van ez a lakás?

– Alphabeth Cityben, a víz mellett.

– Emlékszik a címre?

– Mielőtt erre válaszolnék – kezdte Tracy megfontoltan –, tudni akarom, mihez kezd vele.

– Beszélni akarok Jocelynnel. Ez minden. – Tracy rám nézett, én pedig viszonoztam a pillantását.

– Nem hiszek magának.

– Az isten áldja meg, Tracy, azt akarja, hogy nyílt legyek? Akkor nyílt leszek. Nemcsak Miranda halt meg. Négy ember halt meg Jocelyn miatt. Nem tudom biztosan, hogy ő lőtte-e le Mirandát, de azt tudom, hogy tegnap ő lőtt le egy Wayne Lenz nevű embert.

– Honnan tudja?

– Mert ott voltam. – Előrehajtottam a fejemet. – Ezt tőle kaptam. Tiszta erőből leütött egy üvegszoborral. Akkorát csapott rám, hogy a szobor darabokra tört, aztán elvette a pisztolyomat, és lelőtte vele azt az embert, akivel együtt dolgozott.

Csend volt.

– És ez még nem minden. Az ügybe belekeveredett egy drogdíler is, és ha én most hagyom is az egészet a fenébe, ő nem fogja, mert Jocelyn félmillió dollárt lopott tőle, és a pasi nagyon szeretné visszakapni. Érti már, Tracy? Nyakig benne van. Tudom, hogy szeretné megvédeni, de ez lehetetlen.

– Ez még nem jelenti azt, hogy segítenem kellene magának – felelte.

– Valóban nem jelenti azt. És egészen biztosan nagy örömére fog szolgálni, hogy nem segített nekem, amikor Jocelyn majd úgy gondolja, hogy maga kerül sorra.

– Miről beszél?

– Hivatásos gyilkosok keresik. Csak azért van még életben, mert senki nem ismeri. De maga igen. Tudja, hol lakik, tudja, hogy néz ki – miért ne kerülne maga is sorra?

Mondani akart valamit, de megállt. Kivártam. – Csak egy összezavarodott lány – mondta. – Nem egy gyilkos.

– Én meg azt mondom, hogy gyilkos. Hajlandó az életében fogadni?

Vártam, míg megérik benne az elhatározás.

– A pokolba vele – mondta végül. – D sugárút 51, legfelső emelet, utcára néző lakás.

– Köszönöm. – Felálltam, és elindultam az ajtó felé.

– Nem mondja el neki ugye, hogy tőlem tudja a címet?

– Nem.

– És mit mond Andynek?

– Azt, hogy szerintem maga tökéletes. Aztán a jövő héten felhívom, hogy anyagi csődbe kerültünk, nem tudjuk megnyitni a klubot. Így senki nem hibáztathatja magát.

– Remek. – Fáradt volt a hangja, de lehet, hogy csak undorodott önmagától. Vagy tőlem.

– Figyeljen, Tracy. Sajnálom, hogy hiába fárasztottam ide. Bárcsak tudnék munkát adni magának.

– Munkát azt adott – felelte. – Csak nem fizette ki a mocskos harminc ezüstpénzt érte.

25

Ha a Village Voice-ot olvassa az ember, az lesz az érzése, hogy Alphabeth City menthetetlenül kikupálódott az elmúlt tíz esztendő alatt. A görnyedt hátú szipusok és heroinisták helyét átvették a Starbucks-fiúk, akik csakis dupla tejeskávét isznak. Egy pontig ez igaz is. De azért továbbra se szeretném, ha a keleti C sugárúton érne a sötétedés.

Pedig épp arrafelé tartottam, és az égbolt egyáltalán nem akart kivilágosodni. Nyáron este nyolcig, kilencig lógnak itt a hordozható-magnós alakok, és bár tudjuk, hogy van köztük olyan is, aki rosszban töri a fejét, azt is tudjuk, hogy a többségük egyszerűen csak élvezni akarja a friss levegőt a városnak ebben a részében. Nőket is látni az utcán, nemcsak kurvákat. Nem az az érzése az embernek, hogy a jó szándékú, tisztességes emberek bezárkóznak az otthonaikba, és a ragadozóknak hagyják az utcát. De most nem nyár volt, és a tél, na meg a korai sötétedés a csontig ható hideggel együtt mindenkit, akinek volt hova behúzódnia, távol tartott az utcától.

Nekem nem volt búvóhelyem. Egyetlen helyre mehettem, és az itt volt, a D sugárúton, olyan messze keletnek, hogy csak mentem, mentem, és szinte már elértem a vízparti házakat, az FDR Drive-ot majd magát az East Rivert. A szél felerősödött, ahogy közeledtem a folyóhoz. Néhány magas épület az útját állta, többnyire vöröstéglás bérházak és apró spanyol templomok. Amikor keletről fúj a szél, magával hozza a folyó szagát is. Bűzlik a dízelolajtól.

Nemcsak én voltam az utcán, de valahogy jobban örültem volna, ha nincs itt senki más. Elmentem két sétáló fiatalember mellett, rendesen megnéztük egymást. Na, ilyenkor szeretném, ha nagyobbnak, erősebbnek és idősebbnek látszanék. Tracy nem járt messze az igazságtól, amikor kis gimnazistának írt le,

és ez itt nem az iskolásfiúk birodalma.

Átvágtam a C sugárúton, keletnek fordultam a Hatodik utcán, ahol templom templom hátán áll. Iglesia Cristiana, Végtelen Kegyelem, Emmanuel Presbyterian és mindez egyetlen háztömbben. Úgy gondoltam, ez a környék talán valamivel biztonságosabb, mint egy-két utcával arrébb. De azután magam mögött hagytam a templomokat, és a következő utca minden volt, csak meleg és barátságos nem. Néhány bodega, egy-kettő fémrácsokkal lezárva, egy-kettő nyitva a nyomasztóan szürke ablakok mögött. Egy kínai vendéglő. Két férfi, keki színű dzsekiben az egykori hentesbolt eresze alatt – melynek kirakatában most felirat hirdette: „A bolt kiadó" – valami üzletet bonyolított le. Az, amelyik zsebre vágta a pénzt, mellém lépett, amikor odaértem. – Fű, fű – motyogta az orra alatt, noha nem értettem, miért kell csöndesen beszélnie. Egyetlen rendőrt se láttam szerte a környéken.

– Kösz, nem – feleltem, és leráztam az ujját a karomról.

– Ugyan már, ember, jó az anyag.

– Biztosan. De nem veszek.

– Rendben, ember. Azér' segíthetnél a testvérednek egy ilyen hideg este. – Kinyújtotta a tenyerét, és nagy volt a kísértés, hogy adjak neki valamit, ha másért nem, hogy lerázhassam végre, de tudtam, ez az út sehova se vezetne. Nem azért, mert drognepper volt – a francot se érdekli. Hanem, mert ha egyszer kiveszek valamit a zsebemből, akkor mindent akar majd, amit még nem vettem ki.

– Bocsi – mondtam. – Próbálkozz valaki mással.

– Nem – felelte a fickó, és a hangja már egyáltalán nem volt halk. – Mi lenne, ha veled próbálkoznék, anyabaszó? – Valamit előkapott a zsebéből, és hallottam, ahogy a pillangókés kattanva kinyílik. A pillangókés New Yorkban nem engedélyezett eszköz, de ez történetesen igaz a dílerkedésre és az utcai rablásra is. Ha lett volna zsaru a közelben, a fickót

mind a háromért lesittelhették volna.

Felemeltem a tenyeremet. – Ne csináld ezt.

– Pofa be, és ide a tárcát! – A pasas ijesztően hadonászott a késsel. Rövid pengéjű darab volt, csak tíz centi hosszú lehetett a penge, de azzal is csúnya dolgokat lehet művelni. Simon Corrina is mindig ilyen késsel dolgozott.

Körbenéztem, de senki nem volt a láthatáron. Aki egy perccel ezelőtt még az anyagot vette, már köddé vált, és ezért nem is tudtam hibáztatni.

A zsebembe nyúltam a tárcámért, és előre nyújtottam. Gondoltam, kinyitom, és megmutatom az engedélyemet, de nem voltam biztos benne, hogy ettől a tárcát kapom-e vissza, vagy a pengét a hasamba.

Kikapta a tárcát a kezemből. – Gyerünk, gyerünk! – sürgetett. – Még mid van?

A kabátom alá nyúlt, és végigtapogatta a zsebeimet. Megtalálta a mobilomat a csípőmre erősített tartóban, levette, és a saját zsebébe süllyesztette. A jobboldali nadrágzsebemre csapott. – Ez mi?

– Csak a kulcsaim – mondtam. – A kulcsaimra nincs szükséged, ember.

– Mutasd.

Elővettem a kulcstartómat, és megmutattam. Tovább hadonászott a késsel. – Oké. – Eltettem a kulcsokat. – Ide az óráddal.

– Nincs órám – mondtam.

– Baromság. Lehetetlen, hogy csak ennyid van.

– Sajnálom. Ez minden.

Mind a ketten meghallottuk a csengetést. Halkan kezdődött, és egyre erősödött. Lenézett a zsebére, és ezt tettem én is, de csak egy pillanatig. Mielőtt felpillantott volna, előre léptem. A karommal elütöttem a kést tartó kezét, a másik kezemmel elkaptam a torkát, és a mellettünk lévő épület falának szorítottam. A szabad kezével meg akart ütni, de gyengére

sikeredett az ütés, és különben is, kivédtem a könyökömmel. Addig vertem a fejét a falnak, míg lazult a késen a szorítása, és leejtette a járdára. Utána még ütögettem egy kicsit, csak azért, mert jól esett. Felhúztam a térdemet, a tökét vettem célba, de a gyomrát találtam el. Mindegy, így is, úgy is kétrét görnyedt. Elengedtem, és a fickó a járdára roskadt. A kést jó messzire rúgtam, nehogy elérhesse, majd mellé guggoltam, és átkutattam a zsebeit. Az egyikben volt a tárcám, a mobilom meg valamennyi bankó, a másikban egy tasak tele műanyag fiolákkal. A telefon elhallgatott. Mindent magamhoz vettem, a fickót a hentesbolt ajtajába gurítottam, és ott hagytam.

A tasakot a sarki kukába nyomtam. A pillangókés a csatorna mellett hevert, felvettem, becsuktam és a zsebembe süllyesztettem. Most én szegtem meg a törvényt, de bánta a fene. Valószínűleg nem utoljára történik ma este. Megnéztem, ki keresett, de csak annyi jelent meg a kijelzőn, hogy "Nem fogadott hívás – Ismeretlen”. Hát, ezzel semmit nem kezdhetek. Ha fontos volt, akkor keresni fog, aki beszélni akart velem.

Átmentem a következő háztömbhöz, és megnéztem a házszámot. Addig mentem, amíg elértem az 51-hez. Szürke téglaépület, az utcai fronton tűzlépcső kanyargott. Az összes ablak sötét volt, a földszinten néhányat betábláztak. A bejárati ajtó mellett nem láttam kapucsengőt, ami elárult valamit arról, mennyire régi lehet az épület – még a dobd-le-a-kulcsot korszakban épülhetett. Felnéztem a legfelső emeletre. Ott lenne Jocelyn? Ha igen, akkor égne a villany, gondoltam; délután ötkor biztos nem alszik, és nem is csücsülne a sötétben. Vagy mégis? Talán igen, ha tudja, hogy jövök. De honnan tudhatná? Tracy nem hívta fel – vagy mégis?

Feltéve természetesen, hogy ide jött vissza. Csak azért, mert Susan azt gondolja, hogy ő ezt tette volna Jocelyn helyében, még nem jelenti azt, hogy ez így is történt. A legvalószínűbb, hogy a lakás azért sötét, mert üres, és Jocelyn okosabb annál,

semhogy ott legyen.

Csak egy módon deríthettem ki, mi az igazság. A tűzlépcső legalsó fokára próbáltam felugrani. A második kísérletnél a létra lecsúszott a kampóról, és megadta magát nekem. Elkaptam, feltornáztam magam, és elindultam felfelé. Az első fordulónál két ablak között megpihentem, és ismét levegőhöz jutottam. Arra gondoltam, a zajra talán felfigyel valaki, de az utca kihalt volt, egyetlen ablak se nyílt ki, hogy a dühös lakók megnézzék, mi okozza a csörömpölést. Felmásztam a második fordulóhoz, majd lassan, hogy ne csapjak zajt, elindultam a harmadik felé. Úgy éreztem magam, mintha reflektorfényben állnék. Nem volt fényes nappal, de ha valaki véletlenül épp erre néz, biztos, hogy kiszúr. Ki tudja, melyik szomszéd tárcsázza a rendőrséget éppen most, hogy bejelentse, mit lát? De másztam tovább.

A legfelső emelet következett. Óvatosan emelgettem a lábamat. A jobb oldalamon lévő ablak a hálószobába nézett, a balomon a konyha volt. Mind a kettőre vettettem egy-egy pillantást, majd gyorsan továbboldalaztam. Odabent sötét volt, a szobák üresnek tűntek. Megpróbáltam feltolni a hálószoba ablakát, de zárva volt. Kinyitottam a pillangókést, a felső és az alsó panel közé illesztettem a pengét, oldal irányba tologattam a zár nyelvét, s amikor engedett, feltoltam az ablakot, bemásztam, majd leeresztettem.

A szoba üres volt, az igaz – de nem régóta. A dupla ágyon az összegyűrt ágytakarót félig elhúzták. Az ágy melletti asztalkán pedig egy negyedéig teli pohár víz állt.

A kést készenlétben tartva, résnyire nyitottam a szekrény ajtaját, de senki nem állt odabent ugrásra készen. A nappaliban sem, sőt, a fürdőszoba is üres volt. Egy teremtett lélek sem volt a lakásban. Nagy kísértést éreztem, hogy villanyt gyújtsak, de ez ökörség lett volna, hiszen nem tudhattam, mikor jön vissza Jocelyn, és ha az utcáról meglátja a fényt, Tudni fogja, hogy valaki várja odafent. Visszamentem

a hálószobába, és alaposabban körülnéztem. Az egyetlen szekrény majdnem üresen állt, rengeteg drótfogas, a fiókos szekrényben csak egy-két ing. Úgy tűnt, Jocelyn gyorsan és előre el tervezetten távozott.

Éppen becsuktam volna a szekrényt, amikor a tolóajtó mögött észrevettem valamit. Kihúztam, hogy jobban szemügyre vehessem. Kerekes koffer volt, a hátán hevert és kinyitva tátogott, benne rengeteg ruha. Ahhoz túl sötét volt, hogy a kemény gumikerekeken lássak is valamit, de sejtésem azt súgta, hogy a rendőrségnek lenne itt mit találnia. Wayne Lenz vérét.

Áttúrtam a ruhákat, egész a koffer fenekéig, de semmi izgalmasat nem találtam: trikók, alsónemű, két pár cipő, olyan jelmezek, amilyeneket a videón és Miranda lakásában láttam. Kis neszesszer, amiben csak a smink kellékei voltak. Pénznek sehol semmi nyoma.

Nem mintha valószínűsíthető lett volna, hogy Jocelyn ötszázezer dollárt hagy a bérelt lakásában. Igyekeztem rájönni, mennyi helyet foglal el ez az összeg. Körülbelül, mint két stósz géppapír, talán három, még akkor is, ha szorosan csomagoljuk össze. Ismét átkutattam a koffert, kitapogattam a szekrény alját, belestem az ágy alá.

Csalódtam, de nem nagyon. Murco a pénz miatt hajszolta, és ha az nem kerül elő, bizony nagyon szomorú lesz, de máskülönben engem ez nem izgatott. Én Jocelynt hajszoltam. Hallani akartam, amikor beismeri, mit követett el, és akkor…

És akkor mi? Éreztem, hogy ökölbe szorul a kezem, erősen markolom a kést. És akkor hívom a rendőrséget, a fenébe is. És azután letartóztattatom, ellenőriztetem a koffert, tisztázom magam a gyilkosság vádja alól, és börtönbe juttatom, ahova való. Egyik énem ennél sokkal nyersebb igazságszolgáltatást áhított, valahogy úgy, ahogy Murco és a fia tenné – egyik énem úgy érezte, Miranda megérdemli ezt a fajta jóvátételt. De én nem Murco vagyok. Réssel nem lehet igazságot

szolgáltatni.

Visszatoltam a koffert a helyére, és előhúztam a szekrény ajtaját. Bementem a nappaliba, átnéztem az asztalra helyezett postát, nem volt sok. Ruhakatalógus, bankszámla-kivonat, egy megkésett karácsonyi üdvözlőlap, Jessie Mastersnek címezve. Ott hagytam mindent, ahol volt.

Az asztalon egy üzenetrögzítő is állt, a digitális kijelző szerint egy üzenet érkezett. Benyomtam a Lejátszás gombot, és egy női hangot hallottam. Beletellett egy másodpercbe, míg rájöttem, ki beszél.

– Szia, szépségem – mondta Miranda. – Igazán jó volt újra látni téged. Tudom, hogy furcsán érezted magad. Én is. De szeretném, ha megismételnénk, jó? Holnap esetleg együtt nézhetnénk a tűzijátékot. Onnan, ahol dolgozom. Előtte vacsorázhatnánk, utána mennem kell dolgozni. Hívj vissza, jó? Vagy hívlak, ha te nem. – Szünet. – Tudod, hogy szeretlek. – A rögzítő kattant egyet. Egy gépi hang pedig azt mondta: – A hívás december 31-én pénteken délután hét óra harmincnégy perckor érkezett.

Annyira lelkes, annyira boldog volt a hangja. Miért? Miért bízott Miranda olyan nagyon Jocelynben? Miért hitt el mindent, amit a lány mondott? Miért bocsátott meg olyan gyorsan? Elképzeltem, mekkorát nevethetett Jocelyn, amikor meghallgatta az üzenetet. Hogy örülhetett a piszok mázlijának: *Holnap esetleg együtt nézhetnénk a tűzijátékot. Onnan, ahol dolgozom.* Kifogást se kellett keresnie, amivel felcsalhatja Mirandát a kiszemelt helyre. Szilveszterkor a Hudsonon mindig tűzijátékot rendeznek, és biztos jól lehet látni a Sin Factory tetejéről – alacsony épület, de eléggé nyugaton van ahhoz, hogy legalább a parádé egy részét látni lehessen felülről. És milyen könnyen Miranda mögé kerülhetett, miközben a tűzijátékban gyönyörködött, a tarkójához nyomta a fegyvert, és elsütötte. A tűzijáték elnyomta a lövés zaját is. Maga Jocelyn se dolgozhatta volna ki alaposabban a tervet.

És most hol lehet? Összeszedi a pénzt onnan, ahova elrejtette, és arra készül, hogy elhagyja a várost? Vagy valami újabb szörnyűségre készül? Az üzenet, amit anyámnál hagyott, megrémített. Ki tudja, mire képes, hogy megvalósíthassa a tervét?

Azonnal fel kellett hívnom Susant. Mikor a negyedik csengetésre se vette fel, anyám számát tárcsáztam.

– Halló? Ki beszél? – Nem Susan hangja volt, hanem az anyámé, bizonytalannak és rémültnek hallatszott.

A lehető legnyugodtabban igyekeztem beszélni, közben le nem vettem a szemem a bejárati ajtóról. – Mama, adnád Rachelt?

– John! Az ég áldjon meg, jól vagy? Biztonságban?

– Jól vagyok, minden rendben. Mi a baj?

– Jaj, istenkém, annyira aggódtam miattad, amikor Rachel elmondta, hogy az a nő azzal fenyegetett, hogy megöl…

– Mindannyiunkat fenyeget – mondtam. – Mindannyiunknak óvatosnak kell lennünk. Ezért kértem meg Rachelt, hogy maradjon veled.

– De telefonált!

– Ki telefonált? Miről beszélsz?

– Ő – mondta az anyám. – Kicsivel ezelőtt. Azt mondta Rachelnek, hogy meg fog ölni téged …

– Jocelyn telefonált?

– Nem én beszéltem vele, hanem Rachel. Ő mondta, hogy ugyanaz a nő, aki az üzenetet hagyta. John, azt mondta Rachelnek, hogy kést szorít a torkodhoz, és megöl.

– Hazudott. Jól vagyok. Adnád, kérlek, Rachelt?

– Nincs itt – mondta az anyám. – Elment, hogy megkeressen. Előbb fel akart hívni, de nem vetted fel.

Meghűlt bennem a vér. A hívás, amikor épp ki akartak fosztani. Susan keresett. És amikor nem válaszoltam…

– Anya, figyelj, és összpontosíts! Megmondta Rachel, hogy hova megy?

– Igen, igen. Itt van. Tartsad. – Hallottam a papírlapok zizegését. Sikítani tudtam volna. – Leírta. Azt mondta, hogy a Corlears Hook Parkba megy, a színpadhoz. Azt mondta, ha egy órán belül nem hallok felőle, hívjam a rendőrséget. Még nem telt le az egy óra. Hívjam őket?

– Igen – feleltem.

26

A Corlears Hook Park színpadát a gazdasági válság idején építették, de a hetvenes évektől kezdve már egyáltalán nem használták. Csak az isten a megmondhatója, miért nem rombolták le. A Stonewall, az AIDS és az AOL chatszobák előtt népszerű találkahelye volt az East Village-i melegeknek. Most azonban a lánckerítés mögött csak egy romhalmaz állt, ami zuhogó esőben valamelyest védelmet biztosított a hajléktalanoknak, délben meg az árnyékába húzódva dolgozhattak a drogdílerek. Bár mostanság már se hajléktalanok, se dílerek nem használták, itt még ők sem érezhették biztonságban magukat.

Amilyen gyorsan csak tudtam, lemásztam a tűzlétrán, lehetőleg úgy, hogy közben ne törjem ki a nyakamat, aztán lélekszakadva rohantam végig a Houston Streeten. Az első utamba kerülő kukába hajítottam a pillangókést. Nem engedhettem meg magamnak, hogy a rendőrök megtalálják nálam. Átvágtam a Delancey-n, elfutottam a Williamsburg híd alatt, ki a Grand Street-re. Hosszú utcák voltak, teljesen kifogytam a levegőből, mire megkerültem Cherryt, de nem adtam fel. A szívem már nem is vert, hanem másodpercenként kétszer robbant fel, majd szétvetette a bordáimat. A torkomat kiszárította a jeges levegő, a lábam égett, mintha tíz emeletet másztam volna meg. De nem tudtam megállni, és nem tudtam lassítani sem. Nem kérdeztem meg anyámat, mikor ment el

Susan, csak annyit tudtam, hogy még nem telt el egy óra. De kevesebb mint egy óra alatt is rengeteg dolog sülhet el rosszul. Magam előtt láttam Jocelynt Miranda mögött: a pisztoly csövét a tarkójának szegezi, és finoman meghúzza a ravaszt. Rengeteg minden sülhet el rosszul kevesebb, mint egy másodpere alatt.

A park néptelen volt. A földes baseballpályát drótkerítéssel vették körbe. Egy betonpálya két végénél két háló nélküli kosárlabdapalánk. A távolban, a fák mögött a színpad, a halott ágak eltakarták, bármi történt is ott. De amikor odaértem, semmi látnivalóra nem akadtam. A színpad üres volt, ahogy maga az egész park is. A kerítésen, ami egykor arra szolgált, hogy megakadályozza a belépést, most hatalmas lyuk tátongott. Két vécé az egyik oldalon, de ezeket már évekkel korábban bezárták. Hátramentem, ahol vasajtók zárták el a raktárba vagy az ég tudja, hova vezető utat. Ezek is zárva voltak, de legalábbis beszorultak, nem lehetett kinyitni őket. Mindent beborított az ősrégi graffiti, a régen összetört palackok cserepei, az összenyomott sörös dobozok, és az itt menedéket lelő madarak és patkányok ürüléke. Más semmi. Susannek és Jocelynnek semmi nyoma.

Elővettem a mobilomat. Nem sok értelmét láttam ugyan, de mégis gyorstárcsáztam Susan számát. Talán válaszol, talán mégis biztonságban van, talán Jocelyn még nem találta meg, vagy sikerült elmenekülnie. A telefon kicsengett.

Vagy fél pillanattal később meghallottam Ravel Bolerójának ismerős, halk dallamát, de nem a telefonból, hanem a színpad mögül.

Követtem a hangot, eljutottam az egyik hátsó ajtóhoz, rozsdás vasajtó, kilincse se volt, csak egy kerek lyuk tátongott ott, ahol a kilincsnek kellett volna lennie. Mögüle fojtottan, de határozottan Susan telefonjának a hangja hallatszott. Aztán elhallgatott, és most már a fülemben hallottam Susan hangját a rögzítőn. „Szia, most nem vagyok elérhető…”

Összecsuktam a telefont, két ujjammal benyúltam a lyukba, és minden erőmet megfeszítve húzni kezdtem. Meg se moccant. – Susan! – ordítottam. Semmi válasz. – Segíts kinyitni! Gyere! – Odabent kell lennie. Hacsak nem Jocelyn dobta be a telefont, hogy Susan ne tudja használni, de ennek nem volt semmi értelme. Miért bajlódott volna egy rozsdás vasajtóval, csak azért, hogy megszabaduljon egy telefontól? Erősebben rángattam. A lábamat a falnak feszítettem, és addig húztam, míg azt éreztem, hogy a karom kiszakad az ízületeknél. Az ajtó megmoccant, minden alkalommal egy millimétert. Húztam és húztam, a vas nyikorgott, és az ajtó pár centit engedett. Nem láttam be. De most már az ajtó szélébe tudtam kapaszkodni, és rángattam kifelé. Tíz centi. Húsz. Negyven.

Szűk tárolóhelyiség volt, a hátsó falon biztosítékszekrény. Susan a földön hevert, mint egy rongyhalom. Nem mozdult. Megérintettem az arcát. Hideg volt.

Óvatosan kihúztam a szabadba, és a földre fektettem. Ugyanazt a pulóvert viselte, amit az első este, amikor Reegannél beszéltünk, csakhogy most már nem gyömbérszínű volt. Az elejét teljesen eláztatta a vér.

A távolból sziréna vijjogott, de biztosra akartam menni. A 911-et tárcsáztam. – Azonnal küldjenek egy kocsit a Corlears Hook Parkba – mondtam. – Gyorsan. Egy nő súlyosan megsérült.

Megfogtam a pulzusát. Nem éreztem semmit.

A Bellevue sürgősségi osztályán a váróterem zsúfolva volt. Egy kisfiú, akinek szemlátomást eltört a karja, kétségbeesetten sírt, az anyja felváltva hol nyugtatgatta, hol a nővér figyelmét próbálta magára vonni. De egy törött kar várhat. Voltak itt sokkal súlyosabb sérülések, fertőző betegségek is. Ez a világ legnagyobb traumatológiai központja, egyben a legzsúfoltabb is, és soha nincs elegendő személyzet.

De Susan már bent volt. Még a Bellevue-ben is tudják, hogy az övéhez hasonló mellkasi sérülés elsőbbséget élvez. A mentők kevesebb, mint öt perc alatt a helyszínen voltak, és vijjogó szirénával, tülkölve, dudálva szlalomoztak az autók és a gyalogosok között végig az Első sugárúton, mert tudták, hogy minden másodperc számít. De lehet, hogy hiába. Azt mondták, rengeteg vért veszített. Mintha nem lett volna nyilvánvaló. Azt mondták, kritikus az állapota. Amikor megkérdeztem, vajon túléli-e, csak a vállukat vonogatták. A traumatológián nincs idő az udvariaskodásra.

– Van esélye – mondta az egyik. Ebbe a mondatba kapaszkodtam.

A rendőrök utánunk értek a kórházba, ők is szirénáztak. Megvárták, amíg Susant felveszik, aztán vártak még egy kicsit, amíg tőlem telhetően elvégeztem a papírmunkát. Vezetéknév: Feuer. Keresztnév: Susan. Lakcím? Vezetékes telefon? Társadalombiztosítási szám? Mind üresen hagytam. Melyik biztosítóhoz tartozik?

Csak annyit tehettem, hogy odaadtam a hitelkártyámat, és reménykedtem, hogy van rajta elég pénz.

Megvárták, míg felhívtam Leot a telefonfülkéből, és megmondtam, hol vagyok, s mi történt. Mellettem álltak, figyeltek, de vártak.

Aztán már nem vártak. Bevezettek egy üres irodába, közvetlenül a sürgősségi ellátás mellett. Mindketten egyenruhásak voltak, a hetes körzetből. Az egyik olyan magas lehetett, mint én, de kétszer annyit nyomott, kerek arca és vastag bajusza volt, a mellén lévő kitűző szerint ő volt „Conroy”. A másik kitűzőjén az állt, „Gianakouros”, veterán volt, a haja színe az avítt függönyöké, az arcát mély árkok barázdálták. Ő vezetett be a karomnál fogva az irodába, és ő irányította a kihallgatást is.

– Neve?

– John Blake.

– És az áldozat neve?
– Susan Feuer. F-E-U-E-R.
– Milyen viszonyban áll az áldozattal?
– A barátom. Együtt dolgozunk.
– Mi a foglalkozása, Mr. Blake?

Elővettem az engedélyemet, és megmutattam neki. Válla felett átadta Conroynak, aki átmásolta egy spirálos noteszbe az engedély számát. – Leo Hauserrel dolgozom. A külső-belvárosi déli körzetben dolgozott valamikor. Most egy kis ügynöksége van – gyakorlatilag mi ketten vagyunk.

– És Feuer magának dolgozott?

– Nem. Most dolgozom egy eseten, abban segített. Szívességből.

– Szívességből – ismételte Conroy, és visszaadta az engedélyemet.

– Elmondaná, mi történt? – kérdezte Gianakouros.

Mit válaszoljak erre? Szívesen elmondtam volna, de hosszú volt a történet. Egyáltalán, hol kezdődik? Amikor Susan telefonált helyettem? Vagy még korábban, amikor táncolni láttam a Sin Factoryben? Vagy még előbb, amikor kinyitottam az újságot, és Miranda ártatlan és vádló arca bámult rám? Vagy tíz évvel ezelőtt, amikor utoljára láttam Mirandát, amikor elutazott New Yorkból Új-Mexikóba, onnan vissza, a lehetőségekből a katasztrófába, az életből a halálba? Rengeteget kéne magyaráznom, ha azt akarom, hogy megértsék, mi történt.

És szívesen el is magyaráznám, de most nem vesztegethetem a drága időt. Jocelyn még a városban van, de meddig? Már összecsomagolt, indulásra kész. Csak néhány elvarratlan szálat kell eldolgoznia, helyretenni azt a bajkeverőt, aki a klubokba telefonálgat, és igyekszik a nyomára bukkanni. Susant küldtem Jocelyn után, és ez valahogy visszajutott hozzá. Csoda, hogy úgy döntött, kiiktatja Susant, még mielőtt elhagyja a várost?

Most már csak annyit kell tennie, hogy összeszedi a pénzt onnan, ahova elrejtette, és örökre eltűnhet. Az ország egyik legjobb nyomozóirodája sem tudott rábukkanni, amikor legutoljára megszökött, majd visszatért, és akkor még nem volt félmillió dollárja, hogy jól el tudjon rejtőzni.

– Egy eltűnt lányt keresünk, Jocelyn Mastadunót – mondtam. – A szülei már hat éve nem hallottak róla, és tudni akarják, mi történt vele. Susan telefonokat intézett helyettem, hátha így a nyomára akadunk.

– És mit keresett a parkban?

– Nem tudom – feleltem.

– Honnan tudta, hogy ott van?

– Susan az anyámnál lakott. Neki szólt, hogy a parkba megy, és az anyám elmondta nekem.

– Úgyhogy maga is odament.

– Aggódtam – mondtam. – Nem értettem, miért kellett odamennie, és az a park este már veszélyes lehet.

Conroy is megszólalt: – Van valami ötlete, hogy ki tehette?

– Semmi – feleltem.

– És mi a helyzet ezzel a lánnyal, ezzel a Mastadunóval?

– Lehetséges. De nem tudom.

– Milyen közel jártak ahhoz, hogy megtalálják?

Nagyon közel, gondoltam. Igyekeztem, hogy a hangom nyugodt maradjon. – Nem tudnám megmondani. Nem mi vagyunk az elsők, akik az ügyön dolgoznak. Legutoljára egy évig keresték, és nem találták meg.

– Talán maguk közelebb jutottak, mint ők.

– Talán – feleltem.

– Ha Miss Feuer meg tudná mondani, kivel találkozott a parkban, mi is közelebb jutnánk – mondta Gianakouros. – De a közeljövőben nem fog sokat beszélni. A többszörös mellkasi sérüléseivel biztosan nem.

Nem. A közeljövőben nem. Talán már soha.

– Ma este átfésüljük a környéket, szemtanúkat keresünk,

szomszédokat, bárkit, aki láthatott valamit. De magával is kell majd még beszélgetnünk.

– És az édesanyjával – tette hozzá Conroy.

– Pontosan – válaszoltam. – És Mastaduno szüleivel is, meg bárkivel, aki csak az eszébe jut, és aki esetleg tudhat valamit az esetről. – Egymásra néztek. – Bocs, de ez most egy kicsit sok. Tiszta roncs vagyok. – Felemeltem a kezemet. Remegett, és nem játszottam meg magam. – Holnap reggel az lesz az első, hogy kilencre maguknál vagyok. Ígérem. Mindenben segítek. De most nem megy.

– Nyolcra – engedett Gianakouros. – Akár roncs, akár nem. Szükségünk van magára.

– Köszönöm.

Conroy hangja meglágyult. – Kérdezzük meg a doktor urat, hogy benézhet-e hozzá? Talán már kihozták a műtőből.

Megráztam a fejemet. – Öt szúrt sebbel a mellkasán csak egy módon hagyhatta el mostanra a műtőt. Reméljük, hogy még bent van.

Miért nem mondtam el nekik? Pedig egyszerű lett volna. Tudtam Jocelyn címét. Egyenesen odamehettek volna, letartóztatják, vagy ha nincs ott, megfigyelik a lakását, és váljak, hogy hazaérjen. Legalább a koffert elvihették volna. Bizonyíték, és biztos van rajta ujjlenyomat, vér, összekapcsolhatták volna Lenz meggyilkolását Mirandáéval, és ezzel Queensben tisztázzák a nevemet, elkezdenek nyomozni Jocelyn után. Valamit biztos csináltak volna. De mégse szóltam.

Azt kellett volna tennem, úgy lett volna a helyes. Tudtam én ezt, pontosan. De elmúlt a helyes cselekedetek ideje. Akkor múlt el, mikor Jocelyn a parkba csalta Susant, és ötször a mellébe mártotta a kést. Aki ilyesmire képes, aki megölt egy ártatlan lányt, és a holttestét egy sztriptízbár tetején hagyta, aki hidegvérrel lelőtte Wayne Lenzet, és a nyakamba varrta a

balhét, aki mindezt képes volt megtenni, az nem érdemli meg, hogy letartóztassák, vádat emeljenek ellene, védőt kapjon, és aztán vagy börtönbe kerül, vagy nem, attól függően, mennyire tudja meghatni az esküdteket. Amit érdemel, azt sem a rendőrség, sem a bíróság nem képes megadni neki.

Megvártam, amíg elég jól vagyok ahhoz, hogy kimenjek a kórházból, és biztos lehetek benne, hogy sem Conroy, sem Gianakouros nem követ. Telefonáltam, és vártam a csengetést. Amikor a rekedt hang beleszólt: – Igen? –, egy pillanatig még haboztam. Innen nincs visszaút.

– Igen? – hangzott el újra.

– Megtaláltam. És egy feltétellel át is adom magának.

– És mi lenne az, Mr. Blake?

– Azt akarom, hogy szenvedjen – mondtam.

27

– Meglep – mondta.

Gyalog követtem a mentő útvonalát vissza a D sugárút felé. – Megtámadta egy barátnőmet – mondtam. – És nem biztos, hogy a barátnőm túléli.

– Értem. És most már a módszereim nem tűnnek annyira… helytelennek? – kérdezte. – Semmi baj, erre nem kell felelnie. Mondja csak, Mr. Blake, még mindig nála van a pénzem?

– Nincs a lakásában, vagy ha mégis, akkor nagyon jól elrejtette. De abban biztos vagyok, hogy tudja, hol van, és abban is, hogy maga képes lesz kiszedni belőle.

– A maga szájából milyen egyszerűnek hangzik – mondta lágyan. – Mintha csak egy foghúzásról lenne szó.

Azt hitte, vicces? Éreztem, hogy összeszorul a gyomrom. Kényszerítettem magam, hogy lássam a karomban Susan vérbefagyott testét, Mirandát éjfélkor a tetőn, ahogy a fél arcát elvitte a két pisztolygolyó.

Megadtam Jocelyn címét. – Milyen hamar tud ott lenni?

– Negyvenöt perc alatt érek be a városba – felelte Murco.

– És a fia?

– Ott találkozunk.

– Hát, én nem várok. Nem kockáztatom meg, hogy meglépjen, amíg maga odakocsikázik.

– Ez úgy hangzik, mintha magának jobban fájna rá a foga, mint nekem – mondta.

– Maga visszakaphatja, amit elvett, én nem.

Még megfordult a fejemben, hogy beugrom az irodába, de túl soká tartott volna, amíg átjutok a West Side-on, és egyébként is, mi értelme lett volna? Talán, ha volna még egy pisztolyunk, de minden fegyverünk Kis Murco Khachadurian illetve a queensi 109-es körzet birtokában volt.

Egyik sarok a másik után. Üres és sötét. Az arcomon éreztem a hideget, de a kabátom alatt izzadtam. Mi van, ha Jocelyn már elment, mire odaérek? Feltehetőleg már akkor hazafelé tartott, amikor én a park felé rohantam, és azóta majdnem két óra telt el, összeszedhette a holmiját, és útra kelhetett. Persze, ha az útra-kelés volt a célja, akkor ezt megtehette volna akkor is, amikor Lenz lakásából kigurította a koffert. Ha akkor nem ezt tette, annak biztos jó oka van, bár el nem tudtam képzelni, hogy mi.

De nemcsak ez zavart. Hanem a kerekes táska, ami először Lenz kezében bukkant fel Mirandától kifelé jövet a folyosón, a gyilkosság délutánján. Csak addig volt értelme, amíg azt feltételeztem, hogy a pénz Miranda lakásában van, és Lenznek azért kellett bejutnia, hogy elvihesse. De ha közben végig Jocelynnél és Lenznél volt a pénz, akkor mi a pokolnak volt szüksége a táskára? Hiszen csak annyit kellett tennie, hogy elhelyezi a papírgyűrűt Miranda lakásában, és ezzel rátereli a rablás gyanúját. Ehhez nem kell egy kerekes táska.

És mi a helyzet a papírgyűrűvel? Lehetséges lenne, hogy a rendőrség tényleg nem vette észre? Lehetségesnek lehetséges,

a zsaruk időnként kihagynak, különösen, ha nem is nagyon keresnek, de Jocelyn és Lenz erre nem *számíthatott.* És azt a legkevésbé sem akarhatták, hogy a rendőrséget egy viszonylag egyszerű gyilkosságnál jobban érdekelje az ügy. Márpedig, ha a rendőrök ott találják a száz dollárosokat összefogó rolnit, akkor pontosan ez következett volna be. Nem a rendőröknek, hanem Murcónak kellett megtalálnia, hogy Mirandát hozza kapcsolatba a rablással. Ez pedig azt jelenti, hogy Lenznek a gyilkosság után kellett odavinnie, miután a nyomozók már elmentek, és nem korábban. De akkor mit keresett Lenz Miranda lakásán a gyilkosság előtt?

Ki tudja, hányszor rágtam át mindezt az elmúlt napokban? De választ nem találtam.

Átmentem a Tizennegyedik utcán, és a pirosnál észrevettem egy üres taxit. Van nálam elég pénz? A zsebembe nyúltam, úgy döntöttem, hogy igen, és beültem a kocsiba. Így legalább lélegzethez jutok, és megúszom azokat a találkozókat, amelyekkel Alphabeth City máskülönben megkínálhatna. Ráadásul, nem lévén nagy forgalom, így gyorsabb is lesz. – D sugárút és az Ötödik utca sarka – mondtam. Amint a lámpa váltott, eltűztünk.

Megpróbáltam nem arra gondolni, mit művel majd Murco, ha odaér. Az agyam értelmesebb része azt tanácsolta, maradjak az utcán, onnan figyeljek, esetleg a szemközti ház kapualjából lessem, és kövessem, ha Jocelyn kijön a házból, egyébként nyugi, és ne keveredjek semmibe. Amikor Mucro megérkezik, elég, ha megmutatom a lakást, és már mehetek a dolgomra.

De túl sok kérdésre kerestem a választ, túl sok volt, amit meg akartam érteni. Muszáj volt, hogy szemtől szembe álljak Jocelynnel, hogy a szemébe nézzek, hogy a saját szájából halljam, mi történt, hogyan ölhetett meg valakit, akit mind a ketten szerettünk.

Fél utcányival korábban állítottam meg a taxit, fizettem, és

gyalog folytattam az utat. A tűzlétra még lent volt, a szoba ablakai még mindig sötétek. De a másik ablak, a konyhai világított. A szívem hevesen vert. Egyik irányból se jött senki. Megragadtam a létrát, és csendben elindultam felfelé.

Ezúttal nem volt nálam kés, de korábban nem is húztam le teljesen a hálószoba ablakát. Volt elég hely, hogy bedugjam az ujjhegyemet, és csendben feltoljam az ablakot. A szoba sötét volt, de kintről elég világosság szűrődött be ahhoz, hogy lássam, az ágy még mindig üres, az ágytakaró pontosan úgy van, ahogy hagytam. Bemásztam, és óvatosan leengedtem az ablakot. A csukott ajtón keresztül hallottam, hogy a nappaliban szól a televízió. A szavakat nem értettem, de úgy tűnt, hírműsor megy, talán a CNN vagy a New York One. A nappaliból valaki kiment a konyhába. Poharat raktak a pultra, vagy a mosogatóba. Majd folyóvíz csobogását hallottam.

Bekapcsolt TV, zubogó víz – ennél jobb alkalmam nemigen lesz, hogy észrevétlenül kinyissam az ajtót. Tehát óvatosan elfordítottam az ajtógombot, és lassan kinyitottam az ajtót. A folyosón elmentem a fürdőszoba, majd a nappali mellett. A konyha a jobbomra esett, kis méretű, keskeny szárnyas ajtó választotta el a többi helyiségtől. Lassú lépésekkel odamentem.

A mosogatónál állt, háttal nekem. Fekete farmert, fekete vászon tornacipőt és szürke, kapucnis pulóvert viselt, a kapucni a vállán volt, nem a fején. A mosogató melletti műanyag tálcán egy kés és egy villa száradt, és a karja mozgásából arra következtettem, hogy a poharat mossa el.

– Ne mozdulj, Jocelyn – mondtam. – John Blake vagyok, és…

Hallottam a pohár csörrenését, ahogy a mosogató aljának csapódott. Az egyik kezével a melléhez kapott. – Jesszusom, hogy megijesztettél! – mondta, és megfordult. – Nem kéne ilyeneket tenned, John. Így szimatolni utánam, ennyi idő után.

És hirtelen ott voltam, ahol minden elkezdődött: ostoba zavarral bámultam a múlt egyik képét. Mert nem Jocelyn állt ott.

Hanem Miranda.

28

– Hogy van a fejed? – érdeklődött Miranda. – Sajnálom, hogy olyan erőset kellett ütnöm, de igazán nem adtál más választási lehetőséget. Vagy az ütés, vagy meg kellett volna öljelek, és én tényleg nem akartalak megölni.

Az egyik kezében húsvágó kés, a másikban egy üvegcserép. De amikor a kezemre nézett, és látta, hogy üres, mind a kettőt a tálcára ejtette, és előrelépett. – Gondolom, ezekre nem lesz szükség. Nem fogsz bántani, ugye? Szegény, drága John. Még most is hallom, ahogy Wayne-nek azt mondod, hogy csak azt szeretnéd, élnék ismét. Meghatott. Komolyan mondom.

Pár centire állt tőlem. Megérintette az arcomat, megsimogatott. A bőrömön éreztem az ujja hegyét, de mintha mérföldekre lett volna tőlem. Azt mondta: – Muszáj lesz beszélned velem, szívem. Másképp nem fog működni a dolog.

Mint az az optikai illúzió, amikor a kockák először az egyik irányba mutatnak, azután hirtelen a másikba, és el se tudod képzelni, hogy nem láttad meg elsőre.

– Miranda. – Nem jöttek a szavak. Minden tévedés. Ha Miranda itt van, ha él, akkor ki… – Jocelyn. Megölted Jocelynt.

Vállat vont. – Halott lennék, ha nem tettem volna meg.

– És Lenzet is. Mind a kettőt te ölted meg.

– Nézd, ha erről akarsz beszélgetni, jobb, ha leülünk. – Nem moccantam. – Állni akarsz? Jól van, John, akkor állunk. – Miranda a hűtőnek támaszkodott, és összefonta maga előtt a karját.

– Hogy tehetted?

– Úgy érted, hogy voltam képes rá, vagy hogyan tettem? Undorodsz tőlem vagy csak meg vagy zavarodva?

– Mindkettő – feleltem.

– Nem olyan nehéz, bébi. Tényleg nem. Megteszed, amit meg kell tenned, hogy megúszd. De ezt te is megtanultad, igazam van?

– Mi történt veled? – kérdeztem elhaló hangon.

– Velem? És veled? Az egész idő alatt úgy képzeltelek el, hogy itt élsz New Yorkban, gondolkodsz, olvasol – nem is tudom, ókori görögöket, történelmet, vagy ilyesmit. Úgy képzeltem, professzor vagy tudós lettél, esetleg politikus. Arra számítottam, hogy egyszer csak a tévében látlak, mint New York polgármester-jelöltjét. Tudod, így könnyebb volt esténként, amikor végigtáncoltam az összes koszos déli lebujt. Legalább egyikünknek sikerült, tudod? De ezt nem gondoltam volna rólad. Drog dílerekkel dolgozol, betörsz mások lakásába, véres kezű sztrippereket üldözöl.

– Orvosnak készültél – nyögtem.

– Sok mindennek készültem. – Előrejött, kedvesen arrébb lökött az ajtóból, hogy ne álljam el az útját. – Legalább a tévét hadd kapcsoljam ki.

Amikor mellém ért, elkaptam a karját, és vele együtt mentem a nappaliba. – Mi a csoda? – kérdezte. – Nem bízol meg bennem? Nem csinálok semmit. – A magasba tartotta a karját, a kanapéhoz ment, felemelte a távirányítót, és kikapcsolta a tévét. – Látod? – Leült. – Na, most te is.

Szembe ültem vele. Felfoghatatlan volt. Hogy itt van, hogy itt vagyok, hogy egymással szemben üldögélünk, és mint a régi barátok beszélgetünk, a sok-sok eltelt év után, miközben Susan a kórházban az életéért küzd, Jocelyn pedig a hullaházban fekszik, a fél arca ellőve, szándékosan, hogy Lenz vallomása után a rendőrök ne tudják azonosítani. Végre minden értelmet nyert – a darabkák a helyükre kerültek. Másrészről viszont az egész annyira értelmetlennek tűnt.

– Te táncoltál a Wildmanben – mondtam. – Nem Jocelyn. Danny Matin is ezt mondta, meg a pultos is, és nem azért, mert úgy nézett ki, mint te, hanem mert *te* voltál.

– Igen, én voltam. – Rágyújtott, felém kínálta a dobozt, és az asztalra dobta, amikor nem reagáltam. – Nem vagyok büszke arra, amit ott műveltem, de én voltam.

– De miért az ő nevét használtad?

– Az enyémet nem lehetett – rabláshoz semmiképp se. És manapság senki nem alkalmaz, ha nincs személyid. Nálam volt Jocelyn régi személyije, még abból az időből, mikor együtt táncoltunk. A fénykép meglehetősen hasonlított.

Meglehetősen hasonlított. És amikor a betörőket, akiket ő bérelt fel, elkapták és megkínozták, és szüksége volt valakire, aki helyette hal meg odafenn a Sin Factory tetején, Jocelyn akkor is meglehetősen hasonlított. Jocelyn, aki még mindig szerelmes volt belé, aki virággal a kezében rohanvást jött az első hívó szóra, amikor Miranda felbukkant a semmiből, és kérte, hogy béküljenek ki. A rögzítőn hallott üzenetre gondoltam. Miranda nem véletlenül mondta, hol találkozzanak, előre gondosan kitervelt mindent. Nem Mirandát csalták csapdába, hanem Jocelynt.

– Hogy vetted rá Lenzet? – kérdeztem.

– Nem nagyon volt más választása. Először is, ő mesélt az üzletről. Nem lett volna szabad, de a férfiak nem tudják tartani a szájukat. Muszáj volt dicsekednie. És ezért hála a magasságosnak. Mert ha nem így történik, akkor még mindig abban a lebujban dolgoznék a semmiért, arról nem beszélve, hogy a semmiért baszatnám magam vele. – Gunyorosan úgy tett, mintha elszégyellné magát. – Bocs, szivi. De te sem hihetted, hogy neked tartogatom magam, ugye?

– Nem nagyon – feleltem.

– Emlékszem, amikor hazajött abból a kocsmából, és elmesélte, hogy Khachadurian fia bent járt, és mindenkinek elmondta, hogy elkapták azt a két fickót, aki kirabolta az apját.

Wayne annyira boldog volt. Azt mondta: – Az a két gazfickó csak azt kapta, amit érdemelt. – Miranda mélyet szívott a cigarettájából. – Tudod, mit művelt velük Khachadurian?

– Igen – mondtam. – Tudom, mit művelt.

– Nos, kénytelen voltam közölni Wayne-nel a rossz hírt. Azt mondtam: – Ha nem találunk ki valamit, de nagyon gyorsan, te meg én ugyanabban a csónakban fogunk evezni, mint az a két gazfickó, mert én meséltem nekik az üzletről, nekem pedig te szóltál. – Attól féltem, szívrohamot kap, és ott esik össze holtan nekem.

Várt egy kicsit, hátha van valami hozzátenni valóm, de én nem tudtam, mit is mondjak.

– Wayne-nek két választása volt – folytatta. – Odamehetett Khachadurianhoz, és elmagyarázza, mi történt, kegyelemért könyörög, amely esetben a legjobb, amire számíthat, hogy csak egyszerűen megölik, és előtte nem kaparják ki a szemét. A másik, hogy segít nekem. És ne feledjük, hogy ha segít, övé a pénz fele. Engem választott. Csak annyit kellett tennie, hogy felismeri a holttestemet, utána meg hagyja, hogy a lakásában dekkoljak, amíg el nem ül az egész ügy.

Ez így nem volt egészen igaz. Azonosíthatta Jocelyn holttestét Mirandaként, de egy kétszeres elítélt szava nem elegendő a rendőrségnek. Az üreges hegyű golyók rengeteg kárt tesznek az ember koponyájában, megnehezítik a vizuális vagy fogászati azonosítást, de a DNS mintát nem tudják megváltoztatni. Ha a nyomozók bármit találtak Miranda lakásában, hajszálakat, bőrdarabkát, akkor Mirandának tudnia kellett, hogy Jocelyn haját és bőrét találják majd, nem az övét. Ezt még egy kibukott, egykori orvostanhallgató is tudja.

Közben ruhára is szüksége volt, de nem üríthette ki a lakását, mert azzal felkelti a rendőrök gyanúját. Szerencsére mind a két problémára volt egy egyszerű megoldás: a gyilkosság délutánján Miranda a városba viszi Jocelynt, és amíg egyikük sincs otthon, Lenz a D sugárúti lakásból elvisz

egy nagy, kerekes koffernyi cuccot: Jocelyn ruháit, hajkeféjét, fogkeféjét és a többit. Aztán átmegy Miranda lakásába, és kicseréli a holmikat arra, amire Mirandának szüksége van. Így került Jocelyn baseballsapkája Miranda ajtófogasára. A Miranda szekrényében talált ruhák Jocelyné voltak, legalábbis ami kézre esett. A kofferben nem volt pénz: odafelé Jocelyn, visszafelé Miranda ruháival tömték meg.

És a szekrény mögötti papírtekercs? Lehet, hogy valóban véletlenül esett oda, és senki nem vette észre, csak Kis Murco.

– Szerencsés vagy – mondtam. – Amikor már mindenki azt hitte, meghaltál, semmibe se került volna Lenznek, hogy tényleg végezzen veled, és magának tartsa meg az összes pénzt.

– Hát persze – felelte Miranda. – Ha tudta volna, hol a pénz.

– Hogy tudtad elrejteni, ha közben végig a lakásában voltál?

– Ugyan John, nem vagyok ostoba. Nem a lakásában őriztem. Egy bank széfjébe tettem. Pontosabban nem én, hanem Jessie Masters, mert a bank úgy tudja, övé a széf.

Ez megmagyarázta, miért nem hagyta el a várost miután megölte Lenzet. A gyilkosság péntek este történt, és a banki széfhez csak hétfőn reggel férhet hozzá. Igen, most már minden a helyére került. Gondosan kitervelt mindent, a legelső pillanattól fogva. Visszagondoltam, mit is mondott Susan, amikor arról beszélt, hogy Miranda az öltözőben arról panaszkodott, retteg, mert Murco meg fogja gyilkolni. Tökéletes előkészítés a másnapi halálhoz. Később majd esetleg vitatkozhatnak azon, ki gyilkolta meg Mirandát, de azon nem, hogy ki az áldozat. Mesteri munka.

– Tényleg mindenre gondoltál – ismertem el.

– Egy lánynak vigyáznia kell magára – mondta. – Erre Jocelyn tanított meg.

Egy lánynak vigyáznia kell magára – még ha ez gyilkosságot is jelent. Azt, hogy megölte Lenzet, amikor úgy látszott, beszélni fog. Azt, hogy megöli Susant, vagy legalábbis

megpróbálta megölni, mert túl sok embert hívott fel, túl sokat kérdezősködött, mert túl közel került az igazsághoz. És most azt jelenti, hogy engem is megöl? Annak ellenére azt kell jelentenie, hogy azt mondta, nem akar meggyilkolni.

– Most mi lesz? – kérdeztem.

– Ezt te mondd meg, bébi – válaszolta. – Nem vonulok börtönbe. Azok után, amiken keresztül mentem, nem. És azt sem hagyom, hogy Khachadurian kezére adj. Nem akarlak megölni, John, esküszöm az élő istenre, de tőled függ, mi történik.

A kanapé párnái közé nyúlt, és egy kést húzott elő. Egyszerű húsvágó kést, olyat, amilyet a mosogató mellett hagyott, talán éppen azt, amivel Susant szúrta meg. Nem tartotta fenyegetően, még nem, de a hegye rám irányult. Kérdőn nézett rám. Felálltam.

– Ne tedd – mondtam. – Ne tégy úgy, mintha esélyt adnál. Ezt az egy szívességet tedd meg nekem, Miranda. Ne bánj úgy velem, mint a többiekkel. Biztos vagyok benne, hogy nekik is azt mondtad, tőlük függ, és amíg veled vannak, az ő oldalukon állsz. Hogy szereted őket. De csak addig, amíg szükséged volt rájuk, és amikor már nem, amikor kényelmesebb volt, ha halottak, minden kedves szó füstté vált.

– Ez nem ugyanaz – válaszolta. – Nem. Wayne Lenz gusztustalanul undorító volt. Rosszul lettem az érintésétől is. És tudod, mit tett velem Jocelyn? Kilenc év után, azok után, hogy követtem mindenüvé ebben a rohadt országban, miután mindent feladtam érte, ránéz erre a… erre a… *nőre,* és én már semmit se számítok. *Kilenc év* után, .John! Nem tudod elképzelni, mit éreztem. – Felállt, elindult felém. Köztünk volt a kés. – Senkim se volt, John, azóta, hogy te voltál. Ez az igazság. Senkiben se bízhattam. – Könnyek gyűltek a szemében. – Te mindig jó voltál hozzám. Ha azt mondod, békén hagysz, ha megesküszöl, hogy senkinek nem mondod el, hiszek neked, mert tudom, hogy te betartod a szavadat.

Megváltoztál, de annyira azért mégse.

A kés hegye az ingemhez ért, és az ingen keresztül a mellemhez. – De tudnom kell. Másképp nem engedhetlek el. Nem tehetem.

Láttam olyannak, amilyen most, ahogy a mellemnek szegezi a kést, de azt is láttam, milyen volt tizennyolc évesen. Mikor vált azzá a személlyé, aki itt áll előttem? Hogyan történt? Itt van, még ha csak nyomokban is, a régi Miranda? Vagy csak egy gyilkos, egy áruló, a nő, aki megérdemli azt a büntetést, amit a taxiban idefelé elképzeltem? Szerettem volna hinni, hogy nem. Kétségbeesetten szerettem volna.

Finoman megérintettem a csuklóját. – Elleheted a kést – mondtam – nem bántalak, Miranda. Soha nem tudnálak bántani.

– Esküdj – követelte.

– Esküszöm.

– Az életedre. Vagy az anyádéra.

– Esküszöm. Mindenre, amit szeretek, mindenre, ami fontos. A te életedre, Miranda. Esküszöm. Tedd most el a kést.

– Szeretnék hinni neked – mondta.

– Sok minden lehetek, Miranda, de hazug nem vagyok. Tedd el a kést.

– Csak pár napot adj – könyörgött. – Realista vagyok. Nem kérem örökre. De ne szólj senkinek egy hétig, jó? Egy hét alatt nagyon messzire jutok.

– Rendben – mondtam. – Egy hét.

Leeresztette a kést. Engedett a szorítás, a kés a földre pottyant. Miranda nyíltan sírt, könnyek patakzottak az arcán. Átkaroltam, és észrevettem, hogy magam is sírok. Érte, értünk. Hogy juthattunk idáig, egy koszos bérlakásba, köztünk egy kés a padlón, ő gyilkos lett, én meg… én…

A hüvelykujjammal a füle mögé simítottam a haját, és igyekeztem valami másra gondolni, csak őt érezni a karjaimban, hogy örökre belém vésődjön ez a tünékeny

pillanat.

Elengedtem. Felemeltem az állát, és megcsókoltam a homlokát. – Viszlát, Miranda.

– Egy hét – ismételte.

– Egy hét. Ígérem.

Az ajtóban állva nézte, amint elmegyek. Az első lépcsőfordulónál visszanéztem. Még kint állt, az ajtónak támaszkodott, hátulról világította meg a fény. Ha ez lesz róla az utolsó képem, akkor mindennek ellenére hálás leszek. Soha nem gyűlöltem magam annyira, mint abban a pillanatban.

Megfordultam, és mentem tovább.

A járdán vártak, amikor kinyitottam a kaput. Nehéz felöltőt, bőrkesztyűt, sötét, füles szőrmesapkát viseltek. Az apa türelmetlenül dörzsölgette a kezeit, a fiú teljes mozdulatlanságban állt, és az apja feje fölött engem nézett.

– Hol volt? – kérdezte Murco. – Tíz perce itt állunk. Már azt hittük, átvert.

– Az emeleten van – feleltem.

29

Leo mellettem állt a kórházi ágynál. Susan rettenetesen nézett ki. Sápadt volt, és szenvedett. De élt. Az orvosok mondták, hogy korábban egy rövid időre magához tért, de most aludt. A kötések fölött a vékony lepedő fájdalmasan emelkedett minden kapkodó lélegzetvételnél.

Leo megfogta az ingem ujját, és én követtem a várószobába.

– Mindent el kell nekik mondanod – közölte velem halkan.

– Leo, szükségem van rád, intézd el helyettem. Még soha nem kértem ilyesmit, de most muszáj.

– Két körzet is benne van, Johnny. Nem inthetek a varázspálcámmal, hogy tűnjenek el a semmibe.

– Gondolod, hogy el kell mennem Murcóhoz?

– Murco örülhet, ha megússza a börtönt – mondta Leo. – Feltéve, hogy minden igaz, amit mondtál nekem.

– Bárcsak ne lenne igaz.

– Ne feledd, hogy én előre figyelmeztettelek.

– Igen, igen, figyelmeztettél. És ő is. *Ne keress, mert megbánod.* Kerestem, és megbántam.

– Nagyon igyekeztem nem arra gondolni, mit tehetett vele Murco azóta, hogy elhagytam a lakást. Inkább Susanre és Jocelynre összpontosítottam, még Lenzre is, meg a két betörőre, azokra az életekre, amelyeket tönkretett. De csak az arcát láttam az ajtóban, a könnyeket a szemében, ahogy könyörög, hogy adjak neki egy hét előnyt, és arra gondoltam, hogy bízott bennem, amikor ígéretet tettem. Az elmúlt tíz évben szörnyűséges változáson ment át, de vajon én annyival jobbá lettem?

– Már majdnem nyolc – figyelmeztetett Leo. – Menned kell.

– Felhúztam a cipzáramat, és leintettem egy taxit. – Pitt Street – mondtam.

– Egész nap bent tartottak. Mindent elmondtam, azután újra elmondtam, és addig mondogattam, míg már nem kérdeztek tovább. Különféle zsaruk jöttek és mentek. Egyszer Kirsch is bedugta a fejét, és mintha egy alkalommal a queensi Lyonsot is láttam volna a nyitott ajtón át, de többnyire Frank Gianakouros és én voltunk kettesben, kérdezz-feleleket játszottunk, oda meg vissza, pisiszünet nélkül, és csak a kávé tartott életben. Ki akartak fárasztani, hogy bukjon már ki az igazság. Csak azt nem vették észre, hogy az igazat mondom. Talán nem a teljes igazságot, de az igazat.

– Se Jocelynről, se Mirandáról soha nem vettek ujjlenyomatot, most azonban, hogy tudták, ez fontos momentum, alaposabban megnézték, ami megmaradt Jocelyn fogaiból, a D sugárúti lakásban minden fellelhető tárgyat DNS vizsgálatnak vetettek alá, és összehasonlították azokkal a

nyommaradványokkal, amit Leo pisztolyán találtak. Átadtam a videokazettát, ezt Leo hozta el az irodából, és az összes telefonszámot: Daniel Mastaduno, Bill Battles, Danny Matin telefonszámait. Beszéltem nekik Royról és Keeganről, és mindent elmondtam, amit Lenzről tudtam. Lényegében semmit sem titkoltam el előlük.

– Csak azt nem árultam el, milyen szerepe volt Murcónak a játszma kezdetén és végén. A rablásról természetesen beszéltem, hiszen anélkül nem lett volna értelme a történetnek. De hogy mi történt a betörőkkel? Fogalmam sincs róla. Mennyit loptak el Murcótól? El nem tudom képzelni. És mi történt a pénzzel? Nem az én dolgom kideríteni. Csak azt tudtam, hogy Miranda összejátszott Lenzzel, kirabolták közös gazdájukat, és megölték Jocelynt, hogy ezzel fedjék el a hozzájuk vezető nyomokat. Aztán Miranda megölte Lenzet, hogy eltüntesse a saját nyomait, és ugyanebből az okból próbálta megölni Susant is. Hogy mi lett Mirandával? Nem tudtam. A lakás már üres volt, mire odaértek.

– Öt órakor otthagytak a kihallgató-szobában, és hét óra volt, mire megint rám nyitották az ajtót. Leo jött be Gianakourosszal. Egyikük sem látszott boldognak. – Van néhány jó barátja – közölte Gianakouros.

– Ne tegyen úgy, Frank, mintha én machinálnék – szólt rá Leo. Hozzám fordult. – A Parsons Boulevardon egy szemetesben megtalálták annak a szobornak a maradványait, amivel a lány leütött téged. Az meg a koffer stimmel, beletelt egy kis időbe, de a 19-es körzet elégedett, tisztáztak a Lenz-gyilkosság vádja alól. És senkinek nincs oka összefüggésbe hozni téged a Susan elleni támadással, igaz?

Gianakouros kelletlenül biccentet. – Megerősíti a maga meséjét. Azt mondja, Sugarman volt a tettes.

– Susan magánál van?

– Hol igen, hol nem – mondta Leo.

– Láthatnám?

Gianakourosra nézett. – Nincs okom bent tartani, úgyhogy elengedem – mondta Gianakouros. – Erre kaptam utasítást.

– És nem ért vele egyet? – érdeklődött Leo.

– Csak annyit mondhatok, hogy remélem, amikor nyugdíjba megyek, lesz fele annyi kapcsolatom, mint most magának.

– Ez nem kapcsolatok kérdése, Frank. A fiú nem követett el semmit.

A fiú meg ült, és befogta a száját. Gianakouros emésztgette a hallottakat egy darabig. – Akadályozta a nyomozást. Mindezt elmondhatta volna tegnap este is.

– Sokkos állapotban volt – magyarázta Leo. – Egy ismerősét majdnem halálra szurkálták. És egyébként is, most mindent elmondott.

– Naná, tizenkét órával később. Sugarman mostanra már akárhol lehet.

– És ezért itt tartaná a fiút?

– Nem – mondta Gianakouros. – De azért nem teszik a dolog. – Hozzám fordult. – Tűnés innen.

Akármennyire kellett, mégsem álltam meg a folyosói vécénél.

Helyette a Burger Heavenbe mentünk. Leo egy sajtos szendvicset rendelt a pultnál, én meg rohanvást megkerestem a férfi vécét. Mikor visszajöttem, a szendvics felét a kezembe nyomta.

– Kösz, Leo – mondtam –, nagyon sokat segítettél.

– Ez csak egy nyamvadt sajtos szendvics.

– Tudod, miről beszélek.

– Tudom. Hát, most már mindenkit felhasználtam a körzetben, úgyhogy okosabb, ha nem keveredsz több zűrbe.

– Nem tervezem.

– Eddig se tervezted.

– Nem lesz következő alkalom.

A látogatási idő már véget ért, amikor beléptünk az előcsarnokba, de Susan emeleten a nővérke megengedte, hogy pár percre beugorjuk.

Susan egy jottányival se nézett ki jobban, mint reggel, de a szeme legalább nyitva volt. Mondott valamit. Nem hallottam. A szájához hajoltam.

– Köszönöm – susogta alig hallhatóan.

A lepedő alatt megkerestem a kezét, és megszorítottam.

– Pokolian fáj a mellem – suttogta.

– Rendbe fogsz jönni.

– Soha nem táncolhatok – motyogta. – A hegek miatt.

– Viccelsz? A fetisisták imádni fogják. – Halvány mosoly.

– Tudnunk kellett volna, hogy Miranda volt – suttogta. – Csak egy valaki tudhatott… a gyerekkori otthonodról.

Igaza volt. Jocelyn semmiképpen nem kereshetett volna az anyám lakásán, és fenyegető levelet se hagyhatott volna a portán, hiszen ha követett is a házig, azt nem tudhatta, melyik lakásba megyek, vagy hogy mi az anyám neve. Miranda természetesen mind a kettőt tudta. Ez az, amire az ember csak olyankor gondol, amikor már késő.

– Rendbe fogsz jönni – ismételtem.

– A rendőrség szerint… – súgta Susan, de abba kellett hagynia, hogy levegőt tudjon venni. Fájdalmas volt látni a szenvedését. – … Miranda elmenekült.

– Nem menekült el – mondtam.

Hullafáradt voltam, de ha behunytam a szememet, Mirandát láttam. Nem akartam találkozni vele az álmaimban. Végül majd nem tudom elkerülni, de most minden kifogásnak örültem.

Felhívtam Daniel Mastadunót. A rendőrség már tájékoztatta, de még így is rosszul fogadta a hírt. Mit reméltem? A lányáról volt szó, akit szeretett, és mindegy, mit mondott korábban, soha nem adta fel a reményt. Nos, most

már feladhatta.

Mondtam, hogy ha beszélgetni akar, ha vannak még kérdései, hívjon később nyugodtan. Azt felelte: – Köszönöm, de inkább nem, Mr. Blake. Nem akarok többet tudni. Bárcsak ennyit se tudnék. Nagyon boldogok voltunk, amikor azt hittük, valahol éli az életét, csak velünk nem akar beszélni. Akkor nem tudtuk, de boldogok voltunk.

A rémes az volt, hogy tudtam, igaza van. Elindultam, hogy valami jót tegyek, érte, Jocelynért, Mirandáért, de csak fájdalmat okoztam mindenkinek. Susanból csövek lógnak ki, és alig tud beszélni. Nekem minden csontom fáj. Egyedül Murco Khachaduriánnak segítettem.

Nos, még nem késő utoljára próbálkozni. Bill Battlest otthon hívtam fel.

– John! Én vagyok az egyetlen, akit hívhatsz?

– Nem vagyok börtönben.

– Mintha azt hallottam volna, hogy börtönben vagy.

– Múlt idő. Kiengedtek.

– Nem adtad oda nekik az aktáinkat, ugye?

– Nem az enyém, nem adhattam.

– Helyes, helyes. Lehet, hogy bizonyítékként bekérik, de az nem baj. Majd megkapják, ha megérkezik a bírósági felszólítás.

– Nincs benne semmi, Bill. Mit változtathat a dolgokon?

– Elvi kérdés – mondta Bill. – Nem lehet azonnal engedni, ha a rendőrség kér valamit. Azt hinnék, átsétálhatnak rajtad.

– Ide hallgass, Bill – kezdtem. – Mindig azt mondtad, hogy belevaló embereket keresel.

– Bizony, de tudod John, te pillanatnyilag nem éppen a legmegfelelőbb…

– Nem rólam van szó – szakítottam félbe. – Van egy lány, akivel együtt dolgoztam ebben az ügyben. Újonc, de piszok jó érzéke van a nyomozáshoz. Született tehetség. Három nap alatt meghozta az áttörést, pedig csak a telefont használta. Arra gondoltam, a Serner tökéletes lenne, hogy beletanuljon a

szakmába. Csak telefonos munka… utcáról szó se lehet.

– Miért nem ti alkalmazzátok?

– Egy olyan kis iroda, mint a miénk? Gondolod, hogy Leo megengedhet magának még egy alkalmazottat?

– Hogy hívják?

– Susan Freuer. – Hallottam, ahogy a ceruza szalad a papíron. – Megsebesült. Most még kórházban van. De amikor kiengedik…

– Beszélek vele – mondta. – De nem ígérek semmit.

– Világos. De komolyan mondom, remek a lány.

– Mindig szükségünk van remek lányokra – felelte.

– Ha elül a zaj, akkor talán rólad is beszélhetünk. De most még nem, ugye érted?

– Nem akarok új állást, Bill – mondtam. – Abban sem vagyok biztos, hogy ezt a mostanit akarom.

Gyorsan elaludtam, először mélyen, álmok nélkül, ahogy a végletekig kimerült emberek szoktak. De valahol útközben az volt az érzésem, mintha felébredtem volna. Csakhogy már nem a saját lakásomban, hanem Mirandánál, de nem a D sugárúton, nem is a Tizenötödik utcában, hanem gyermekkorunk otthonában. Az ágyban feküdtünk egymás mellett, mind a ketten fiatalok voltunk, telve reményekkel, minden sérülés nélkül. De a hajának olyan illata volt, mint a D sugárúton, és átkarolva azt éreztem, amit ott, abban a lakásban, amikor utoljára öleltem meg.

Kiteregette a Rianon brosúrát, a magasba tartotta, hogy láthassam a zöld pázsitot, a pueblo stílusú épületeket, és az orvosi egyetem kampuszára mutatott. – A szemorvosi előkészítőre megyek – mondta. – De csak néhány évre. Utána otthagyom, és beutazom az országot egy barátnőmmel, sztriptíztáncosnő leszek. A végén el fog hagyni, és én megölöm, de nem azért, amit velem tett, hanem mert így lesz a legegyszerűbb. Biztos, hogy ezt fogom tenni. És te?

– És én? Én vadászni fogok rád – mondtam, – és nem is tudom majd, hogy rád vadászok, aztán átadlak egy embernek, aki meg fog ölni.

Hozzám bújt. – Legalább mondd azt, hogy nem fog fájni, édesem.

– Nem mondhatom – feleltem. – Borzalmas lesz. Mind a kettőnknek.

– De miért, John? Miért kell, hogy így végződjön?

– Nem kell, de így lesz.

– És már túl késő, hogy változtassunk?

– Neked már igen – feleltem.

30

Az asztalra terítettem az újságot, két kézzel kisimítottam a lapokat, néztük a fényképeket. Mirandáról ugyanazt a felvételt közölték, amit korábban, de ezúttal Susan képe is megjelent, és mellette az enyém. A végén mégis az újságban kötöttem ki.

Ezúttal hosszabbra eresztették a történetet, sokkal előkelőbb helyen közölték, az egész harmadik oldalt betöltötte, és a hetediken folytatódott. A főcímben ez állt: *Áttörés a sztriptíztáncosnő gyilkosa utáni nyomozásban.* Hagytam, hogy anya maga olvassa el a cikket.

– Fogalmam se volt róla – kezdte, amikor a végére ért. – Rachel annyira helyes lánynak látszott. Azt hiszem inkább Susannek kellene neveznem.

– Nagyon helyes lány – mondtam. – Csak ócska a munkája.

– És Miranda is. Hogy juthattak idáig ezek a lányok?

– Én hogyan jutottam oda, ahova jutottam?

– Ez egészen más. Te segítesz az embereknek.

– Én is ezt gondoltam valamikor.

– Tényleg abba akarod hagyni?

Ittam egy kortyot a mogyorós kávéjából, és az jutott az

eszembe, mennyi minden megváltozott egyetlen hét leforgása alatt. Bólintottam.

– Leo rettenetesen csalódott lesz.

Ez már nekem is az eszembe jutott. Az lesz. Eszembe jutott, mit mondott, amikor ez az egész elkezdődött.

Már túl öreg vagyok, hogy újrakezdjem egy kölyökkel. És tényleg túl öreg. De én nem bírom tovább.

– Majd megoldja – mondtam.

– Hát, neked kell eldöntened, mi a legjobb a számodra, John. Én nem is tudom. Visszamenni az iskolába a te korodban…

– Huszonkilenc éves vagyok – mondtam. – Azt hiszem, van még pár évem.

– És mit akarsz tanulni? Megint költészetet?

– Még nem tudom. De muszáj valami egészen mással foglalkoznom, mint amivel eddig.

– Már megmondtad Leónak? – kérdezte.

Megráztam a fejemet. – Te vagy az első.

Jó döntés volt? Ezen gondolkoztam, miközben lementem a lifttel, talán nem. Nem tudtam biztosan, mit akarok tanulni, és mihez kezdek később. Annak ellenére, amit Miranda mondott, én nem láttam magamat professzorként, és isten a tudója, a politikához nincs gyomrom. Biztos találok valamit, de bármi legyen is az, felfelé kell hogy vezessen.

Napsütéses, hideg reggel volt, amikor a szél átfúj az emberen, és égeti minden pórusát. Anyám háza előtt egy egész heti szemét várta a járdaszegélynél, hogy megérkezzen a kukásautó. A legtöbb fekete nylonzsák száját összefogták, de némelyik nyitva maradt. Volt ott még egy felfordított matrac, mellette egy keskeny könyvespolc. Néhány papírkötésű könyv, szemlátomást sokat forgatták mindet. Kalapdobozok kartonból, Mrs. Knetchel lakásából származtak. Az egyik keretes posztert is észrevettem, és akkor döbbentem rá, mit is

bámulok. A hétvégén biztos kiürítették a lakást. Egy élet lomja várja, hogy a kukázók kiválogassák, amire szükségük van, a maradékot majd elviszi a szemetesautó.

Elsétáltam a halom mellett, majd megálltam, és visszafordultam. Csak a szemem sarkából láttam, egy felgöngyölt szőnyeg tetején kuporgott, félig elbújva egy szemeteszsák mögött. Nem is voltam teljesen biztos, hogy őt láttam. Lehetetlenségnek tűnt. De igen, ott volt, a poros, töredezett kalickában, műanyag csőr, drótláb és a többi, pontosan úgy nézett ki, ahogy tíz évvel korábban, amikor a szeméttároló mosogatójának peremén hagytam. Az elmúlt évtized nem hagyott nyomot rajta. Bambán bámultam.

Hogyan…? Mrs. Knetchel, gondoltam. Talán ő dobta ki annak idején, és amikor tíz évvel később újra megpillantotta a mosogató szélén, képtelen volt otthagyni. Elvégre hűség is létezik, nosztalgia, kötelességtudat az ember múltjával kapcsolatban, még akkor is, ha az egyáltalán nem volt olyan szép, mint amilyennek az emlékeinkben él.

Jó hosszú ideig bámultuk egymást, a madár és én. Nevetségesnek éreztem, hogy felemeljem a szőnyegről. De nem érdekelt. Hazavittem.